

Giới thiệu Không Phụ Trách Vợ Trước

Truyện Không Phụ Trách Vợ Trước của tác giả Minh Tinh với câu chuyện thăm đời khi xảy ra mâu thuẫn giữa hai người nhưng người đàn ông vẫn không trách người phụ nữ mà mình từng yêu thương.

Đã thành vợ chồng chung sống sau nhiều năm, luôn được mọi người khen tính tình tốt nên mới lập chí quyết làm một cô giáo giỏi. Nhưng giờ cô thiếu chút nữa bị cậu học sinh tiểu học trước mắt này chọc tức chết. Cô nào biết muốn gặp cha cậu cực khó khăn, phải trà trộn vào công ty lớn.

Và rồi cô nào biết mình lại bị tiểu bá vương này trả thù, lừa đến phòng chứa rác nhốt lại. Đang lúc nghĩ đến chính mình bị nhốt đến chết ở chỗ không ai hay biết này, chồng trước lại bất ngờ xuất hiện cứu cô. Rồi mọi chuyện sẽ như thế nào mới các bạn cùng đọc nhé.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

“Buổi chiều 1g30, ngài có hẹn với ông chủ công ty địa ốc Trung Thiên bàn bạc về kế hoạch quảng cáo mới, 3g20, bộ phim ‘Vương giả chí tôn’ chính thức khởi quay, ngài phải đến lễ cắt băng khánh thành, buổi tối 7g, vì chúc mừng công ty ta đạt kỷ lục phát hành băng đĩa trên 50.000.000 (50 triệu) bản nên có một buổi họp báo với phóng viên.....” Trong văn phòng riêng của tổng tài tập đoàn Thế Hoa, một thư ký có dáng người thon dài, diện mạo xinh đẹp lại giỏi giang đang báo cáo thủ trưởng lịch trình đã sắp xếp ngày hôm nay. Sau chiếc bàn làm việc, một người đàn ông trẻ tuổi đang tạo nhã nhặn trên ghế, đôi chân dài vắt chéo, chiếc cằm nhẹ nhàng tựa trên những ngón tay, đôi mắt đen cụp xuống, càng thêm vẻ hoàn hảo mê người.

Mũi hần cao và thẳng, lông mi cong và dài, đôi môi thập phần đẹp, các đường nét nổi bật tỏa sức hút quyền rũ nồng đậm tựa mỹ nam Hy Lạp cổ đại. Một người đàn ông hoàn mỹ đến dường này thì ai thấy cũng bị hút hồn.

Cho dù đi theo bên người hần công tác suốt ba tháng, cô vẫn như trước không thể miễn dịch với gương mặt đẹp trước mắt.

Nhìn không được vụng trộm dùng khoeo mắt liếc nhìn, thượng thức thủ trưởng trẻ tuổi tuần tú này, dưới đáy lòng cũng mong hôm nay chính mình có thể làm thủ trưởng xem trọng vài phần. Nhưng trước ánh mắt ái mộ của cô, thủ trưởng lại lạnh lùng. “Hoàng thư ký, nếu cô đã báo cáo xong, có thể đi ra.” Trong mắt người bình thường thì vị thư ký này thật sự rất đẹp, nhưng trong mắt hần, nàng cùng bác lao công quét dọn không có gì khác nhau. Hoàng thư ký bị lời nói lạnh như băng của hần dọa sợ tới mức nhất thời khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn biến dạng khó coi. “Thực xin lỗi, nếu Lôi tiên sinh không có gì phân phó nữa, tôi sẽ không quấy rầy ngài làm việc.”

Tiếp theo cô vội vàng xoay người rời đi, sợ đắc tội thủ trưởng, kết cục sẽ phải thu dọn đồ đạc, bị đuổi khỏi cửa lớn công ty. Lôi Hân Hán vô cùng đau đầu, day day trán, nghĩ không hiểu sao tất cả phụ nữ đều giống nhau, cứ nhàm chán dùng ánh mắt “háo sắc” mà nhìn hần, khiến hần suốt mấy năm qua phải đối không dưới 20 thư ký. Hần lơ đãng nhìn thoáng qua mặt bàn, dừng lại ngắm một khung ảnh Ảnh chụp hần đang giờ cao hai tay bế một bé trai ngoại hình giống hần như khuôn đúc. Đứa bé kia cười đến thập phần vui vẻ, miệng thiếu chút nữa rộng đến mang tai. Hai tay cậu non mềm ôm cổ hần, gương to đôi mắt tròn xinh đẹp. Đây là điểm duy nhất khác biệt giữa hần và con vì đôi mắt ấy chính là phiên bản của mẹ đứa nhỏ “Rầm!” Ngay tại thời điểm hần suy nghĩ mông lung đến thất thần, cửa văn phòng đột nhiên bị người dùng lực đẩy ra, ván cửa va vào vách tường. Lôi Hân Hán khó tránh khỏi bất ngờ, hần nghĩ cho tới giờ cũng chưa có thư ký hay người nào dám dùng phương thức thô bạo phá cửa vào phòng này. Là nhân viên nào không biết sống chết, lớn mật xông vào? “Rầm! Thùng thùng thùng.....” Thanh âm kỳ quái liên tiếp phát ra, chỉ thấy một dáng người gầy yếu thấp bé, tay đang ôm bình nước lớn, vô cùng chật vật ngã sấp xuống trước cửa văn phòng. Bình nước tuột khỏi tay, lăn tròn trên sàn đá cẩm thạch bóng loáng, thẳng tắp hướng đến bàn công tác của hần. “Ừng ực!” Cái bình lăn mấy vòng rồi dừng vào bàn công tác mới ngừng lại, tên đưa nước cũng vội vàng tiến vào. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....” Đối phương cúi thấp đầu một đường chạy chậm đến bàn công tác trước mắt, dựng bình nước trên mặt đất lên. “Thật sự là bình nước nặng quá, vừa rồi không cẩn thận trượt tay một cái, mới trong lúc vô ý quấy nhiễu đến ngài, nha, đúng rồi, tôi khẳng định đã quên tự giới thiệu, ngài là Lôi tiên sinh đúng không.....” Cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại nhai không ngừng, lại xem cũng không thấy hần liếc mắt một cái, cũng do bộ dáng người đưa nước và đồng phục nàng đang mặc thực không phù hợp trong hoàn cảnh này. Thấy nàng luống cuống tay chân, cố hết sức đem mấy bình nước mang đến, khiêng lên đặt trên quầy bar ở góc tường, sau đó khom người móc túi tiền, tựa hồ đang tìm cái gì. Lôi Hân Hán nâng mi cẩn thận đánh giá người trước mắt này, tóc tai bù xù như tổ quạ, nói chuyện chẳng ăn khớp, mỗi câu mỗi ý, mà ngay cả cử chỉ động tác đều vô cùng khoa trương..... Đúng là phụ nữ. Chỉ thấy nàng bối rối nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt còn lấm lem dính vết gì đó, có chút lúng túng, xấu hổ hướng hần lắc lắc hai tay, “Sorry, tôi quên đem theo giấy chứng nhận bên người. Thật ra con trai ngài là.....” Âm cuối càng ngày càng nhẹ, lấm lấm mắt hai người bắt gặp nhau, không chỉ sắc mặt Lôi Hân Hán trở nên cực kỳ kinh ngạc, liền ngay cả miệng Lăng Hi Tinh vốn nói không ngừng cũng im bất. Nàng vô cùng khiếp sợ nhìn hần, dung nhan tuấn mỹ chết người kia sao lại rõ ràng xuất hiện ở trước mắt mình. Đồng thời khí thế lạnh lùng đến tối bao quanh khiến đôi phương sợ hãi, cơ hồ muốn xuyên thủng người nàng. Không khí nhất thời trở nên dị thường quỷ quái, nàng theo bản năng rút lui về phía sau vài bước, nàng thật sự không nghĩ tới sẽ gặp lại hần trong tình huống như vậy. “Thực xin lỗi Lôi tiên sinh, tôi vừa mới đi toilet, không nghĩ tới lại có người thừa cơ hội xông vào.....” Nghe được trong văn phòng ồn ào, Hoàng thư ký mới từ toilet đi ra, sợ tới mức hoa dung thất sắc, liền kích động tiến vào nhìn thấy một người đưa nước nhỏ bé lại dám tròng mắt nhìn thủ trưởng. “Ra ngoài!” Giọng nói trầm thấp uy nghiêm phát ra hai chữ lạnh như băng. Hoàng thư ký ngăn người, có chút sợ hãi, cảm thương nhìn về phía người đưa nước. Nào biết thủ trưởng lại đem ánh nhìn lãnh cảm mãnh liệt phóng tới bản thân, cô sợ đến cả người run run, thế này mới nhận ra mệnh lệnh kia là cho chính mình. Cô không dám lại ở lâu, vội vàng lui ra ngoài, còn thuận tay đóng cửa lại. Lăng Hi Tinh cũng bị ánh nhìn của hần làm cho sợ hãi, hãi hùng tới mức khó khăn nuốt khan nước miếng, hai mắt hơi dè nhìn hần. Như thế nào..... Làm sao có thể sẽ là hần? Nàng giống như bị sét bất ngờ đánh trúng, làm thế nào mà người đàn ông năm đó khi nào đã biến thành tổng tài tập đoàn Thế Hoa? Giờ phút này đầu óc của nàng hoàn toàn trống rỗng, chuyện này thật sự khiến nàng chịu đủ kích lớn, khiếp sợ, chật vật không biết nên nói gì, làm gì

cho phải. Nàng dù thế nào cũng không nghĩ tới, có một ngày trong bộ dáng xấu hổ như vậy mà gặp lại hân. Nếu không phải bị Lôi Hạo Dương – tiểu quý gia khiêu khích, nàng sẽ không nhất định bằng mọi cách phải hẹn gặp mặt phụ huynh. Nàng tra cứu học bạ học sinh mới giật mình phát hiện tổng tài tập đoàn Thế Hoa – cha của Lôi Hạo Dương tên là Lôi Hân Hán. Làm tìm nàng run một trận mãnh liệt, tự hỏi.... không thể nào người này lại là ‘Lôi Hân Hán’ trước kia sao? Nhưng nàng nghĩ lại thấy không có khả năng a, Lôi gia là công ty sản xuất đĩa nhạc thôi, mà vị này lại là tổng tài có tổng tài sản lên tới 11 con số, tuyệt đối không có khả năng là người nàng biết. Nàng suy đi tính lại rồi tự an ủi mình là trùng tên thôi, nàng cho rằng bản thân nghĩ quá nhiều, tưởng tượng lắm chuyện nên không chút do dự, đi đến tổng công ty của tập đoàn Thế Hoa, hẹn gặp phụ huynh tên tiểu quý đó. Nhưng nàng lấy thân phận là giáo viên thì bảo vệ công ty hoài nghi nàng, cho rằng nàng có ý đồ tiếp cận, câu dẫn tổng tài đại nhân, gây khó khăn nên ngăn không cho nàng vào. Bị đuổi trực tiếp như vậy khiến nàng tức chết, càng thêm quyết tâm thế bằng mọi giá cũng phải gặp được vị ‘tổng tài đại nhân’. Vừa vặn nhìn thấy công ty nước giao bình nước đến, nàng nhanh trí dùng tiền hối lộ (trao đổi có điều kiện với) tên đưa nước to lớn kia, để cho nàng thay hân giao nước, trước đó cũng không quên hỏi vị trí phòng tổng tài trên tầng mấy. [@Sia để cả hai cách dùng từ này cũng thấy hay hay ^__^] Mắt sức chín trâu hai hồ, nàng với bình nước rót cục cũng lết được đến văn phòng tổng tài. Dù thế nào cũng không nghĩ tới tổng tài tập đoàn Thế Hoa thật sự..... là hân! Nàng sao chẳng suy nghĩ cận kề. Tại sao nàng lại có thể cho rằng trên đời có chuyện trùng tên trùng họ đến thế nhỉ? “Xem đủ chưa?” Lôi Hân Hán xoay người trên ghế da sau bàn công tác, hé ra tuần dung lạnh lùng nhìn trừng trừng khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang kinh hoàng của nàng. Lăng Hi Tinh đột nhiên hoàn hồn, ngấm bực chính mình trong lòng nghĩ cái gì, nàng tự nhận mình sống quang minh chính đại không hổ thẹn với ai, sao lại bị khí thế của hân hù dọa đến sợ chết khiếp người như vậy. Dưới đáy lòng bình ổn lại cảm xúc, tuy rằng đang mặc trên người đồng phục lao động không thích hợp cũng chẳng vừa người nhưng nàng vẫn mạnh dạn đứng thẳng, vron vai, bắt buộc chính mình phải trấn định, nhìn thẳng.

“Lôi Hạo Dương là con anh?” Giọng nàng run run, đột nhiên hỏi tưởng lại lần đầu nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt ấy đã có hảo cảm lạ thường. Đã nhiều năm như vậy nhưng mỗi khi nàng đi trên đường, nhìn thấy mấy đứa bé nắm tay mẹ chập chững bước đi, nàng đều kìm lòng không được, phải quay đầu lại nhìn, rồi lại miên man nghĩ không biết đứa con báo bối của nàng giờ như thế nào. Tâm tình nàng giờ phút này vô cùng phức tạp, những suy nghĩ và cảm xúc trào dâng mãnh liệt khiến nàng hồ hập đến khó khăn, sắp không thở nổi. Lôi Hân Hán là cha của Lôi Hạo Dương..... Như vậy..... Như vậy nàng chẳng phải chính là..... “Con tôi thì làm sao?” Giọng nói nhẹ nhưng không giấu sự khó chịu trong đó, giống như đối với hân mà nói nàng chỉ là một người xa lạ không hề ảnh hưởng tới hân. Lòng ngực Lăng Hi Tinh chấn động, cố gắng muốn tìm trong ánh mắt đen tối kia chút quen thuộc ngày xưa, nhưng kết quả lại thất bại, hân..... xác thực như lời đã nói nhiều năm trước: giờ đây hân với nàng cùng là người xa lạ. Nàng cố gắng trấn định, cần rằng miễn cưỡng kiềm chế nỗi bất an khó nói thành lời tận sâu thẳm nội tâm mình. “Tôi là giáo viên chủ nhiệm, con..... Trò ấy ở trong trường trên cột giáo viên, khi dễ bạn học, kết bầy kết đảng, đánh nhau gây sự.....” Nàng từng việc từng việc kể ra tội của đứa nhỏ, càng nói càng tức giận, trong đầu không ngừng quở trách sao kẻ đó lại dạy dỗ con thành ra có đạo đức tệ thế kia. Trường tiểu học St. Louis Asia là trường học tư nhân dành cho giới quý tộc. (trường St. Louis – châu Á; St viết tắt của từ saint là thánh) Vì vậy làm cho giáo viên hay đau đầu chính là mấy tiểu quý – nhóc con chính mình ý trong nhà có tiền có thế, tuổi nhỏ đã kiêu ngạo ương ngạnh, làm xằng làm bậy ở trong trường Chính Chu Vũ Hân – đồng nghiệp nhiều năm kinh nghiệm từng khuyên nàng rằng nếu muốn sống yên ở trường này thì tốt nhất là mở một mắt nhắm một mắt, xem như không biết gì. Đáng tiếc nàng từ nhỏ đến lớn sống theo nguyên tắc tôn trọng sự thật, cố chấp giáo huấn học trò ngộ ngược Lôi Hạo Dương hết lần này đến lần khác. Nhưng mà đánh chết nàng cũng không nghĩ đến vị phụ huynh nàng muốn gặp là hân.. “Cho dù là trên cột giáo viên, khi dễ bạn học thì sao?” Về mặt Lôi Hân Hán tựa như không có chuyện gì xảy ra, “Hiện tại con trẻ bởi vì áp lực học tập nặng nề, tính tình không tốt, tự nhiên sẽ nghịch ngợm gây sự giải tỏa đầu óc, các người làm giáo viên không kiểm điểm lại chính sách giáo dục, còn oán giận ngược lại phụ huynh là sao?” Lăng Hi Tinh không nghĩ tới hân chẳng những không thừa nhận chính mình giáo dục trong gia đình thất bại, ngược lại còn già nôm ắt lẽ phải. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng vừa bực mình hơn nữa còn thương tâm, nàng lớn tiếng quát mắng: “Con trai anh là đầu sỏ gây ra mọi vụ rắc rối trong lớp đây.” “Hả, phải không?” Hân nhếch môi cười cười, lười biếng nói như trước: “Không nghĩ tới con tôi cư nhiên có bản lĩnh như vậy”. Nàng bị câu trả lời của hân tức giận đến đều nhanh muốn nổ tung: “Lôi Hân Hán, anh có nghe qua câu con không được dạy bảo tốt là lỗi của người cha hay không? (như câu con hư tại mẹ, cháu hư tại bà ^__^ nguyên bản cv là từ không giáo, phụ chỉ quá; mà phụ là cha, hơi ngược với câu tục ngữ Việt Nam) “Như vậy xin hỏi cô giáo có nghe qua dạy học trò không nghiêm là lỗi của người làm thầy hay không?” Hân hỏi hơi nghiêng nửa người về phía trước, toàn thân toát ra hương vị đầy nam tính, về mặt đầy khiêu khích: “Nói cho cùng, mục đích tôi đưa con đến trường học là gì? Nếu ngay cả người thân là giáo viên mà chỉ là mấy học sinh nhỏ các người đều quản giáo không được, vậy chỉ có kết luận rằng phương pháp giáo dục đó thất bại.” Hân lạnh lùng phiệt môi, tỏ vẻ khinh thường, “Xảy ra chuyện như vậy mà đã chạy đến tìm phụ huynh, tôi hàng năm đóng cho nhà trường một đồng tiền, không lẽ chỉ để trả lương cho một đám ngu ngốc thất bại hay sao?” “Anh làm sao có thể nói chuyện vô lý như vậy.....” Nhất thời kích động, Lăng Hi Tinh tiến đến đập bộp lên mặt bàn làm việc của hân, khiến cả bàn rung lên. “Cạch!” Một tiếng, khung ảnh nghiêng rơi xuống đất. Hai người hoảng sợ, Lăng Hi Tinh có chút ảo não vì chính mình không kiềm chế được, bị hân chọc tức đến không nghĩ thông suốt, mất lý trí. Nàng hít sâu một hơi, điều hòa lại hơi thở, khom người nhặt khung ảnh lên, ánh mắt chạm đến đến hình chụp 2 đáng người trong đó, ngực bỗng run lên. Trong ảnh, Lôi Hân Hán tuổi trẻ anh tuấn đang nâng bé Lôi Hạo Dương xinh đẹp đáng yêu lên cao, trời! Đây là con ruột của nàng..... Mấy năm nay, nàng không dám nghĩ nhiều về đứa nhỏ, càng không dám nói đến một ngày kia có thể gặp lại con và hân, cho nên đến giờ phút hiện tại, nàng căn bản không thể tiếp nhận sự thật, chỉ có thể sợ hãi lo lắng. Nàng không ngừng tự trấn an bản thân phải thực bình tĩnh, không nên tùy tiện coi bất kỳ đứa nhỏ nào đó là con trai mà nàng đã chia lìa suốt 8 năm. Một bàn tay thon dài vươn ra, bá đạo giành lại khung ảnh trên tay nàng. Nàng đột nhiên hoàn hồn, nhìn lên, kinh ngạc phát hiện thân ảnh cao lớn của Lôi Hân Hán từ khi nào đã che trước mắt. “Nhiều điều trong cuộc đời này cô không đủ tư cách để có lại nó một lần nữa đâu.” Hân hung tợn trừng nàng, trong giọng nói khó nén hận ý cùng lên án đối với nàng. Nàng run run đôi môi, nước mắt dâng đầy trong đôi mắt to. Hân nhìn mây, yên lặng nhìn sự thống khổ trong mắt nàng, biểu tình phức tạp mà lại vô tình. “Tôi..... Tôi đã biết.” Lăng Hi Tinh cúi hạ hai vai, đáng vẻ mang đầy sự cô đơn, xoay người đi ra cửa. Hân dường như vẫn chưa cam lòng, hai mắt oán hận trừng trừng bóng dáng của nàng, “Lăng Hi Tinh, hy vọng trí nhớ của cô không kém đến nỗi quên đi lời hứa năm đó.” Chỉ thấy vai của nàng lại run lên, thân mình nhỏ nhỏ run rẩy, giống như đã chịu đả kích rất lớn cùng thương tổn sâu nặng. Cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, Lôi Hân Hán mới tức giận nắm mạnh tay nệm xuống mặt bàn vô tri chịu tai bay vạ gió. Tại phòng ăn xa hoa trong biệt thự Lôi gia, Lưu quản gia theo quy củ thông báo những cuộc gọi tới và lời nhắn cho nam chủ nhân.

“Ngôi sao điện ảnh Cố Mị Oánh gọi điện thoại 3 lần tới đây muốn mời thiếu gia tham dự bữa tiệc điện ảnh đêm mai; còn có tiểu thư Lí Khả Nhi ba tháng trước vừa ký hợp đồng với Thế Hoa cũng gọi điện thoại đến, hy vọng thiếu gia có thể dành chút thời gian cùng nàng ăn bữa tối. Rồi còn tiểu thư Sophia mới đạt được danh hiệu mỹ nữ Đài Bắc.....”

“Tốt lắm, lão liền giúp ta từ chối hết thầy mấy lời mời nhảm chán đó đi.”

Lôi Hân Hán tao nhã dung khăn ăn xếp lại để trên đùi, rồi dùng khăn sạch lau tay cẩn thận

Lưu quản gia gật đầu: “Vậy mời thiếu gia dung bữa, tiểu thiếu gia dùng bữa.” Nói xong, lão xoay người khỏi phòng ăn.

Ngồi ở vị trí đối diện với cha, Lôi Hạo Dương cầm trong tay một ly sữa ấm nóng, giương đôi mắt đẹp thật to tròn, ánh mắt khiêu khích nhìn người cha tuần tú của mình.

“Mỗi ngày đều có nhiều người đẹp như vậy đối với mình như hồ rình mồi, ba, con có nên khen ngợi quá mức mị lực của ba là vạn người mê hay không?”

Hắn con liếc mắt một cái, “Ghen tị liền nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng.”

Hai mươi tám tuổi Lôi Hân Hán cùng tám tuổi Lôi Hạo Dương, cha con hai người khí thế tương đương, tính tình tương tự, liền ngay cả bề ngoài đều giống từ một khuôn tượng tạc ra, làm cho người ngoài không thể hoài nghi hai người không có quan hệ huyết thống.

8 năm trước, Lôi Hân Hán cùng vợ ly hôn, sau đó liền dốc lòng tập trung vào sự nghiệp gia đình Lôi thị – công ty đĩa nhạc làm ăn phát triển.

Trong vài năm ngắn ngủi, vốn chỉ là công ty đĩa nhạc bình thường, chậm rãi gia nhập ngành quảng cáo, điện ảnh, phim truyền hình và các ngành chế tác khác.

Trong lúc đó lại không ngừng thu mua các nhà đài truyền hình cùng các tòa soạn tạp chí, mở rộng nguồn lực, trải qua sự cố gắng không ngừng của Lôi Hân Hán, công ty nay đã đổi tên là tập đoàn Thế Hoa, đạt vị trí bá chủ trong ngành truyền thông ở Đài Loan.

Cho nên không thiếu phụ nữ, ca sĩ, diễn viên luôn vọng tưởng có thể quyến rũ hắn, một đêm từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, bay lên cảnh cao hường thụ phú quý.

“Con cần phải ghen tỵ sao? Mấy người đẹp xác thực vây kín xung quanh ba nhưng con ở trường mỗi ngày đều nhận được vài bức thư tình, so với ba cũng đâu kém bao nhiêu”

Lôi Hạo Dương tuy còn nhỏ nhưng nghịch ngợm tinh quái, cổ tình trêu chọc người cha soái ca, nhưng bản thân đối với mị lực của chính mình cũng cực kỳ tin tưởng.

“Nhưng mà.....” Tiểu quỷ đột nhiên thay đổi thái độ, trên khuôn mặt nổi lên một tia khó chịu, “Trong trường học gần đây xuất hiện một giáo viên nhiều chuyện, suốt ngày rầy la như một bà mẹ, con chỉ là ở trong lớp ngủ gật một chút liền bị phạt đứng ngoài lớp.....”

Cậu lăm băm đem việc chính mình cùng giáo viên đó “chiến tranh một mất một còn”, kể hết cho ba nghe không thiếu gì.

“Cạch!”

Khi hắn bắt mẫn la lên “Họ Lăng kia thật đáng ghét.” Chiếc đĩa trong tay Lôi Hân Hán đột nhiên rơi xuống trên mặt bàn bóng loáng.

“Ba –” Lôi Hạo Dương ngạc nhiên. Lôi Hân Hán vốn nhu hòa tuấn dung, thoáng chốc trở nên âm lãnh vô cùng “Giáo viên đó hôm qua có đến văn phòng ba kể tội của con.”

“Chặc!” Hắn hừ lạnh một tiếng, “Đúng là giáo viên ranh quá không có việc gì làm, mỗi khi con nhắc tới ba là tổng tài tập đoàn Thế Hoa, người nào cũng đều mất sáng rực, thấy người sang bắt quàng làm họ, lợi dụng quan hệ, một đám ham tiền.....”

“Đủ rồi!” Quát lạnh một tiếng, Lôi Hân Hán trừng mắt nhìn con. “Nếu con chưa hiểu rõ một người thì không thể liền dựa theo phán đoán kết luận người đó tốt hay xấu.”

Hắn không dễ dàng gì bỏ qua cho ai nói xấu nàng, cho dù người đó là đứa con ruột thịt y như đúc này. Nói xong, hắn xoay người rời khỏi bàn, để lại Lôi Hạo Dương ngẩn ngơ.

Mới sáng sớm tốt lành, Lôi Hạo Dương vốn tâm tình sáng khoái đã bị ba răn dạy một trận khiến cậu không khỏi bức tức, thầm oán giận. Nếu có trách là trách người phụ nữ họ Lăng đáng ghét kia. Lái xe đưa cậu đến trường, vừa mới xuống xe nhìn trước cổng đã thấy Lăng Hi Tĩnh – người phụ nữ cậu chán ghét đứng đó. Thật ra cô giáo Lăng đáng người yêu kiều có nét gầy yếu, một mái tóc dài rối tung sau lưng, ngũ quan thanh tú, quần áo chỉnh tề sạch sẽ khiến người khác không khỏi thấy thân thiện. Cậu đối với cô cũng không phải hoàn toàn chán ghét, chỉ không thích cô cứ hai lần mỗi ngày tìm cậu giáo huấn. Ngắc cái cảm nhỏ nhỏ, cậu nhóc kiêu ngạo không xem ai ra gì bước qua. Lăng Hi Tĩnh đang nhìn đến cậu đi qua, cũng nao nao trong lòng, mà ánh mắt nàng ngập tràn cảm xúc phức tạp. Hôm qua nàng rời khỏi tập đoàn Thế Hoa, về lại trường học liền lật lại hồ sơ học sinh, xem ngày tháng năm sinh, bệnh viện đều hoàn toàn ăn khớp... Hạo Dương thật sự là con ruột của nàng. Nàng lúc ấy kích động không thôi, lại còn khổ sở vạn phần, không nghĩ tới đứa bé sơ sinh ngày nào giờ đã lớn khôn thành đứa trẻ tám tuổi. “Hạo Dương.....” Nàng không kìm được cảm xúc thân thương trong lòng, muốn vuốt ve cái trán nho nhỏ của con. Mà tiểu tử kia lại lạnh lẽo né tránh cái xoa đầu của nàng, đôi mắt thì ngập tràn sự bài xích với cử chỉ gần gũi bất ngờ của nàng. “Cô Lăng, đừng cho là ta không biết cô đã đi gặp cha ta, ta cảnh cáo cô, nếu cô còn muốn tiếp tục dạy học ở trường này, tốt nhất không chọc đến ta, nếu không ta sẽ dùng hết mọi biện pháp, đem cô đuổi khỏi trường tiểu học St Louis Asia, không tin cô liền thử xem xem” Thế này mới biết một đứa trẻ mới 8 tuổi đã có nét âm ngoan độc ác không ngờ. Đáy lòng nàng vì sự né tránh của con mà xót xa. Nhưng cũng vì sự ngang ngược của đứa con còn nhỏ tuổi mà đau lòng. “Hạo Dương.” Nàng nửa ngồi nửa quỳ trước mặt con, hai tay nắm lấy bả vai nhỏ, trong thanh âm mang vài tia khổ sở, mặc dù là suốt tám năm không gặp nhưng sự áy náy vẫn khiến nàng không đủ dũng cảm nhìn thẳng vào con. “Con..... Con làm sao có thể bị cha con dạy thành ra như vậy?”. Chẳng lẽ Lôi Hân Hán không biết đứa trẻ ngay từ nhỏ sẽ hình thành tính cách ảnh hưởng đến sự trưởng thành sao? “Cô cho rằng cha ta dạy ta thành ra sao thì mới được?” Lôi Hạo Dương không khách khí gạt tay nàng ra. Cậu tức giận hừ hừ, “Đừng nghĩ rằng ta không biết cô gặp cha ta, ngoài mặt là bàn chuyện của ta nhưng mục đích thực lại là muốn tiếp cận làm quen, nói thật cho cô biết, trong trường, các giáo viên nữ muốn tiếp cận cha ta đầy rẫy, cô có biết vì sao hai năm học thôi mà lớp đã thay đổi mười bảy giáo viên sao?” Cậu lộ ra biểu tình khinh thường “Làm vậy cũng chỉ bởi vì họ không biết trời cao đất rộng, một khi biết được cha ta là tổng tài tập đoàn Thế Hoa, thì ai cũng lộ bộ mặt như ma cà rồng, tham lam, nịnh

not, nghĩ đến lợi dụng ta để có thể đạt tới mục đích cá nhân.” Lãng Hi Tinh vội vàng giải thích, không muốn con hiểu lầm rằng lại bị con đánh gãy lời nói “Cô không phải là -” “Còn tưởng rằng làm nhà giáo các người có bao nhiêu cao quý, nào là nói phải nghiêm ngặt giáo huấn ta, kết quả đang nói lại biết được cha ta là ai thì thay đổi thái độ, suốt ngày bám theo ta như ruồi bọ, không chừa cơ hội, thật sự là thấp kém, vô liêm sỉ -” “Chát!” Lôi Hạo Dương còn chưa nói dứt lời đã chịu một cái tát như trời giáng của Lãng Hi Tinh. Tuy rằng không mạnh tay nhưng cũng đủ khiến cả 2 hoảng hốt. Lãng Hi Tinh lần này thật sự bị dồn đến cực hạn, không suy nghĩ gì đã ra tay đánh con, nhưng đánh xong nàng liền hối hận vì ánh mắt trừng trừng giận dữ nhìn nàng của đứa con ruột thịt này. “Cô.....” Lôi Hạo Dương không thể tin được, tay ôm má bị đánh “Cô cứ nhiên dấm đánh ta? Cô cũng biết đánh ta thì hậu quả thế nào mà còn dám.....” Sự áy náy thương cảm của nàng dành cho con cũng vì lời chửi rủa mà tan biến, dành chỗ cho sự phẫn nộ. Nhìn Lôi Hạo Dương trước mặt, nàng như thấy hình ảnh Lôi Hân Hân nhiều năm trước – bá đạo kiêu ngạo. Kiêu ngạo đứng trước mặt nàng, bá đạo vênh mặt, hất hàm sai khiến, khi dễ nàng rằng nếu dám chống lại sẽ không có đường sống trong trường. Nàng liền một tay cầm lấy tay Lôi Hạo Dương giữ yếu, một tay giơ lên hướng mông con mà đánh. Vốn vẫn đang tức giận chuyện bị tát, Lôi Hạo Dương không chú ý lại bị đánh vào mông, đau đớn la lên: “Cô..... Cô – người phụ nữ đáng ghét, xấu xa, độc ác, cô đánh ta..... Cô dám đánh ta, ta sẽ không cho cô ... ở trong trường sống yên, ta sẽ đem chuyện cô đánh ta nói cho hiệu trưởng... và cha ta mà biết thì.....” Lãng Hi Tinh xuống tay không lưu tình chút nào, bàn tay thật mạnh đánh vào mông con. Nghe thấy những lời nguyên rủa của con càng khiến nàng thêm giận, đánh càng mạnh: “Đừng cho rằng cha con cái gì cũng tốt, chính vì có người cha không trách nhiệm như vậy mà con mới bị nuôi dạy thành ra tiểu quý hư đồn thế này, hôm nay cô nhất định phải thay cha con giáo huấn con thật tốt để con hiểu cái gì gọi là ‘trăm điều tốt chữ hiếu đi đầu’, ‘tôn sư trọng đạo’.” Kết quả, Lãng Hi Tinh luôn luôn lấy hình tượng cô giáo ôn nhu hiền lành, hôm đó trước mặt mọi người “giáo huấn” tiểu bá vương Lôi Hạo Dương, chuyện khiến toàn trường không ai không biết. Làm “Người cha không trách nhiệm” Lôi Hân Hân phải lái chiếc xe thể thao đắt tiền như rêu rao sự xuất hiện của “đại nhân” như hân ở trường tiểu học St. Louis Asia. Trong một ngày, cả trường hết chấn động chuyện này lại đến chuyện khác không thôi. Ở Đài Bắc, không người nào không biết tổng tài Lôi Hân Hân của tập đoàn Thế Hoa đẹp trai phong độ lại nhiều tiền. Quan trọng hơn là chỉ cần một cái gật đầu của hắn, người bình thường một bước cũng thành ngôi sao nổi tiếng. Vì vậy đối với trường học của con hắn, mỗi năm hắn đều ký 1 tờ chi phiếu lớn, quyền góp vào quỹ nhà trường, ngay cả hiệu trưởng cũng không dám đắc tội vị thần tài này. Nhưng ngày hôm nay, giáo viên Lãng Hi Tinh vào dạy không bao lâu lại cả gan đánh con thần tài một trận trước mặt toàn trường. Làm Lôi Hân Hân đi vào văn phòng hiệu trưởng, nhìn đến đứa con từ nhỏ vốn kiêu ngạo, giờ phút này lại có bộ dáng chật vật, khoe mặt còn có chút nước nhưng nét mặt lại tỏ rõ vẻ không phục. “Cha.....” Thấy “Chỗ dựa” vừa đến, Lôi Hạo Dương vội khua tay chạy đến bên cạnh nhón chân đòi ôm, Lôi Hân Hân một tay bế con, ôm ở trong lòng. Ánh mắt, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà vô tình xẹt qua “thủ phạm”. “Cô dựa vào cái gì mà đánh con tôi?” Không để ý tới hiệu trưởng mở miệng muốn nói gì, hắn nhìn nàng chằm chằm, biểu tình nghiêm khắc dọa người. Lãng Hi Tinh không sợ nhìn thẳng hắn, “Tôi chính là thay anh dạy dỗ lại con.” Tuy rằng đánh con xong lòng nàng cũng rất đau, rất hối hận nhưng nàng tuyệt không lộ vẻ yếu đuối trước mặt hắn Lôi Hân Hân lạnh lùng cười, “Cô nên biết, thân là một giáo viên, dùng cách xử phạt về thể xác là việc luật pháp không cho phép.” “Anh muốn nói gì thì nói, tôi chỉ biết, anh nếu cứ tiếp tục dung túng cho con để con ngày càng trở nên kiêu ngạo, trong mắt không có ai thì sớm muộn gì cũng gây ra họa lớn, vì vậy tôi phải dừng chuyện này ngay tại đây, dù bằng cách này hay cách khác. Đây cũng là trách nhiệm của bậc..... của người làm nhà giáo.” Từ cuối cùng thốt ra cũng khiến mặt nàng ảm đạm đi nhiều. “Nếu như vậy.....” Sắc mặt hắn càng âm trầm, “Cô chờ xem đi, tôi sẽ tố cáo hành vi giáo dục bạo lực của cô ngày hôm nay lên bộ giáo dục, xem họ có ý kiến gì về trách nhiệm nhà giáo”. Lãng Hi Tinh kiêu căng nhìn lại “Tôi lúc nào cũng sẵn sàng”.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

“Tiểu Tinh, không phải mình đã nhắc cậu sao, ở trường học này đều là con ông cháu cha, không quyền lực cũng giàu có, cậu cứ mắt nhắm mắt mở làm tốt bốn phần công tác là được rồi, cần chi cứ phải chấp nhất một tiểu quý không hiểu chuyện?” Trong văn phòng khoa, Chu Vũ Hàn giống như một bà mẹ đang dạy con mà nói Lãng Hi Tinh. Chuyện Lãng Hi Tinh ra tay đánh tiểu bá vương – học sinh trong chính lớp mình dạy đã lan truyền khắp cả trường. Khi nàng bị hiệu trưởng gọi đến văn phòng, ai cũng biết việc nàng bị đuổi là điều tất yếu. Các đồng nghiệp khác ai cũng nhanh chân tra xa nàng liền vì sợ bị liên lụy, chống đối tổng tài tập đoàn Thế Hoa Lôi Hân Hân chẳng khác nào chống đối tiền tài và quyền lực, chỉ có đường chết. Chỉ có người đồng nghiệp kiêm bạn tốt nhiều năm của nàng là Chu Vũ Hàn vẫn bên cạnh quan tâm như trước. Hai người gặp nhau khoảng bảy năm trước, lúc ấy là khoảng thời gian khó khăn nhất trong cuộc đời Lãng Hi Tinh, nàng cố gắng vì học phí, phí sinh hoạt mà miệt mài làm việc ngày đêm không nghỉ, cuối cùng vì kiệt sức mà có lần té xỉu ở ven đường. May mắn lúc đó gặp bạn học đồng ngành là Chu Vũ Hàn, cha mẹ anh đều làm trong ngành giáo dục, cảm động trước nghị lực của nàng nên giúp đỡ, chiếu cố, còn tìm chỗ làm tốt cho nàng. Nàng cũng vì vậy mà kết thành bạn tốt với Chu Vũ Hàn, người con trai nhả nhặn tốt bụng này. “Đôi phương không phải người bình thường, huống chi cha thằng bé là Lôi Hân Hân, kẻ có tiền có thế, nổi tiếng trong ngành giải trí – “Chu Vũ Hàn gỡ mắt kính viền vàng ra, xoa xoa huyệt thái dương, bộ dáng phiền não. “Tiểu Tinh, bạn phải cân nhắc việc có nên đi gặp vị Lôi tiên sinh kia nói tiếng xin lỗi, thừa nhận đánh con hắn là không đúng. Mình nghĩ hẳn chắc cũng không muốn bức người khác đến đường cùng mà sẽ chừa cho bạn đường sống”. “Mình sẽ không bao giờ làm vậy”. Lãng Hi Tinh không chút do dự cự tuyệt lời đề nghị của bạn tốt, tức giận liếc một cái: “Tôn sư trọng đạo là lẽ thường bao đời nay, nếu sở giáo dục xử phạt vì mình dạy bảo một học sinh không nghe lời, vô lễ với giáo viên, còn chèn ép mình thì mình cũng chẳng còn gì để nói”. Ngẫm lại vẫn còn tức, nếu tên Lôi Hân Hân đáng giận dám thực sự dồn nàng đến đường cùng thì nàng cũng không sợ, vẫn sẽ vượt vai uõn ngực đấu tranh đến cùng, xem ai sợ ai chứ, hừ! Phải để hắn biết rằng nàng không còn là cô gái đáng thương 8 năm trước, người dễ dàng bị hắn khi dễ, giận hành vi bá đạo của hắn nhưng vì sợ mà đành im lặng. “Tiểu Tinh, cậu đúng là luôn quật cường như vậy.” Chu Vũ Hàn thờ dài ngao ngán. “Cậu phải hiểu rằng vị Lôi tiên sinh kia không nên chọc tôi? Nghe nói nhiều năm trước hắn cùng vợ ly hôn, từ đó sống cuộc đời độc thân hoàng kim, vậy quanh không biết bao phụ nữ quý dưới gối hắn, mơ mộng sẽ chấm dứt đời sống ấy. Đùng là người vừa giàu sang vừa đẹp trai có khác”. Anh mới nói vài câu đã thành chủ đề của câu chuyện phiếm. “Nhưng điều mình thật sự ngưỡng mộ là bản lĩnh người vợ trước của hắn, một người có thể làm cho nhân vật lớn như Lôi đại gia, tuổi còn trẻ đã chấp nhận bước vào hầm mộ hôn nhân thì quả không tầm thường, không biết là dạng phụ nữ nào? Mình đoán vợ hắn nhất định rất bản lĩnh.” Có thể kết hôn với Lôi Hân Hân thực sự rất bản lĩnh sao? Lãng Hi Tinh nghe nói vậy mà không khỏi một trận cười khò, lắc đầu, bởi chưa bao giờ nàng nghĩ như vậy. Sự việc tiếp tục phát triển không mấy lạc quan, văn phòng khoa đình chỉ công tác của nàng. Dù nhiều lần nàng tìm cách giải thích, biện hộ cho mình nhưng cũng không nhận được sự đồng thuận. Nếu Lôi Hân Hân nghĩ việc khiến nhà trường lo chuyện của nàng mà làm nàng nản lòng thì hẳn nhầm to. Chủ nhật là ngày giỗ của mẹ nàng, nên nàng tạm thời gác mọi ưu phiền, cố gắng mỉm cười đi đến tiệm hoa, tìm mua một

bó cúc trắng thanh nhã đến viếng mộ mẹ. Nhưng đến nơi đã thấy trước bia mộ đặt một bó cúc trắng tươi mới. Chuyện này mỗi năm đều xảy ra, mỗi khi đến ngày giỗ của mẹ luôn có người đã đặt một bó hoa cúc ngay mộ. Ban đầu nàng nghĩ là người giao hoa nhầm lẫn, nhưng, chẳng lẽ suốt mấy năm vẫn cứ đưa sai sao? Như vậy ... hoa này thật ra là của ai? Nàng thật sự không nghĩ ra ai, có lẽ là người quản lý nghĩa trang tốt bụng thương mẹ nàng trẻ tuổi mà đã qua đời sớm nên đúng ngày đến cúng viếng gọi là một chút an ủi đi! Lăng Hi Tinh nửa quỳ trước bia mộ, nhìn tấm ảnh chụp mẹ lúc con trẻ, khi mất, mẹ nàng mới 28 tuổi. Sinh mạng trẻ trung cũng chỉ vì ngoài ý muốn gặp tai nạn xe cộ mà hương tiêu ngọc vẫn, nếu không ... “Mẹ.....” Nàng nhẹ nhàng vuốt tấm ảnh chụp, trong lòng ngồn ngộn bao cảm xúc. “Mẹ biết không, con..... con đã gặp được con ruột con, đứa bé sơ sinh ngày nào giờ đã 8 tuổi rồi.” Không biết từ lúc nào mà nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, từng giọt từng giọt theo những lời nghẹn ngào của nàng mà rơi xuống: “Mẹ, con thật sự không nghĩ còn có thể gặp lại con trai. Con nghĩ, Con tưởng rằng đời này khó có cơ hội gặp nó. Nó lớn lên thật sự rất đáng yêu. Bao năm nay con vẫn rất sợ, sợ nghĩ đến nó sẽ không kim lòng được mà đau khổ thương tâm Là do con đã từ chối không quan tâm nó, mẹ nói con có phải là một người mẹ vô trách nhiệm không?” Nhiều chuyện cứ dồn dập xảy đến khiến nàng cuối cùng chịu không nổi, đành một lời tâm sự với người mẹ đã mất, giải tỏa phần nào nỗi đau trong lòng. Con gió nhẹ thổi qua làm thổi tung những sợi tóc của nàng. Dòng lệ trên má bị gió thổi, mà nàng vẫn đang hồi tưởng chuyện xưa đau lòng nên những giọt nước mắt của nàng thi nhau rơi xuống. Đến khi không còn sức để khóc nữa, nàng mới một mình chậm rãi đứng lên. Bỗng nhiên có ánh sáng từ vật gì đó hắt vào mắt nàng. Ánh sáng từ mặt trời chiếu xuống phản chiếu qua vật đó, khiến nàng nhất thời hoa mắt. Nàng khom người nhắt lên, nhìn kỹ mới nhận ra đó là một cúc áo sang trọng, quý giá. Cúc áo này tựa hồ rất xa xỉ. Nàng không có khả năng giám định xem xét mấy, hơn nữa nàng nhớ ra việc nhắt được đồ ở nghĩa trang là điều kiêng kỵ khiến nàng do dự muốn vứt bỏ. Nhưng nàng giờ tay định quăng đi thì thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào chiếc cúc áo trong suốt lại chói rọi hoa lệ, vô cùng đẹp khiến nàng thấy hơi tiếc. Thôi, quên đi, dù sao cũng chỉ là một chiếc cúc, có lẽ mẹ trên trời linh thiêng gửi món quà an ủi nàng. Sau thời hạn đình chỉ công tác nửa tháng, Lăng Hi Tinh bị gọi vào văn phòng hiệu trưởng, lại nhìn thấy ngồi trên ghế khách là người mà nàng không muốn gặp nhất – Lôi Hân Hán. Sau cuộc gặp mặt lần trước thì nàng mới biết mấy năm nay dưới sự dẫn dắt của hân, một công ty đĩa nhạc nhỏ Lôi thị giờ đã phát triển thành tập đoàn Thế Hoa tài lực hùng mạnh. Không ai có thể chối bỏ sức ảnh hưởng của tập đoàn Thế Hoa trong ngành giải trí, bao nhiêu bộ phim điện ảnh – truyền hình thành công vượt trội đều được sản xuất từ đây, doanh thu mỗi năm lên đến con số 10.000.000 (10 triệu nhân dân tệ) cũng không có gì lạ. Nàng sớm đã biết rằng hân có tài, đầy năng lực, trong lòng bỗng trời dậy cảm giác tự hào. Nhưng lập tức nàng áp chế cảm giác ấy, nàng với hân vốn chẳng còn quan hệ gì. Lăng Hi Tinh cảnh giác nhìn hân tạo nhã ngồi vắt chân trên ghế trước bàn hiệu trưởng như một vương tử cao quý. Trong khi hiệu trưởng ngày thường nghiêm túc trong công việc, nghiêm khắc với học trò giờ lại đối với hân một lời lại một lời nịnh hót không thôi. Nàng chán nản, ý thức lần này gọi đến đây thì mình rủi nhiều lành ít. Lại nhìn ánh mắt hân liếc nàng đầy khiêu khích, khỏe miệng mỉm cười đến tà mị, nàng rất hiểu hàm nghĩa của nụ cười đó. “Hiệu trưởng, xin hỏi ngài gọi tôi đến là có việc gì?” Nàng không sợ, thẳng lưng đứng trước bọn họ, quyết không a dua theo, mà nịnh nọt lấy lòng. Nhưng tên kia đúng là quyết đối nghịch với nàng đến cùng, hân lấy ánh mắt cao ngạo của kẻ trên nhìn nàng như kẻ dưới, bức nàng đến chỗ quẫn bách. Nàng bắt buộc tự trấn an bản thân, có thể thua về sức mạnh nhưng không thể thua về tinh thần, càng không được nhận thua trước mặt nam nhân này, dẫu trong mắt nàng vẫn le lói một tia sợ hãi không kiểm soát được. Hiệu trưởng này giờ ngồi đối diện với Lôi Hân Hán, thái độ từ cung kính nịnh bợ lại chuyển thành vẻ mặt khó xử, hạ giọng kính xuống lau lau, rồi quay sang vô cùng nghiêm khắc nói với nàng: “Cô giáo Lăng, lần này gọi cô đến là có việc liên quan đến cách cô dùng hành vi xử phạt thể xác đối với học sinh Lôi Hạo Dương, hội đồng giáo viên trải qua nhiều lần họp đưa ra kết luận, bản thân nhà giáo không nên có hành vi lệch lạc, cử chỉ thô bạo như vậy. Nhà trường tuyệt đối không chấp nhận hành vi này, càng không thể nhận một giáo viên như cô, cho nên – “Đang nói dở thì điện thoại trên bàn vang lên, về mặt hiệu trưởng có lỗi nhìn Lôi Hân Hán một cái rồi mới nhắc máy nghe, nghe được vài câu thì liền gác máy, đứng dậy. “Xin thứ lỗi Lôi tiên sinh, phòng y tế vừa báo có học sinh không cẩn thận té ngã bị thương nghiêm trọng, hiện giờ phụ huynh đang đến cần trao đổi với tôi, phiền ngài chờ giây lát, tôi sẽ quay lại liền”. Trường quý tộc chính là như vậy, từng học sinh là từng bảo bối không thể không quan tâm tốt. Lôi Hân Hán tao nhã nâng tay áo “Hiệu trưởng xin cứ việc”. Hiệu trưởng nhanh chóng rời đi làm văn phòng chỉ còn lại hai người, nhất thời không khí trong phòng ngập tràn sự khó xử. Lăng Hi Tinh theo khóe mắt nhìn thấy người đàn ông trước mặt đang nhìn chăm chăm nàng. Nàng không khỏi đứng tim, cho dù trước mặt hiệu trưởng thân phận nàng chẳng khác nào con kiến, nếu không thì khi hiệu trưởng rời đi cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái, coi nàng như không khí, ngay cả một lời đáng nói cũng không có. Nghĩ đến đây nàng không khỏi hờn giận, trường học này đúng là đầy rẫy quan liêu khiến người khác khinh thường. Mà nguyên nhân thì còn ai khác ngoài những người “đóng góp ngân sách” nhiều nhất. Nàng trừng mắt nhìn Lôi Hân Hán, vừa vận gặp ánh mắt hân cũng đang nhìn nàng. Hân khẽ nhếch môi cười nhạt, đùa cợt khiêu khích. “Rốt cuộc có thể xem cô có chịu từ bỏ thói sĩ diện hay không rồi!”. Thanh âm trầm thấp ổn định, vừa đủ cho nàng nghe rõ từng chữ. Lăng Hi Tinh âm thầm nắm chặt tay, cắn môi, ánh mắt không e sợ nhìn thẳng hân, khó khăn thốt ra: “Cuối cùng anh muốn như thế nào?” Hân cười lạnh buông lời nhận xét, “Hiển nhiên tôi có thể thấy là cô đối với hoàn cảnh trước mắt đang lo lắng cho bản thân mình”. Hân đứng dậy, chậm rãi tới gần nàng, dáng người hơn 1m8 đứng trước mặt nàng, cao lớn mà uy nghiêm. Trên người hân tản mát hương thơm của nước hoa Molly, đó... Từng là mùi hương nàng yêu thích nhất trên đời. Xem ra hân vẫn giữ thói quen như cũ, nhiều năm rồi cũng chưa thay đổi. Chẳng qua, nàng không thích hân dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nàng như vậy. Thật sự là một loại dằn vặt khó chịu. Ở khoảng cách gần, nàng thậm chí còn có thể cảm nhận được khí thế áp đảo từ hân khiến nàng sợ hãi, muốn đào thoát khỏi đây liền nhưng lại vô lực. “Anh không cần phải cất công đến đây để xem cuối cùng tôi có bị đuổi việc hay không, kỳ thật chẳng cần phiền toái như vậy”. Nàng ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn hân. “Muốn tôi rời khỏi trường chỉ cần tôi thẳng, mục chúng ta là đồ quen biết, tôi sao lại từ chối mong muốn của anh chứ? Không cần hiệu trưởng mở miệng, tôi sẽ tự động rời đi đơn từ chức. Lôi tiên sinh, mục đích đã đạt được, hân anh vui lòng chứ?” Nàng giận dữ tránh khỏi thân phận của hân, đi nhanh đến cửa, không nghĩ đến giây tiếp theo, thân hình nhỏ nhắn của mình thỉnh thoảng bị ấn đến áp vào vách tường. Thân hình cao lớn của hân như quỷ mị che trước mặt nàng, con đầu từ cảm nàng truyền đến khiến nàng giờ mới phát hiện mình bị dồn chặt chèn trong ngực hân. Đã lâu nàng không được cảm nhận hương vị nam tính riêng từ hân tỏa ra Trời, nàng đang nghĩ gì thế này? Đây không phải thời điểm để nghĩ đến chuyện này! “Lăng Hi Tinh, chẳng lẽ trong cảm nhận của cô, tôi chính là một người ti bi vậy sao?” Hân rống giận, thanh âm lớn như muốn làm thùng mành nhĩ của nàng. Thấy nàng bị hân lớn tiếng làm cho giật mình, run sợ, hân có chút mềm lòng. Nhưng từ trước đến giờ hân luôn quật cường và không chịu thỏa hiệp với bất kỳ ai, bất kỳ điều gì. Giọng hân miễn cưỡng dịu xuống, “Cô nên biết, chỉ cần tôi nói một câu, chuyện cô bị đuổi việc là điều chắc chắn. Song, tôi cũng có thể cho cô một cơ hội, chỉ cần cô cầu xin tôi tha thứ hành vi của bản thân, tôi nghĩ sẽ cho cô một chút xui nhân từ ...”. Đối với hân, đây là cực hạn rồi, nàng nếu hiểu chuyện sẽ tuân theo đường lui hân để lại, như vậy hân mới có thể mượn cơ hội này đạt được mục đích khác. “Xin anh tha thứ?” Lăng Hi Tinh giống nghe chuyện hài, cười lạnh nói: “Đừng mơ mộng hão huyền, anh cho rằng tôi vẫn là một Lăng Hi Tinh như trước dễ dàng để mặc anh khi dễ?”. Một câu ngắn ngủi cũng làm Lôi Hân Hán sững sờ tại chỗ. Hân kinh ngạc nhìn người phụ nữ trước mắt, gương mặt thanh tú, cho dù năm nay đã 26 tuổi, diện mạo vẫn hồn nhiên giống một học sinh trung học như xưa. Trong mắt hân, nàng tựa hồ vẫn là cô bé nhiều năm trước, khi lần đầu đến Lôi gia, rụt rè nép sau lưng cha hân, hai mắt to tròn e dè nhìn hân, hân hung hăng trừng lại sẽ khiến cả người nàng run lên. Cho dù sau này lớn lên, từ một cô bé thành thiếu nữ trưởng thành, nàng cũng đi bên cạnh hân giống một người hầu như trước, để mặc hân khi dễ, sửa lỗi. Hiện tại nàng chẳng e sợ, còn dám nhìn thẳng vào đôi mắt sắc bén của hân, không trốn tránh, đối diện với sự tức giận của hân, còn dám cùng hân tranh cãi?! Sự thay đổi của nàng khiến hân thấy xa lạ, mà sự oán giận nhiều năm tích tụ trong lòng tưởng chừng có thể bùng nổ lại không thể phóng thích. Lúc này một người đàn ông nhã nhặn đeo kính mở cửa bước vào văn phòng. “Tiểu Tinh, mình vừa mới gặp hiệu trưởng. Á —” Chu Vũ Hân bước vào mà không nói trước, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lăng Hi Tinh bị một người đàn ông anh tuấn áp chế trên vách tường, anh há mồm không thể nói được lời nào. “Vũ Hân.....” Lăng Hi Tinh quay lại tròn trĩnh mắt nhìn Lôi Hân Hán. “Anh buông tay ra!” Chu Vũ Hân tìm về được giọng nói, “Tiểu Tinh, có chuyện gì vậy?”. Một cái Tiểu Tinh... hai cái Tiểu Tinh, Lôi

Hân Hân nghe không khỏi thấy chói tai. Ánh mắt hân âm lãnh nhìn Chu Vũ Hân như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. “Đi ra ngoài!” Chu Vũ Hân nuốt khan nước miếng, cố gắng giữ cho mình không sợ hãi, nhưng cũng nhịn không được run run nói: “Tiểu Tinh, có cần mình giúp gì hay không?”/ “Cút ra ngoài ngay cho ta!” Tiếng quát lại vang lên, Lôi Hân Hân tựa hồ chịu đựng đến cực hạn, đang muốn đánh người. Lăng Hi Tinh lạnh trí kéo giữ tay hân, nháy mắt bảo bạn tốt, “Mình không sao, chỉ là có chút chuyện cần bàn riêng với vị tiên sinh này.....”. Chu Vũ Hân do dự một lát rồi không tình nguyện rời khỏi văn phòng. “Người đó là ai?” Cửa vừa đóng, Lôi Hân Hân lập tức tra hỏi nàng, giọng hân như một đố phu (phu quân đố kị = ông chồng hay ghen > ____ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Đây là Lăng Hi Tinh, năm nay 5 tuổi, mẹ bé vì gặp tai nạn xe cộ mà qua đời. Từ nay về sau bé sẽ như con cháu Lôi gia, Hân Hân, ba muốn con xem bé là em gái, hết lòng yêu thương, biết không?” Lôi Đình Quân – chủ nhân của Lôi gia, tuổi vừa 30, anh tuấn tiêu sái. Nhưng tuy còn trẻ, mái đầu ông vài chỗ đã hoa râm, đôi mắt nhuốm vẻ mệt mỏi, đượm buồn. Kể từ khi vợ ông qua đời 3 tháng trước, trên khuôn mặt của ông luôn mang nét u sầu bởi bao trách nhiệm đè nặng trên hai vai. Ông luôn trách cứ bản thân, vì trên đường lái xe chở vợ ra sân bay, chuẩn bị đi Los Angeles hưởng tuần trăng mật lần thứ n, không cẩn thận tông vào một chiếc xe máy đang đi trên đường, gây ra chuyện khiến cả đời hối hận. Vợ ông bị va đập, mất máu quá nhiều nên mất trên đường đến bệnh viện. Mà người phụ nữ lái xe máy cũng bị thương nặng, qua đời ngay tại chỗ. Bi kịch này xảy ra quá mức giống trong phim, vì quá yêu vợ khiến ông thấy không thể sống thiếu người bạn đời nên nhiều lần tìm cách tự sát đi theo vợ. Nhưng nghĩ đến trong nhà còn đứa con nhỏ cần ông chăm sóc, sản nghiệp gia đình to lớn lại không có ai quản lý khiến ông không yên tâm. Ông đành nén bi thương, cố gắng vì con, vì gia nghiệp sống, kiên cường đối mặt với mất mát này. Mỗi lần thấy con trẻ khóc đòi mẹ, tìm ông như tan nát ... Mà đối mặt với bi kịch không chỉ có gia đình cha con họ. Người phụ nữ lái xe máy đó có hoàn cảnh gia đình vốn khó khăn. Chồng vì bệnh nặng mà qua đời nhiều năm trước. Gia đình nội – ngoại vì không đồng ý hôn sự của hai người mà trở mặt, không quan tâm. Cô cùng con từ đó nương tựa nhau mà sống, thất lưng buột bụng nghèo khổ sống qua ngày. Giờ đây cô ra đi, đứa con gái duy nhất trở thành cô nhi không ai chăm lo. Lôi Đình Quân thấy áy náy, vì muốn bù đắp lỗi lầm đối với gia đình người đã mất nên quyết định nhận nuôi và cố gắng thay mẹ nâng đỡ nàng nên người. Lăng Hi Tinh đáng người gây yếu, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay to lớn của Lôi Đình Quân, sợ sệt nép sau người ông. Lôi Hân Hân lần đầu gặp nàng, đối với nàng chỉ có cảm ghét cùng oán hận. Hân còn nhỏ không hiểu chuyện, nghe lời bàn tán của người hầu nên cho rằng nếu không vì mẹ nàng, mẹ hân – người thương yêu nhất của hân cũng không ra đi. Cho nên đối với việc cha hân mang con bé nhỏ gây như chó con này về, hân ngoài mặt thì im lặng, trong lòng tràn ngập chán ghét, dùng ánh mắt tức giận nhìn vào cái đầu nhỏ đang lấp ló sau chân cha. Mà Lăng Hi Tinh tuổi còn nhỏ lại miễn cảm, sợ người lạ, vừa ngược lên thấy anh trai tuấn tú này trừng mắt nhìn mình lại lập tức núp sau chân người chú tốt bụng. Lôi Đình Quân vuốt tay, yêu thương xoa đầu nàng trấn an “Hi Tinh, đừng sợ, đây là anh Hân Hân, sau này sẽ là anh trai của con. Anh trai sẽ quan tâm, chăm sóc, yêu thương con,” Người cha này lẽ nào không hiểu con trẻ vì mất mẹ mà tính tình thay đổi, trở nên khó gần. Ông cũng trách mình ngày nào cũng bận làm việc suốt ngày, không dành nhiều thời gian ở bên nghe con tâm sự. Ông cho rằng con còn nhỏ vì thiếu sự quan tâm nên mới như vậy, vốn nghĩ chỉ cần con có người bầu bạn sẽ vui bớt nỗi đau mất mẹ nên mới đem bé gái này về, để chúng kết bạn an ủi nhau, cũng như giúp mẹ của Lăng Hi Tinh ở trên trời an nghỉ, không phải bận lòng về đứa con gái nhỏ. “Hân Hân, con phải nhớ kỹ, Hi Tinh là em gái con, con phải đối xử tốt với em? Ba còn nhiều việc phải làm, không thể lúc nào cũng ở bên các con ...” Để cho hai đứa trẻ tự nhiên làm quen nhau nên Lôi Đình Quân nhanh chóng rời khỏi phòng, để hai con cùng nhau vui chơi kết bạn. Trò chơi điện tử trên màn hình TV vẫn đang phát tiếng nhạc náo nhiệt, âm thanh nổi vang cả phòng, nhưng giữa hai đứa trẻ lại duy trì không gian im lặng. Lôi Hân Hân này giờ vẫn trừng mắt nhìn khiến Lăng Hi Tinh sợ hãi, theo bản năng cứ lùi lại, tự hỏi tại sao “anh trai” tuấn tú này lại mang bộ dạng hung dữ đối với nàng. Nàng giương đôi mắt to tròn vô tội nhìn hân, ngay sau đó, hân liền băng băng bước tới, tay nắm cổ áo nàng. “Tao không cần một người em gái như mày, nói gì thì mày cũng mãi mãi không phải là em gái tao”. Bé gái đứng đối diện có khuôn mặt xinh xắn, làn da trắng trẻo phấn nộn, cái mũi nhỏ duyên dáng, cái miệng anh đào bé xinh, đôi mắt thì trong vắt khiến hân nghĩ ngay đến một con búp bê xinh đẹp. Nhưng dù vậy hân cũng không vừa ý nàng. “Họ Lăng kia, mày biết tao ghét mày lắm không, không vì mẹ mày thì mẹ tao đã không bỏ tao mà đi”. Lăng Hi Tinh nghe hân nhắc đến mẹ nàng, trong lòng dâng lên nhiều ỉy khuất, hân dù mất mẹ nhưng còn cha, nàng giờ chỉ có một mình. Nàng dù sợ hãi cũng phản bác lại. “Nhưng mẹ em cũng đã không còn trên đời” Hân nghe nàng dám tranh luận khiến hân tức giận không thôi, hung hăng xô ngã nàng. Thân hình nàng vốn nhỏ nhắn, yếu ớt, lại bất ngờ bị cậu nhóc cao hơn mình một cái đầu đẩy té, đầu gối va vào sàn nhà, nàng đau quá mà òa khóc. Lôi Hân Hân cũng hoảng sợ, không dự đoán được mình lại nặng tay vậy, xô ngã khiến đầu gối nàng chảy máu. Hân có chút áy náy bắt an, nhưng nhớ đến tình cảnh của hai người, tiếng xin lỗi tới miệng lại nuốt vào. “Ai kêu mày dám chống đối tao, ngã chết cũng xứng đáng! Còn nữa, tao cảnh cáo mày, nếu sau này muốn sống yên ổn ở Lôi gia thì ngoan ngoãn nghe lời tao, còn dám cãi lời thì tao ... tao sẽ quăng mày cho cá mập làm thịt!”. Hân hù dọa xong thì chỉ ngón tay về phía cửa phòng “Hiện tại mày cút ra ngoài cho tao, nơi này là địa bàn của tao, không được sự cho phép của tao thì không được vào phòng tao”. Nói xong hân thô lỗ đem nàng đẩy ra ngoài cửa phòng, chỉnh âm lượng TV trong phòng mức lớn nhất vì hân không muốn

nghe tiếng khóc nức nở của bé Hi Tinh đáng thương. Từ thời điểm đó trở đi, Lăng Hi Tinh ý thức được Lôi Hân Hân đáng sợ cỡ nào, chỉ cần thấy hân đầu đường là cuối đường nàng trốn mất dạng, tự học cách tránh xa hân. Lúc ăn cơm, hân ngồi đầu bàn thì nàng lên ngồi cuối bàn để khỏi phải chịu ánh mắt công kích của hân. Nhưng dù nàng trốn cỡ nào, vẫn bị hân bắt gặp rồi lại dùng hết biện pháp này đến biện pháp khác trêu chọc nàng. Mà Lôi Đình Quân vì bận rộn làm việc, không ở bên mấy đứa nhỏ nhiều, cũng chưa từng nghe qua hai đứa có xích mích không vui gì mà tìm hân kể lể nên cho rằng hai đứa trẻ nhỏ vẫn luôn hòa thuận chơi chung với nhau. Chẳng biết rằng bé Hi Tinh từ nhỏ đã hiểu bản thân mình trên đời không còn ai thân thích, may mắn được chú Lôi tốt bụng đem về nuôi dạy; nếu không thì giờ này nàng cũng đang ở cô nhi viện, chẳng may hoàn cảnh còn có thể thảm hại hơn bây giờ, có thể bị nhiều người khác khi dễ; nên nàng ngoan ngoãn lẳng lặng sống qua ngày. Tuy rằng mẹ nàng ra đi vì lỗi của người khác nhưng nàng không chút oán trách bất cứ người nào, nàng hiểu tai nạn xe cộ là điều ngoài ý muốn, không ai ngờ tới cả. Nhiều lần nàng muốn nói việc Lôi Hân Hân trêu chọc nàng cho chú biết nhưng thấy chú ngày nào cũng làm việc tới khuya mới về, về nhà lúc nào cũng mệt mỏi không còn sức, nàng đành im lặng, nhẫn nại. Cũng may trong Lôi gia ngoại trừ Lôi Hân Hân, ai cũng đối xử tốt với nàng, nhất là bác Tần tốt bụng. Trong mắt Tần quân gia, cô bé này từ nhỏ đã hiền lành, ít nói, ngày thường mỗi lần bị cậu chủ nhỏ ức hiếp thì im lặng chịu đựng, sau đó liền trốn vào góc phòng khóc, khóc xong lại vui vẻ như không có chuyện gì. Mỗi lần bác phát hiện cậu chủ ức hiếp bé Hi Tinh thì đều ngăn lại khuyên răn, cũng vì vậy mà bé Hi Tinh xem bác như người thân yêu thương, chỉ cần ở nhà không có việc gì lại theo đuôi bác, nghe bác kể chuyện xưa, hoặc giúp bác làm những việc vặt vãnh. Lôi Hân Hân thấy lão quân gia thiên vị chẳng quan tâm hân nữa thì không cam lòng, càng bắt nạt bé Hi Tinh nhiều hơn, nhưng lần nào cũng tránh để Tần quân gia bắt gặp. Chỉ cần mỗi lần thấy bé Hi Tinh ụy khuất đến bật khóc là hân lại thấy vui vẻ. Năm Lăng Hi Tinh 13 tuổi, tuy rằng không còn là bé con yếu đuối ngày nào nhưng mỗi lần thấy Lôi Hân Hân đều sợ mà tránh né, cho dù tránh không được cũng không dễ dàng vì bị trêu chọc mà khóc thút thít như trước. Nàng lớn lên thông minh, nhu thuận lại tháo vát, giúp đỡ Tần quân gia được rất nhiều chuyện. Lôi Đình Quân cũng xem nàng như con gái ruột mà yêu thương, đối xử chân tình, không thiên vị giữa nàng và con trai mình. Tiếc tất niên đến, ông mừng tuổi hai đứa trẻ hai bao lì xì lớn, Lăng Hi Tinh vui vẻ đón nhận, quý trọng, cẩn thận để dành. “Hi Tinh, đứa bé ngốc nghếch này, con gái đều thích nhiều thứ xinh đẹp, tiền mừng tuổi nhiều như vậy sao con không dùng mua quần áo, không lẽ... con định để dành làm của hồi môn sao?” Tần quân gia luôn giễu cợt nàng như vậy. Nàng kéo kéo tay bác Tần, nhiều năm qua nàng biết bác Tần yêu thương xem nàng như cháu gái, nàng cũng kính trọng bác, lễ phép trả lời “Con chỉ muốn dành dụm nhiều tiền để sau này khi tròn 18 tuổi có thể tự lập ra ở riêng, có thể rời khỏi đây.” Nói đến việc này, trên mặt nàng ánh lên sự hưng phấn, nàng tràn ngập khát khao hy vọng ngày nàng ra ngoài sống không lâu nữa sẽ tới. “Hả? Bé Hi Tinh vì sao phải rời khỏi Lôi gia, chẳng lẽ mọi người đối xử không tốt với con sao?” “Dạ không, mọi người đối xử với con tốt lắm, chỉ là.....” Nàng liếc mắt trái phải để chừng: “Lôi gia có ác ma, Hi Tinh không muốn ở bên cạnh ác ma mãi đâu.” Lại nói, Lôi Hân Hân bại hoại ngày càng ức hiếp, bắt nạt nàng dữ hơn, chỉ có tăng theo năm tháng chứ không giảm, càng “nặng cấp” thêm. Lúc nhỏ thì hân đơn giản đem sâu bọ bỏ đây vào cặp của nàng, thả éch vào hộp thức ăn của nàng... không thì đem quần áo của nàng xuống bùn đất. Lớn lên thì hân chuyển sang phá hư tất cả những món đồ nàng thích, chỉ cần là nàng để ý, hân đều khó chịu không vừa mắt. Nghe lời nàng nói xong, Tần quân gia cười ha ha không ngừng “Thật ra là cậu chủ để ý con thôi, con xem hân lớn lên đẹp trai bao nhiêu, được nhiều bạn học nữ thích làm quen, nhưng đối với các cô gái ấy, cậu chủ cũng không liếc nhìn dù một chút. Trong mắt cậu chủ chỉ có em gái là con thôi. Cậu chủ làm anh trai con chẳng lẽ không được sao?” Nàng lẽ lười không cho là đúng. Muốn nàng làm em gái để tên đáng ghét như hân làm anh trai thì không tốt chút nào; còn lâu! Sau tết âm lịch vài ngày, lúc tan học về nhà, nàng thấy Lôi Hân Hân tên – đáng – ghét – đẹp – trai trong phòng mình không biết bằng cách nào tìm thấy ông heo nàng để dành nhiều năm. “Anh..... Anh đang làm gì ở đây?” Trong lời nói của nàng chẳng đủ toát lên đe dọa lẫn chất vấn. Mà Lôi Hân Hân 15 tuổi – thân cao 1m7, đối với lời chất vấn của nàng, chỉ im lặng ngẩng đầu lên kiêu ngạo, mạnh tay lắc lắc ông heo. Hai người từ nhỏ đều học cùng trường, theo lời Lôi Đình Quân nói là anh em một nhà phải luôn bên nhau mới có thể chăm sóc tốt cho nhau, mà đối mặt với người anh được nhiều học sinh nữ hoan nghênh này, Lăng Hi Tinh luôn không thấy hưng phấn gì, chỉ cảm thấy mình thật không may mắn. “Không được đụng tới ông heo của em” Hân căn bản là một tên ác ma. Hân miễn cưỡng mở miệng, “Mày thực sự nghĩ rằng chỉ cần mày dành đủ tiền là có thể rời khỏi nhà này sao?” Hân không phải cô ý nghe lén, chỉ là tình cờ hóm đố đi qua nghe được đoạn đối thoại của nàng với Tần quân gia. Hân rất khó chịu, hân không cho phép, dựa vào cái gì nàng cho rằng nàng có thể rời đi. Ông heo bị hân lắc mạnh, nắp ống bật ra làm từng đồng xu leng keng rơi ra, hân còn ác ý quăng tiền giấy trong ống ra ngoài cửa sổ, để gió thổi bay xuống vườn hoa. Lăng Hi Tinh quá ngỡ ngàng, lập tức đi tới, cùng hân tranh dành lấy ông heo “Trả lại cho em..... Đó là của tiền mừng tuổi của em, anh mau trả lại cho em.....” “Của mày? Mày đùa đó hả! Mọi thứ trong Lôi gia đều là của tao” “Nhưng đó là của chú Lôi cho em, mừng tuổi em, anh thật đáng ghét, anh lấy trộm của em thì em sẽ đi nói với chú Lôi.....” “Đi đi, mày có giỏi thì cứ nói đi!” Hai người giành qua giành lại ông heo, cũng không biết Lôi Hân Hân có phải cố ý hay không bỗng buông tay, khiến ông heo từ trên tay hân rơi xuống sàn “Xoảng” một tiếng, đã bể nát. Nàng đau lòng nhìn thành quả nhiều năm nàng chắt gọt dành dụm từng chút một để vào ông heo, trong một phút lại chẳng còn gì nữa. Nàng quỳ xuống định thu dọn mảnh vỡ, không cẩn thận bị một mảnh sắc bén cửa phải, trong chốc lát đầu ngón tay non mềm ứa máu. Nàng không để ý, tiếp tục dọn, giấy tiếp theo đã thấy bàn tay mình bị hân nắm lấy. “Mày lú lẫn hay sao? Không thấy tay đang chảy máu mà còn tiếp tục thu dọn hả?” Lôi Hân Hân tức giận trừng mắt nhìn nàng, nhìn ngón áp út của nàng bị thương chảy máu, trong lòng liền thấy đau lòng. “Đây không phải đồ bình thường, ông heo này là lễ vật đầu tiên em tự mua tặng mình bằng tiền em giúp bác Tần làm việc, bác cho em tiền tiêu vặt, dành dụm bao lâu mới có.....” Đây cũng là lần đầu tiên nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn hân, tuy rằng đây lòng nàng vẫn đang còn run sợ. Hân bấu môi khinh thường “Chỉ là một cái ông heo nhỏ, tao mua cái khác cho mày là được”. Hân nắm cổ tay nàng kiêu căng phất dậy, lời nàng bắt ngồi xuống giường. Hân nhìn kỹ vết thương của nàng, càng nhìn càng không vừa mắt, liền không nói gì cầm chặt tay nàng, miếng thì mắt nhìn tay đang chảy máu. Lăng Hi Tinh bị hân dọa đến phát khiếp “Anh..... Anh là ma cả rồi à!” Đôi môi của hân mềm mại mút ngón tay nàng, đầu lưỡi thì linh hoạt liếm liếm miếng vết thương. Nàng cứ nghĩ nếu đụng đến sẽ đau lắm, nhưng không ngờ lại không chút khó chịu nào, còn có chút quái quái. Trong lòng nàng bỗng dưng dâng trào một cảm xúc lạ từ ngón tay chạy thẳng đến tim, trái tim nàng phút chốc đập “Thình thịch” nhanh hơn, gương mặt của nàng nháy mắt đã đỏ ửng lên. Nàng vội vàng dùng sức rút tay lại, nhìn ngón tay vốn bị thương của nàng đã ngừng chảy máu, nàng nắm chặt tay bao lại ngón tay đó như thể làm vậy sẽ ngăn cản cảm thấy có một dòng nước ấm đột nhiên chảy tới đáy lòng. Lôi Hân Hân ngồi xỏm trước mặt nàng, quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn đã phồng đỏ, trong miệng còn nếm được vị máu tươi, hương vị kia phảng phất có tia ngọt ngào. “Mày đúng là ngốc nghếch, ma cả rồi thật sự đều cần cổ chứ có cần ngón tay bao giờ.” Hân đột nhiên buồn cười, gương mặt tuấn mỹ của thiếu niên ngày ngó cười lộ lên rất chói mắt. Ngực nàng bỗng nhảy dựng lên, đây là..... cảm giác gì? “Em đi lấy đồ quét rác.....” Nói xong nàng liền nhanh chóng chạy khỏi phòng. Cảm chổi cùng xéng hốt rác, nàng đứng dựa vào bức tường ở hành lang, ôm ngực, cổ thở đều nghĩ lại hoàn cảnh khi này. Cái cảm giác đó thật kỳ lạ..... Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều nữa nên quay lại phòng, thấy trên sàn toàn mảnh vỡ ông heo liền tức giận, tìm nàng lại đập nhanh hơn..... Cùng cảm giác kỳ quái kia dung hợp biến thành sự rung động độc nhất vô nhị với riêng hân trên thế giới này. Học viện quý tộc Lam Trạch có lớp từ tiểu học đến đại học, học phí một năm cao vô cùng. Mà Lôi Hân Hân cùng Lăng Hi Tinh chính là từ nhỏ đã học ở học viện, một người đã vào đại học, một người học trung học. Lôi Đình Quân vì tương lai của hai đứa trẻ không tiếc chi tiền cho việc học ở trường. Lăng Hi Tinh giờ đây lớn lên thành thiếu nữ 18 tuổi xinh đẹp yêu kiều, tính tình hướng nội, luôn chỉ thích một mình một góc chuyên tâm đọc sách, với thân phận là con gái nuôi của ông chủ công ty đĩa nhạc Lôi thị nhưng lại không được sống yên ổn. Nguyên nhân chủ yếu để nàng phải sống yên phận chỉ bởi vì cậu chủ của Lôi gia – Vương tử tài hoa của học viện – Lôi Hân Hân. Lôi Hân Hân trưởng thành càng đẹp trai, càng nóng tính hơn trước, trong mắt không coi ai ra gì, thực khiến người khác khó chịu. Nhưng một thiếu gia nhà giàu điều ngoa bá đạo như vậy mà thành tích học tập không chỉ tốt, hân còn tinh thông cả những môn nghệ thuật như âm nhạc, thể dục, kiếm thuật, nhu đạo. Nam sinh thì khâm phục phong thái hơn người của hân, nữ sinh thì lúc nào cũng mê đắm nhìn hân, hy vọng ảo tưởng một ngày có thể làm bạn gái của người anh tuấn tài hoa như hân. Tài năng thì sao chứ? Hân luôn để mắt cao hơn đầu đó thôi, bao nhiêu nữ sinh tỏ

tình hân đều khinh thường từ chối. Ngay cả hoa hậu giảng đường, mỹ nữ Triển Tư Doanh đứng trước mắt, hân cũng chẳng xem là gì. Lăng Hi Tinh nàng không có ý kiến gì trước hành vi của hân, hân thích làm gì thì làm, chỉ là hành vi của hân ảnh hưởng đến nàng, khiến nàng khó chịu. ... Trong mắt mọi người, hân lạnh lùng với các cô gái khác nhưng đối với nàng thì ân cần quan tâm – nàng rửa thậm: đó là ân cần khi dễ thì có. Ánh mắt hân nhìn nữ sinh thích hân thì lạnh nhạt, nhìn nàng thì vài phần yêu thương – là khiêu khích chọc tức nàng thì đúng hơn. ... Trên sân bóng rổ, Lôi Hân Hân mặc đồng phục thi đấu, mồ hôi ướt đầm lưng áo, hân lấy một một tư thế đẹp chuẩn xác đưa bóng vào rổ. Cả sân chật kín cổ động viên, ai cũng hò hét cổ vũ cho hân. Lăng Hi Tinh bị các cổ động viên khác chen qua lấn lại, nhìn một đám con gái xung quanh la hét chói tai, cảm thấy chẳng có gì hay ho. Trời tháng 6 nắng gắt thực dã man, huống hồ nàng phơi nắng nãy giờ đầu óc đã thấy có điểm choáng váng. Nhưng khổ nỗi tên ác ma kia đã ra lệnh mỗi lần hân thi đấu bóng rổ, nàng đều phải có mặt cổ động reo hò, nếu không về nhà sẽ trừng phạt nàng. Nàng nhát gan tất nhiên không dám cãi lời. Cho nên hiện tại dù mệt thế nào, nắng gắt thế nào, nàng cũng phải theo một đám mê trai cổ vũ cho Vương tử tài hoa. Cũng may là đám con gái này hò hét khá to, nên nàng chỉ cần cử động môi chứ hân không biết nàng nói chẳng phát ra tiếng. Kết quả trận đấu như mọi người đoán trước, dưới sự dẫn dắt của đội trưởng Lôi Hân Hân thi thắng lợi là điều tất nhiên. Một đám nữ sinh đứng bên cạnh nhìn tư thế hân chơi bóng bao nhiêu nam tính hấp dẫn, đang lưu riu bình luận tự dưng lại xoay người hỏi han nàng. “Hi Tinh, mỗi ngày ở chung với lớp trưởng Lôi, vậy chắc em biết anh ấy bình thường thích cái gì, anh ấy thích màu gì nhất? Thích ăn đồ ngọt hay mặn? Chị sở trường là làm bánh kem sôcôla đó.” Tên kia mà thích ăn ngọt thì tính tình đã không khó chịu như vậy, miệng cũng không quá quát tháo. “Đúng vậy Hi Tinh, em nói cho tụi chị biết chút xíu về anh Lôi đi, có thể đi bên cạnh người anh trai vừa tuấn tú vừa giỏi giang như anh ấy có phải em thấy hạnh phúc đến mức muốn ngất xỉu không?” Ngất xỉu? “Đúng” Nàng tức giận đến nỗi muốn ngất luôn đây. Lăng Hi Tinh nhìn rõ con người thật của hân, nếu nàng nói sẵn sàng nhường chỗ, không biết có ai tin không nhỉ? Nàng thờ dài ngoao ngán, cũng tự biết là nào có ai hiểu ước muốn lớn nhất của nàng là thoát khỏi Lôi Hân Hân. Các nữ sinh cứ tới tấp hỏi nàng, nàng cũng trả lời câu được câu mất vài vấn đề của đàn nữ sinh háo sắc ngây thơ này. Tên kia đúng là tính tình xấu đến không tả được, thế mà thế giới này lại có bao người ngược đời sùng bái hân như vậy, thật khó hiểu. Ở bên kia sân bóng, Lôi Hân Hân tranh thủ giờ nghỉ giải lao, quét tầm mắt tìm kiếm một thân ảnh nhỏ nhắn, đến khi tìm được nàng trong đám nữ sinh, thấy họ vây quanh nàng đang hỏi gì đó, hân mới thoải mái cười. Cô nàng này dám không đến xem hân thi đấu thử coi! Đồng đội ném cho hân khăn lau, hân nhanh tay lau hết mồ hôi trên mặt. Hân năm nay 20 tuổi, thân cao 1m83, dáng người cao to thích hợp cho mọi loại vận động, mọi môn thể thao. Đối mặt với những nữ sinh, hân luôn luôn xa cách, nhưng không biết từ khi nào, trong mắt hân chỉ có một bóng hình, không thể chứa thêm ai nữa, chỉ có nàng, cô nhóc luôn sợ hãi hân. Đôi mắt hân luôn dõi theo nàng, nhìn thấy nàng vui cười hân cũng bất giác vui vẻ; nàng nhũn mày, hân cũng khó chịu, nghĩ không biết điều gì khiến nàng không vui. Mà từng hành động của hân đều không thoát khỏi ánh mắt ghen tị cách đó không xa của một mỹ nữ tóc đen dài xõa trên vai. Triển Tư Doanh lộ ra biểu tình âm lãnh dõi theo tầm mắt của hân. Thấy vậy, Triển Tư Doanh không khỏi nghĩ ngợi, hân vốn là một người con trai kiêu ngạo, tự cao tự đại không xem ai ra gì, nhưng nhìn đến cô gái Lăng Hi Tinh này thì ánh mắt hân ôn nhu chan chứa yêu thương. Triển tiểu thư xiết chặt nắm đấm, cắn môi tự hỏi vì sao? Ta đây có gì thua kém mà không thể lọt vào mắt hân chứ? Khi Lăng Hi Tinh chậm rãi mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ở trong phòng vệ sinh nữ. Nàng cố gắng nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, chỉ nhớ mang máng tiết học thứ cuối của buổi chiều đã xong, nàng đang về thì bị hoa hậu giảng đường Triển Tư Doanh cùng nhóm bạn của cô ta chặn đường. Rồi một đám người kéo nàng đến phòng vệ sinh, dội thẳng một xô nước lạnh vào mặt nàng. Tuy đang là mùa hè nhưng nước lạnh thấm ướt người khiến nàng không khỏi thấy buốt xương chẳng khác nào mùa đông. Trái tim nàng dường như đập không như bình thường. ... Nha, là do thật lạnh! Sau đó họ đem nhốt nàng trong phòng vệ sinh nữ, nàng la khóc cả cổ họng cũng không thấy ai giúp. Cổ họng đau khiến nàng càng thêm sợ hãi, cứ nức nở khóc. Nhưng nàng không biết khóc cũng dùng sức. Nàng thấy càng lúc càng hít thở khó khăn, càng sợ hãi hơn, thật sự rất sợ... chợt trước mắt tối dần, nàng nặng nề ngất đi. Nàng tỉnh lại, thấy bản thân đang chìm trong bóng tối, khó khăn hít thở, nàng mơ mơ màng màng thấy bóng dáng người mẹ đã qua đời của nàng. Mẹ dịu dàng cười với nàng, còn nàng đang vòng tay ôm ấp muốn ôm lấy mẹ, nàng muốn giữ chặt lấy sự ấm áp ấy, nhưng đột nhiên mẹ nàng tan biến vào hư vô.... Ý thức của nàng ulla về, hỗn độn, trí nhớ nàng cũng hỗn loạn. ... nàng nhớ... tên ác ma Lôi Hân Hân suốt ngày bắt nạt nàng. ... Hân từng cảnh cáo nếu nàng muốn sống yên ở Lôi gia thì phải nghe lời hân. Hân còn ra quy định về giờ giới nghiêm, dù nàng đã 18 tuổi nhưng đúng 7 giờ, mặc kệ là đang làm gì cũng phải về đến nhà, nếu không hân sẽ nghiêm trị. Mà Tần quân gia qua mùa xuân đã về hưu, không còn ai giúp nàng che giấu nữa rồi.... Nàng mệt mỏi nàng cổ tay lên, mơ hồ nhìn không rõ kim chỉ giờ của đồng hồ. Chắc đã qua giờ giới nghiêm? Không biết tên ác ma Lôi Hân Hân thấy nàng chưa về nhà sẽ giận dữ cỡ nào? Nàng vừa sợ vừa lạnh, không khí ban đêm thấm vào người vẫn còn ẩm ướt khiến nàng càng thêm run rẩy. Nàng cố ôm chặt chính mình để giữ ấm nhưng thân thể lại không có chút khí lực nào. Trái tim của nàng ngày càng khó chịu, cứ đập từng hồi từng hồi... đau quá... để quên đi sự đau đớn đó, nàng cố gắng tập trung đếm từng nhịp tim... thỉnh thoảng... thỉnh thoảng... Là nàng đếm nhầm à? Sao từng nhịp tim của nàng cứ chậm dần, chậm dần vậy? Không biết đã qua bao lâu, bên ngoài bỗng có tiếng gọi, nàng loáng thoáng nghe được có ai đang kêu tên nàng. Giọng nói khàn khàn. Thanh âm càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ, nàng muốn la lên kêu cứu nhưng không còn sức nữa. “Rầm!” Một tiếng, cửa phòng vệ sinh bị đá văng ra. Thân ảnh cao lớn của Lôi Hân Hân vừa xuất hiện liền vội đem nàng ôm vào lòng, nàng mơ hồ nhìn thấy trên mặt hân nổi đầy gân xanh, vẻ mặt rất giận dữ. Hân..... Hân tức giận sao? Không thể trách nàng nha, không phải nàng không muốn về nhà đúng giờ, chỉ là nàng không biết làm sao mở cửa này a. Nàng muốn mở miệng giải thích, nhưng cổ họng đau rất khiến nàng không thể phát âm rõ ràng. Thế nhưng hân lại không nể nàng, chỉ ôm chặt nàng vào lòng. Nàng dựa vào hân, cảm thấy sự an toàn trước nay chưa bao giờ có. Thật không thể tin được ác ma ức hiếp nàng suốt mười mấy năm qua giờ đây lại là người xuất hiện cứu nàng. “Tiểu Tinh, em có sao không? Nói cho tụi biết em có sao hay không!” Hân cứ gọi tên nàng, lại hỏi liên tiếp khiến nàng nhĩ nàng cũng sắp thủng. Nàng nhắm nghiền hai mắt một hồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, yếu ớt nắm lấy áo sơ mi trước ngực hân. Động tác nhỏ này như liều thuốc an thần khiến hân bình tĩnh trở lại. Hân vòng tay bế nàng bước nhanh ra khỏi phòng vệ sinh, lách qua một đám đồng học sinh đang tập trung ở ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ xem náo nhiệt. ... Bên ngoài trời đã sáng rồi sao? Nàng bị nhốt suốt cả đêm qua sao? Lôi Hân Hân cứ như vậy ôm lấy thân mình yếu đuối của nàng bước đi. Nàng thoáng thấy đám người Triển Tư Doanh bị hai bạn học của Lôi Hân Hân đứng vây, vẻ mặt lộ rõ vẻ chật vật. Khi hân nhìn thấy bọn họ, liền dùng ánh mắt lạnh như băng, như muốn giết người làm đối phương không tự chủ được mà run sợ. Hân nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Hi Tinh, đỡ nàng ngồi xuống ghế, giây tiếp theo liền bước tới đối diện Triển Tư Doanh, tát một cái thật mạnh lên khuôn mặt xinh đẹp trước mặt mọi người. Đám đồng đang ồn ào nói chuyện cũng đột nhiên chết sững trước hành động này, im lặng như tờ, chờ xem chuyện gì xảy ra tiếp. Hân không chút thương tình cầm chặt cổ của Triển Tư Doanh, lạnh lùng cảnh cáo. “Cô nghe cho rõ đây, tốt nhất cầu nguyện cho Tiểu Tinh bình yên vô sự, nếu không ta sẽ bắt cô một mạng đến một mạng”.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4

Lăng Hi Tinh sốt cao cả đêm, bệnh tình không có vẻ thuyên giảm. Lôi Đình Quân trước đó mấy ngày đã đi công tác nước ngoài, Hân Hân không muốn cha lo lắng, ảnh hưởng việc làm ăn nên khi cha gọi về hỏi thăm hân không báo việc nàng đang bệnh nặng. Hân đưa nàng đến bệnh viện, bác sĩ khám một hồi kết luận nàng sốt cao do bị viêm họng, chịu lạnh trong thời gian dài, còn nói cho hân biết một tin quan trọng khiến hân sợ hãi – Nàng bẩm sinh mắc bệnh tim, không thể chịu cú sốc quá lớn, nếu không bệnh một khi tái phát sẽ nguy hiểm tính mạng. Hân không thể tin được, từ nhỏ hân cùng nàng lớn lên, thế nào lại không hay chuyện tim nàng vốn có vấn đề? Tuy bác sĩ vẫn lựa lời khuyên bảo hân đừng quá lo lắng, thật ra chỉ cần chăm sóc cẩn thận thì bình thường nàng cũng không có chuyện gì đáng lo ngại, nhưng Lôi Hân Hân vẫn yêu cầu bác sĩ làm một đợt kiểm tra tổng quát. Sau khi xuất viện, suốt hai ngày hai đêm hân ở bên cạnh săn sóc nàng, một tắc cũng không rời. Khuôn mặt của nàng vì sốt cao mà đỏ bừng, đôi môi khô nứt, mướt về mỏng manh yếu ớt. Lôi Hân Hân vĩnh viễn không quên được tâm trạng của mình đêm nàng mất tích. Hân tới 10 giờ tối vẫn chưa thấy cô bé này về nhà, hân lo lắng như kiến bò trên chảo nóng. Nghĩ rằng nàng đi với bạn học, vui chơi đến nỗi quên giờ về, hân tức giận đi đi lại lại trong phòng khách, âm thầm thề chửi nàng về nhất định sẽ “giáo huấn thật tốt” một phen, có thể sẽ đánh vào mông nàng cho nàng chừa cái tật không nghe lời hân. Nhưng đến nửa đêm vẫn chưa thấy nàng về hân mới cảm thấy kỳ lạ không đúng. Lăng Hi Tinh từ nhỏ luôn khiếp sợ mà nghe lời hân, hôm nay không lý nào lại dám cả gan cãi lời về khuya? Hân từ phần nộ chuyển sang lo cuồng quyết, ngồi trong nhà không yên nên quyết định ra ngoài tìm nàng, dù cả đêm hân không ngủ, đi xung quanh tìm nhưng vẫn không thấy tin tức. Cho đến gần sáng, nhờ bạn bè nói cho hân biết, lần cuối cùng nhìn thấy nàng là khi nàng đang đi cùng với Triển Tư Doanh. Hân nghe xong lập tức chạy đến nhà cô ta, không ngại sáng sớm mà nhấn chuông âm ỹ, lòi cô ta còn mơ màng trên giường ra ép hỏi mới biết Lăng Hi Tinh bị nhốt trong phòng vệ sinh. Nhìn nàng giờ phút này bình yên ngủ trên giường khiến hân nhìn không được nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấm áp. Cả đôi nàng chắc cũng không bao giờ biết rằng khi nhìn thấy nàng ngã trên sàn phòng vệ sinh, cứ im lặng nằm đó không cử động gì, trái tim hân cũng theo đó mà như muốn ngừng đập. Hân biết rõ trong mắt nàng, hân chính là tên ác ma, từ nhỏ đến lớn, suốt ngày cứ bắt nạt nàng, thấy nàng phản kháng lại thì nghiêm khắc trừng trị. Trong cái đầu nhỏ nhắn của nàng đã hân sâu định kiến xem hân là người xấu. Thật ra nhiều năm qua hân đâu muốn làm thương tổn nàng. Từ lúc nào cuộc sống của hân đã không thể thiếu nàng. Cho nên 5 năm trước, hay tin một ngày nàng sẽ rời khỏi Lôi gia, hân liền tìm cách ngăn cản. Hân muốn nàng mãi mãi ở bên cạnh hân, dựa vào hân. Hân nhất định có thể chăm sóc tốt cho nàng, đem lại cho nàng một cuộc sống đầy đủ vật chất, mua quần áo và trang sức quý, tặng cho nàng những thứ tốt nhất,.... nhưng hân tuyệt đối sẽ không cho nàng tiền tiêu vặt, tránh việc nàng lại nghĩ đến chuyện rời khỏi Lôi gia lần nữa. Lăng Hi Tinh từ trong giấc ngủ tỉnh lại, chậm rãi nhìn đến bàn tay nàng đang được Lôi Hân Hân nhẹ nhàng nắm lấy. Hân đang ngủ say, ngồi bên cạnh giường nàng. Nhìn gương mặt khi ngủ của hân vô cùng tiêu tụy, không có thần thái của vương tử cao quý, hân sao có vẻ suy sụp thế? Hay là nàng bệnh nặng nên mắt nhìn không rõ... nàng dường như còn thấy khóe mắt của hân đọng lại giọt nước. Nhận thấy được nàng cử động, Lôi Hân Hân phục hồi lại tinh thần, tỉnh dậy, vừa ngẩng đầu lên thì giọt nước mắt đọng khi này đã rơi xuống. Hân nhất thời có chút xấu hổ như bị nàng phát hiện bí mật sâu thẳm trong lòng, hân định thần lại, tựa như không có việc gì, nói: “Em... em tỉnh khi nào? Sao lại không lên tiếng?” Rõ ràng là hân quan tâm hỏi thăm, nhưng không hiểu sao lời đến miệng lại thành ra nghiêm khắc chất vấn. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ bừng, hân liền vươn tay đặt lên trán nàng đo nhiệt độ, thấy vẫn còn hơi ấm. “Em đã ngủ rất lâu rồi phải không?” Lăng Hi Tinh tỉnh lại thấy đầu choáng váng, khuôn mặt nóng cả lên, cả người lại không có chút sức lực nào. “Em mong tôi trả lời như thế nào?” Hân vươn người lại gần nàng, đưa tay như muốn đánh cái má hồng hào của nàng nhưng chỉ lướt qua, mặc dù không dùng sức vậy mà hành động này cũng đủ cho nàng thấy hân đang trách cứ nàng. “Em làm sao có thể ngốc như vậy, để người khác dễ dàng bắt nạt rồi cũng không chịu lên tiếng phản kháng. Ngày thường tôi nói với em như thế nào? Không lẽ người khác đối xử bản thân em như vậy em vui lắm hả?” Hân tựa đầu vào vai nàng, đầy lòng thì yêu thương xót xa nàng, nhưng lời nói biểu hiện ngược lại. Lăng Hi Tinh luôn luôn sợ hân, thấy bộ dáng hân tức giận, nghĩ đến hân trách mình gây phiền toái. Nàng có lá gan vốn nhỏ, sao chịu nổi lời răn dạy nghiêm khắc này... nàng sợ quá liền khóc nức nở: “Thực xin lỗi, là em không đúng, là em gây thêm phiền toái cho anh.” Lôi Hân Hân không nghĩ tới nàng nói như vậy, đều do chính mình ăn nói vụng về, làm sao mà từ lời ngon tiếng ngọt lại vì lo lắng khẩn trương biến thành lời trách cứ. Nhìn hai mắt nàng đầm lệ khiến hân cuống cuống không biết làm sao, hân (là người vạn năng) cái gì cũng biết, chỉ là không biết cách dỗ dành. “Này... Em khóc cái gì chứ, tôi cũng đâu phải đang mắng em, tôi chỉ nói em ngốc nghếch bị người khác khi dễ cũng không dám chống lại, tự bảo vệ mình...”. Hân càng nói càng khiến nàng khóc nhiều hơn, nàng vốn đang bệnh, người chịu ủy khuất cũng là nàng. Thế mà hân cũng không nói được nửa câu an ủi, cứ lớn giọng quở trách. Nhìn nàng khóc mãi không ngừng, hân gấp đến độ đứng dậy, muốn vươn tay xoa đầu nàng trấn an nhưng động tác ôn nhu ấy làm hân thấy mất tự nhiên, hân cào cào mái tóc, cắn răng nhìn nàng, không biết phải làm sao. Hân gầm nhẹ, “Thôi được rồi, từ giờ về sau tôi hứa sẽ bảo vệ em thật tốt, không để ai khi dễ em nữa, vậy được rồi chứ?” Ai cũng nghĩ rằng cậu chủ Lôi gia tính tình kiêu ngạo, không sợ trời không sợ đất, thế mà hôm nay lại sợ nước mắt của nàng. Nhưng nói thế nào nàng vẫn nhen nhen, thút thút cái mũi, nấc từng tiếng, gương đôi mắt to trong suốt như nước hồ thu nhìn hân, bộ dáng nàng hiện tại khiến hân mềm lòng. “Sao em vẫn chưa nín? Nếu em còn khóc nữa tôi sẽ... sẽ...” Hân đột nhiên ôm lấy vai nàng, dùng chính đôi môi hân ngăn chặn tiếng khóc của nàng. Lăng Hi Tinh bị hân dọa đến nhất thời không khóc nữa, chỉ có thể tròn mắt nhìn hân. Vốn định dùng chiêu này để làm nàng ngừng khóc nữa, nhưng khi môi Lôi Hân Hân đặt trên đôi môi khô nứt của nàng, trong lòng liền cảm thấy ngọt ngào êm dịu... Thậm chí khơi dậy dự vọng nguyên thủy của hân. Từ khi hiểu được nam và nữ có những cái khác nhau, đối với chuyện nam nữ cũng không phải chưa mơ tưởng qua, hân đã thử quen cô gái khác, cũng chẳng phải chưa từng nếm trải nhưng cảm giác thấy không đúng, đôi khi còn khiến hân thấy chán ghét. Chưa bao giờ có người con gái nào có thể đem lại cảm giác như giờ đây khi hân hôn nàng; chỉ có nàng, hương vị của nàng. Trong trường, bạn bè hân ai cũng chẳng kiêng dè, suốt ngày đem chuyện quan hệ nam nữ ra bàn tán, chỉ có hân xem như không tham dự, chỉ im lặng không ý kiến, chẳng muốn miễn cưỡng chính mình. Thật ra chỉ có hân biết chính mình đang hy vọng nàng trưởng thành, hân nhất định phải chờ nàng lớn lên, một ngày chính thức thành người của hân. Nhưng hiện tại lại xảy ra tình huống này, hân sợ mình không chờ được nữa. Hân muốn nàng, một niềm xúc động mãnh liệt tựa hồ thiêu đốt hân. “Hân Hân... Không được...”. Phảng phất ý thức được sắp xảy ra chuyện không nên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Hi Tinh trắng bệch cổ lên tiếng, ngập ngừng kháng cự. Hân cũng không buông tay, đem nàng gắt gao ôm trong lòng ngực, không ngừng quỳn lấy đôi môi đỏ mọng. Tay phải hân di chuyển xuống khu vực cấm của nàng, động tác này đã nói lên rõ ràng ý đồ của hân. Nàng bất an lắc lắc đầu, “Chúng ta... Chúng ta không nên làm như vậy...”. Khuôn mặt tuần tú của Lôi Hân Hân đỏ lên, trái tim đập liên hồi, nghe thấy âm thanh cự tuyệt nho nhỏ của nàng, dù muốn cỡ nào hân cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Nàng vô cùng khản trương và sợ hãi; ác ma ngày nào hôm nay làm sao có thể lộ ra vẻ mặt chật vật vậy? Trong khoảng thời gian ngắn, nàng cũng ngây dại. Giờ phút này, hai người đều có vẻ chật vật, quần áo nàng không chỉnh tề, hai gò má phồng hồng, bộ ngực phập phồng không ngừng; hân thì miệng lưỡi khô khốc, hung hăng cắn môi, đôi mắt gắt gao nhìn khuôn mặt nàng, muốn chạm vào nàng nhưng lại e sợ sẽ xúc phạm tới nàng. Lăng Hi Tinh không nghĩ đến cũng có một ngày có thể nhìn thấy bộ dáng này của hân, nhìn hân hiện tại khiến nàng bật cười, tâm tình cũng thả lỏng không ít. Ở sâu trong lòng tràn ngập nhu tình. “Em...”. Nàng lí nhí mở miệng nói, ánh mắt giống chú chó con lo sợ bất an. “Em... Em nghe nói lần đầu sẽ rất đau...”. Những lời này như bộc lộ rõ khát vọng của hai người đối với đối phương. “Đấy... Đấy cũng là lần đầu tiên của tôi” Hân trầm giọng nói, khuôn mặt tuần tú nhanh chóng đỏ càng thêm đỏ, ngượng ngùng. “Nhưng mà... tôi... tôi rất thích em... Thật sự rất thích...”. Hân cố gắng sắp xếp từng chữ theo trình tự để nàng nghe hiểu trong lòng hân thật sự nghĩ gì. Lăng Hi Tinh nghĩ rằng không ngờ một người kiêu ngạo, ương ngạnh như hân lại có bộ dáng vụng về này, nàng nhìn không được lại bật cười. “Em còn nghĩ anh cái gì cũng am hiểu, xem ra, cũng có chuyện anh không biết.” “Tiểu Tinh...”. Hân nhẹ nhàng tựa sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cam đoan: “Tôi sẽ không làm đau em...”. Nàng e

lệ trốn ở trong lòng hân, “Nhưng mà... em rất sợ.....” “Không sao, có tôi ở đây.” Nói xong, hân lại ôn nhu hôn hàng lông mi của nàng, rồi tiếp tục dịu dàng hôn cái mũi nhỏ, hôn hai má ửng hồng của nàng. Cử chỉ thương yêu này của hân đã tiếp thêm cho nàng dũng khí. Nàng chậm rãi hưởng ứng hân, hai cơ thể hòa quyện làm một, cảm thụ được dự vọng nguyên thủy, không kiềm chế gì lao vào vòng luân hãm..... Đêm đó đều là đêm đầu tiên của hai người, hân trúc trúc xâm nhập khiến nàng đau đến oa oa kêu to, sau đó hân ôn nhu đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng an ủi và xin lỗi. Qua đi, Lôi Hân Hân một lời nói rõ, hai người bọn họ không phải anh em, chưa bao giờ và cũng không thể nào thành anh em một nhà. Vô nghĩa! Lãng Hi Tinh then thưng thăm nghĩ, có anh trai em gái nào ban đêm cứ quần quýt không rời rồi lại ôm nhau mà ngủ? Hân còn nói, bọn họ đã là người yêu, từ nay về sau, ai dám bắt nạt nàng chính là chống đối với hân. Nàng chưa bao giờ mơ rằng sẽ có ngày mình trở thành bạn gái của ác ma, thân phận mới này khiến nàng vừa thấy lạ lẫm vừa thấy vui sướng. Cho đến một hôm, nàng biết chuyện Triền Tư Doanh tạm thời nghỉ học. “Là anh nhúng tay khiến Triền Tư Doanh phải tạm nghỉ học?” Hôm nay lúc tan học, Lãng Hi Tinh liền bị bạn trai bá đạo nắm tay đi trên đường, nàng không chịu nổi phải rõ ràng đem mọi chuyện hỏi hân. Lôi Hân Hân kiêu ngạo mở cửa chiếc xe thể thao nhập khẩu, trên mặt đeo kính râm màu đen, suốt dọc đường đã hấp dẫn không ít ánh mắt ái mộ của bao nữ sinh, cứ lấy việc nàng đã nhìn hân hơn mười năm trời mà vẫn si mê thì cũng đủ hiểu. Người con trai này ngay cả hoa hậu giảng đường cũng không thích, tạo sao lại chọn nàng? Ngẫm nghĩ kỹ, nàng không khỏi bất an suy tư. “Là tôi thì sao?” Hân ngao ngạn nhếch cằm, bộ dáng tự cao tự đại. “Cô ta đã gây chuyện lộn xộn, tôi không trực tiếp đem cô ta quăng ra ngoài biển làm mồi cho cá đã là rất nhân từ rồi!” Nhớ lại hôm đó hân tát Triền Tư Doanh một cái, cô ta cư nhiên còn khóc lóc quần lấy hân, nói không phải lỗi của cô ta. Không phải lỗi của cô ta thì là của hân chắc? Hân chỉ tình cờ gặp cô ta trong vũ hội của nhà trường, vui vẻ nhảy với nhau một bản nhạc. Không biết dựa vào gì mà cô ta nói nhất định phải làm bạn gái của hân; mấy lần tỏ tình bị hân từ chối thì đem oán giận trút xuống Tiểu Tinh. Nếu hôm đó hân đến trễ một chút, có lẽ Tiểu Tinh đã nguy hiểm tính mạng. Càng nghĩ càng giận nên hân dựa vào thế lực của gia đình, yêu cầu nhà trường xử lý việc Tiểu Tinh bị hãm hại, nhất định phải đuổi học cô ta. “Nhưng làm vậy có quá đáng lắm không?” Lãng Hi Tinh thực lòng đồng cảm với cảnh ngộ của cô ta. “Cô ấy cũng chỉ vì thích anh nên mới đối xử tệ với em. Hơn nữa, không phải giờ em đã không có việc gì sao, anh cũng không cần dòn người khác đến đường cùng như vậy, em chỉ sợ chuyện nhỏ hóa to.....” Nàng càng nói càng lí nhí giọng lại bởi đôi mắt sắc bén của hân đang nhìn chằm chằm nàng, tỏ vẻ không đồng ý. “Em sợ cái gì chứ? Tôi đã nói em bao nhiêu lần, tôi sẽ bảo vệ, chăm sóc em cả đời. Về sau, nếu có ai dám khi dễ em thì phải nói tôi ngay. Không ai có thể động đến người con gái của Lôi Hân Hân này, hiểu không?” Nàng không trả lời. Nàng cũng không phải sợ gì, chỉ là không thích cách hân bảo hộ nàng. Nàng khẽ bĩu môi tỏ ý rầu rĩ không vui, lập tức bị Hân Hân phát hiện. Hân liền thở dài, không hiểu nói một hồi sao lại khiến nàng không vui. Thấy nàng không vui hân cũng không dễ chịu gì, thật thua nàng rồi. “Được rồi, Tiểu Tinh.” Hân ôm lấy thân hình nhỏ gầy của nàng. “Thưa bạn sơ thân thành chỉ tạo nên người đàn ông, nhưng vì sợ người này sống một mình lẻ loi nên đã dùng xương sườn của người đàn ông nặn thành người phụ nữ. Đàn ông vì vậy có trách nhiệm phải bảo hộ phụ nữ.” Hân nhìn nàng cười tươi khêu gợi, “Mà em giống như một phần xương cốt trên người tôi, đời này kiếp này chắc chắn chỉ có thể dựa vào tôi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, tôi cũng sẽ đối xử tốt với em cả đời.” Lãng Hi Tinh lại há hốc mồm ngạc nhiên, hân đang nói cái gì vậy? Chỉ cần nàng ngoan ngoãn nghe lời, hân sẽ đối xử tốt với nàng cả đời. Vậy chẳng lẽ nếu nàng không ngoan ngoãn nghe lời, hân sẽ dùng bạo lực giáo huấn nàng? Đúng là tên đáng ghét, chẳng nhẽ hân xem nàng như một chú chó con luôn phải biết vâng lời chủ sao? Sau khi tan học ngày thứ sáu, nàng cùng bạn học đến thư viện đọc sách, ôn tập chuẩn bị cho kỳ thi sắp tới. Mặc dù với thành tích học tập hiện tại, việc thi vào đại học không có gì khó với nàng nhưng cũng không vì vậy mà nàng dám sơ suất. Ánh chiều tà ảm áp xuyên qua ô cửa kính phủ lên một nhóm nữ sinh đang chụm đầu, nhỏ giọng nói chuyện. Ôn bài với nàng là bạn học cùng lớp Dương Khải vừa xem sách vừa giảng lại cho nàng mấy điểm trọng tâm cần nhớ của phần lịch sử cận đại. Dương Khải giảng bài sinh động, dễ dàng khơi dậy hứng thú của nàng với môn học. Hai người ngồi bên cạnh nhau dường như rất thân thiết, đôi lúc Dương Khải còn vui vẻ kể vài câu chuyện cười ngẫu nhiên khiến nàng cười khanh khách không ngừng. Người ngoài nhìn vào nếu không biết còn có thể nghĩ rằng họ đang cặp bồ với nhau. Sau khi cười một hồi, Lãng Hi Tinh đột nhiên thấy có điều kỳ lạ, bốn phía vừa rồi còn râm ran tiếng trò chuyện, nay sao lại im lặng như tờ. Nàng khó hiểu nhìn xung quanh, quả nhiên thấy một đám nữ sinh lộ rõ vẻ mặt mê trai đến không chớp mắt nhìn Lôi Hân Hân đang đứng ngay cửa. Là sinh viên nên hân không cần mặc đồng phục của trường, hôm nay hân mặc chiếc áo sơ mi trắng, giản dị mà quý phái tựa như bạch mã hoàng tử từ trong chuyện cổ tích bước ra. Chỉ có điều là không có hoàng tử nào lại mang gương mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như hân, cái nhìn rõ ràng không có nét hờn giận nhưng lại giống như ánh mắt của ma vương tái thế. Nàng chợt nhận ra từ khi nào đã ngồi quá gần Dương Khải, tuy giữa bọn họ chỉ là bạn bè đơn thuần nhưng bản năng mách bảo nàng tốt nhất nên duy trì một khoảng cách nhất định với người bạn học này. Lôi Hân Hân có tính chiếm hữu cao, nàng tốt nhất không nên tạo cơ hội khiêu chiến với giới hạn của hân. “Tiểu Tinh.” Lôi Hân Hân tao nhã chậm rãi bước lại gần nàng, khuôn mặt lạnh lùng vừa nãy giờ đối diện với nàng thì hoàn toàn tan thành mây khói, đã biến đổi lớn. Hân nhếch môi mỉm cười, có vẻ cao quý giống bạch mã hoàng tử. “Bây giờ là mấy giờ rồi, sao chưa về mà lại còn ở trong thư viện? Khó trách khi nãy tôi đến phòng học tìm không thấy em.” Lãng Hi Tinh nhìn thấy hân ôn nhu cười nói liền kinh sợ. Đây là Lôi Hân Hân nàng quen sao? Mà nhìn xung quanh, hình tượng tài tử ưu nhã hiện tại của hân đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn ái mộ. Nhìn thấy một màn như vậy, nàng không khỏi bĩu môi khó chịu. “Hi Tinh, nếu anh bạn đã đến đón thì tại mình hẹn lần sau học nhóm tiếp vậy.” Dương Khải khẽ đứng dậy, bàn tay thon dài nhẹ nhàng chạm vai nàng, mỉm cười ôn hòa rồi mới xoay người đi. Không xong rồi, ác ma còn đứng đấy, nhìn cảnh này nhất định thấy bị khiêu khích, nguy hiểm nha! Lãng Hi Tinh vội vàng lạnh lẽo, tỏ vẻ vô ý tránh tay hân, nhích ra nhìn lên Lôi Hân Hân, phui! May mắn, hân vẫn nho nhã cười cười nhìn nàng, hoàn toàn không thấy chút hờn giận. “Tiểu Tinh, chúng ta về nhà thôi.” Hân đi tới dắt tay nàng. Trước ánh nhìn yêu thích, ngưỡng mộ của mọi người mà ung dung dắt nàng ra khỏi thư viện. Lãng Hi Tinh bước theo sau hân, này giờ vẫn không ngừng quan sát chờ đợi phản ứng của hân. Quả nhiên khi vừa lên xe, nàng đột nhiên lúc này hoàn toàn biến mất, thay thế là khóe miệng cười lạnh. “Xem ra em và bạn học Dương Khải rất thân với nhau.” Khẩu khí của hân tràn ngập sự ghen tuông. Nàng bình tĩnh giải thích, “Tụi em chỉ là bạn học bình thường của nhau thôi.” “Hả? Bạn học bình thường thôi sao?” Hân hừ hừ. “Có bạn học bình thường nào lại ngồi sát vào nhau mà nói chuyện như vậy, còn có hành động thân mật?” “Càng nói hân càng bất mãn, chỉ muốn dạy cho tên nhóc kia một trận. “Hành động thân mật?” Nàng cảm thấy chính mình thật oan uổng “Hân chỉ nhẹ vỗ vai em một cái, cũng không có hành động quá mức nào cả.” Nàng vừa nói ra lời liền lập tức hối hận không kịp nuốt lại bởi vì nhìn thấy sắc mặt hân đã khó coi đến cực điểm. Hân liền nắm chặt cổ tay nàng, ánh mắt cảnh cáo nói: “Lãng Hi Tinh, đừng quên em là của tôi, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, tất cả những gì của em đều thuộc về tôi, không được tôi cho phép, em dám cho người khác chạm vào mình, có phải em chẳng thiết sống nữa hay không?” Hân thừa nhận bản thân có tính chiếm hữu cao. Lúc nhỏ cha hân mua cho hân một chiếc ca nô mô hình khiến hân yêu thích vô cùng, nhưng một lần em họ đến thăm mượn chơi một lát, lúc trả về hân liền đem vứt mô hình đó đi. Hân chính là bá đạo như vậy, Lãng Hi Tinh là người con gái hân thích, hân sở hữu nàng. Vì vậy hân sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai dám đụng đến nàng, ngay cả chạm nhẹ một cái cũng không được. Lãng Hi Tinh hiển nhiên thấy sắc mặt hân chuyển thành đáng sợ, bị dọa ngây người; bạn học chỉ vỗ vai nàng cái, có nghiêm trọng đến như vậy không? Á... hân nắm chặt lấy cổ tay nàng đau quá. Nhìn thấy hốc mắt nàng hơi đỏ, hân mới phát giác bản thân đã quá nặng tay làm nàng đau. Bất quá cũng đáng tội nàng, ai kêu nàng cứ coi hân giống bạo quân đáng sợ, lộ ra biểu tình như thể chịu nhiều ngược đãi. Hân không thích nàng sợ hân. Hân có chút bất mãn lại có chút bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng hân cũng chỉ có thể đem nàng kéo vào trong lòng nhẹ nhàng an ủi: “Em thật sự rất ngu ngốc, tôi chỉ muốn em toàn tâm toàn ý yêu tôi, chứ không phải là như con cừu nhỏ mà thấy tôi thì sợ hãi như thấy sói vậy.” Bàn tay hân to, ảm áp, nhẹ nhàng vuốt ve hai má lạnh lạnh của nàng, thanh âm cũng nhu hòa đi vài phần, “Được rồi, được rồi, là tôi không nên la em, đều là tôi không đúng... Tôi..... Tôi chỉ là rất ghen tị, không muốn các nam sinh khác chạm vào em... Em đừng khóc nữa, em biết tôi sợ thấy em khóc đến đường nào mà.” Hân lấy tay cẩn thận giúp nàng lau đi nước mắt, ôn nhu cúi đầu hôn đôi môi của nàng. “Tha thứ cho tôi, lần sau tôi sẽ bình tĩnh xem xét mọi chuyện hơn.....” Chính hân thấy mình thành thạo mọi việc nhưng xem ra chỉ có đứng trước mặt nàng mới khiến hân mất đi lý trí, làm hân xúc động quá mức, hân rút cuộc nên đối xử với nàng sao cho phải đây? Lãng Hi Tinh sau lần

đó rất sợ cùng các bạn nam nói chuyện lâu; bởi vì toàn bộ trường học, ở đâu cũng có tai mắt của Lôi Hân Hán. Hân thích nàng, thích đến mức bá đạo chiếm giữ. Toàn bộ học viện đều được bắt mí về bí mật chuyện Lăng Hi Tinh thuộc sở hữu của Lôi Hân Hán. Cũng bởi vậy mà các bạn nam không dám tiếp cận nàng quá gần, các bạn nữ lại ghen tị chuyện tình duyên, vận may của nàng mà ganh ghét, kết quả là nàng bị cô lập hoàn toàn. Thế giới của nàng giờ đây không có bạn bè, nàng hoàn toàn cô đơn, thế giới nàng giờ chỉ còn Lôi Hân Hán. Trong khi nàng thấy ngột ngạt với cái thế giới này, hân ngược lại càng vô cùng vui thích khi thấy nàng luôn chỉ có một mình. Thậm chí khi ở bên cạnh hân, nàng cũng không thấy dễ thở hơn chút nào. Tình cảm của hân làm nàng thấy khó có thể tiếp nhận, thậm chí nhiều lúc có mặt hân thì nàng không được phép có không gian riêng. Tình yêu chính là như vậy sao? Theo những câu chuyện thì tình yêu có thể làm cho mọi người thấy hạnh phúc, tin vào chân tình ở đời; không phải sao? Tan học, nàng theo thói quen ngồi vào ghế phụ trong xe ô tô bên cạnh Lôi Hân Hán, dọc đường đi, khuôn mặt nàng không có chút biểu lộ cảm xúc, hân hỏi gì nàng cũng chỉ đáp cho có lệ. Nhớ đến việc trong trường bị mọi người xa lánh, không ai kết bạn với nàng, thậm chí người bạn tốt Dương Khải cũng vì bị cảnh cáo uy hiếp mà vừa nhìn thấy nàng đã trốn mất dạng. Thấy vậy, nàng không khỏi cảm thấy khổ sở. “Tiểu Tinh, em sao vậy, sắc mặt em có gì là lạ đó?” Lôi Hân Hán thấy vẻ mặt nàng không chút cảm xúc liền lập tức khẩn trương hỏi thăm. Nàng lắc đầu, hai mắt thần thờ nhìn ngoài cửa sổ. Có nói ra thì giải quyết được gì? Biết đâu nghe xong hân còn thích thú khi biết thế giới của nàng chỉ có hân. “Có gì không vui em phải nói cho tôi biết chứ. Có ai khi dễ em sao? Là nam hay nữ?” “Anh thực sự cho rằng giờ đây trong học viện còn ai dám khi dễ em nữa sao?” Giọng nói của nàng rầu rĩ, có phần oán giận đáp lại. “Chẳng lẽ em không vui khi thấy mình không bị khi dễ? Thế em muốn trong học viện xuất hiện một Trấn Tử Doanh thứ hai sao?” Nghĩ đến chuyện cũ của nàng, hân hận không thể xử tội đứa con gái kia, giọng nói đột nhiên lạnh lẽo, “Tôi thật ra cũng chỉ làm vài việc để chính mình yên tâm thoải mái mà thôi.” Trong khoảng thời gian ngắn, không khí trong xe vì cuộc đối thoại này mà trở nên ngột ngạt. Mãi cho đến khi xe tiến vào bãi đỗ xe gần khu chợ đêm nổi tiếng, Lăng Hi Tinh mới ngạc nhiên nhìn nơi hân chờ đến, “Vi sao lại tới nơi này?” Hân tìm vị trí đỗ xe rồi cùng nàng đi ra, “Em đang không vui, thân là bạn trai của em, tôi nếu như mọi khi trách cứ, quát mắng em thì thật không có nhân tính.” Hân lôi kéo nàng đi vào khu chợ đêm đông đúc, huyên náo, nhộn nhịp này. Lăng Hi Tinh mở to hai mắt, tò mò hết nhìn trái lại nhìn phải. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy một nơi ồn ào náo nhiệt như vậy. Nàng cũng từng xem qua hoạt động của chợ đêm trên TV, nàng vô cùng thích, ước muốn một lần được dạo quanh một vòng. Nhưng cậu chủ nhà nàng chỉ biết cười nhạt, nói nơi đó phức tạp, còn nói nàng không có khiếu thưởng thức. Nàng oán giận trong lòng nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời hân. Hân dẫn nàng đến trung tâm thương mại lớn, nhà hàng Tây cao cấp, rồi tự lựa chọn tất cả đồ dùng cần cho nàng. Không nghĩ đến hôm nay hân lại dẫn nàng đến đây chơi. Bao nhiêu nỗi phiền muộn ở trường đều tan theo khói mây trong giây phút nàng vừa thấy chợ đêm nhộn nhịp. Nàng vui vẻ tươi cười rạng rỡ, một hồi muốn xem thử thử này, một hồi muốn ăn thử thử khác. Chỉ riêng con gấu bông cũng khiến nàng tròn xoe mắt nhìn nửa ngày. Lôi Hân Hán nhủ thầm không hiểu, lúc nhỏ nàng có bao nhiêu đồ chơi, giờ có cần phải mang bộ dáng của trẻ con khi nhìn món đồ chơi yêu thích như vậy không? Tuy nhiên. Nhìn nàng trong chốc lát mỉm cười, trong chốc lát lại đáng yêu ôm khư khư con búp bê bằng vải và bày ra các dáng vẻ, tất cả những điều khó hiểu trong đầu hân đều hóa thành nồng đậm yêu thương cùng sung ái. “A! Hân Hán, anh xem cặp nhẫn đó có đẹp không này.” Nàng kéo kéo tay hân, thu hút sự chú ý của hân, rồi lại giơ lên hai chiếc nhẫn rẻ tiền mà nàng xem như báu vật quý hiếm. Hân liếc nhìn một cái thấy đó là một cặp nhẫn bạc, chiếc to dành cho nam và chiếc nhỏ dành cho nữ, phía trên chạm trổ hoa văn kỳ quái. Hân chưa kịp nói gì đã thấy nàng xoay qua hỏi người bán hàng: “Bà chủ, cặp nhẫn này giá bao nhiêu?” “Tổng cộng là 580 tệ.” Lăng Hi Tinh lập tức lấy túi tiền ra, đếm đi đếm lại chỉ thấy có 500 tệ. Nàng quay qua, giương đôi mắt lộ vẻ đáng thương cầu cứu hân. Hân rất muốn nói cho nàng biết loại nhẫn rẻ tiền nàng có mua cũng không xứng đeo vào tay nàng và hân, nhưng hân lại không đành lòng cự tuyệt nàng. Vẫn là hân dễ mềm lòng trước cặp mắt to tròn xinh đẹp của nàng, hân bắt đầu dĩ đành mở ví, định lấy ra tờ một ngàn tệ, không nghĩ đến nàng đột nhiên ngăn lại, tìm trong bóp của hân lấy ra 300 tệ. “Chúng ta sẽ chia đều, em mua tặng anh, anh mua tặng em, vậy mới công bằng”. Nàng vừa cười hi hi vừa nói. Thanh toán tiền xong, nàng liền cầm chiếc nhẫn nam đeo vào ngón tay hân. “Oa! Anh xem, có hợp không kìa!” Vì chứng minh nàng có mắt nhìn hàng, nàng còn khoa trương hoan hô một tiếng. Lôi Hân Hán nhìn thấy bộ dáng đáng yêu của nàng, không kìm được mà cười tươi. Nghĩ một chút, hân liền lấy chiếc nhẫn nữ, nắm lấy tay nàng đeo vào nhẫn vào ngón tay mảnh khảnh của nàng. “Tiểu Tinh, nếu em muốn cầu hôn tôi, nói thẳng là được rồi, cần chi bày nhiều trò như vậy, tôi nghĩ có lẽ sẽ không cự tuyệt em đâu!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời vì thẹn thùng mà ửng hồng, tức giận giơ nắm tay đánh vào ngực hân. “Đáng ghét, ai nói em muốn cầu hôn anh, em mới không thêm gả cho anh đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Nhưng ở đời ai học được chữ ngờ, sự tình này phát sinh làm thế nào cũng trở tay không kịp. Lăng Hi Tinh nàng không nghĩ đến bản thân lại có thai. Dạo gần đây nàng hay buồn nôn, ăn gì đều ói ra hết, khẩu vị cũng thay đổi khiến nàng biếng ăn hẳn, nếu không phải Lôi Hân Hán nhìn chăm chăm, nàng căn bản mỗi buổi sáng không nuốt nổi thứ gì. Nàng cẩn thận nhớ lại rằng kinh nguyệt đã lâu chưa đến. Nàng vốn nghi ngờ nên canh lúc ác ma có chuyện bận mà lén lút đi đến bệnh viện kiểm tra, kết quả là nàng đã có mang gần hai tháng. Nàng nghe tin mình mang thai mà như sét đánh ngang tai, sợ hãi ngập tràn. Nàng chỉ mới có 18 tuổi, học tập chưa xong sao có thể làm mẹ. Lại nghĩ đến bạn học trong trường sẽ nhìn nàng như thế nào đây? Sẽ xem thường sao? Càng nghĩ càng khiến nàng hoảng sợ, đầu óc hỗn loạn, chẳng những đi vấp ngã còn để rơi đồ, rớt nát tờ giấy xét nghiệm dù đã nhét tận đáy túi, còn không cẩn thận bị người khác nhặt lấy. Ngay hôm sau việc nàng mang thai là chủ đề bàn tán thì thầm to nhỏ của cả trường, tờ giấy xét nghiệm còn được xem là bằng chứng công khai dán trước bảng tin. Mà ngọn nguồn của tin tức tất nhiên là từ đám nữ sinh ghen ghét vì nàng là bạn gái của Lôi Hân Hán, tại sao bao nhiêu người bị hân từ chối, đến lượt nàng lại may mắn lọt vào mắt xanh, được hân yêu thương chăm sóc; có mấy ai thân nhiên chấp nhận điều đó chứ? Họ ngoài mặt dù nhìn nàng ác ý cỡ nào cũng không dám nói thẳng, chỉ len lén hy vọng nàng một ngày sẽ rời khỏi trường. Mà nay cơ hội đã đến sao lại không tận dụng triệt để. Việc mang thai bị lộ ra cả trường khiến Lăng Hi Tinh vừa thẹn vừa lo lắng, không biết phải đối diện với ánh mắt của mọi người như thế nào, quần bách không biết nên làm sao, khổ mà không có ai để nói. Lôi Hân Hán nghe được tin, thấy tờ giấy xét nghiệm liền giật xuống, nhanh chóng chạy đi tìm nàng khắp cả trường. Cuối cùng bắt gặp nàng như sắp khóc, hân đi đến trước mặt nàng, dịu dàng ôm lấy nàng. “Tiểu Tinh, chúng ta kết hôn đi!” Việc này không chỉ khiến toàn bộ học sinh trong trường sững sốt mà ngay cả Lăng Hi Tinh cũng kinh sợ không nói lên lời. Mà một lời hân đã nói ra thì dù muốn hay không nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo. Những năm gần đây, vì mở rộng phạm vi hoạt động của công ty mà Lôi Đình Quân thường xuyên bận bịu công tác ở nước ngoài, bắt ngờ biết được “chuyện tốt” con trai làm ra, thật là tức chết đi được. Mà việc thì cũng đã rồi, vắn đã đóng thuyền, giờ không thể kêu Hi Tinh bỏ cái thai này đi được. Lại nói tiếp, ông từ nhỏ nhìn Hi Tinh lớn lên, đứa nhỏ này có bao nhiêu thuận lợi nào ông không biết. Ông cũng muốn nàng trở thành con dâu ông, nhưng cũng không muốn cưỡng cầu nên để mọi việc tự nhiên, chờ nàng lớn thêm vài năm nữa mới bàn chuyện hôn sự cả đời thì tốt hơn. Việc này cũng có thể coi là tin vui nhưng dù sao chuyện “bác sĩ bảo cưới” cũng không hay ho, dễ bị

đam tiêu. Dù sao cả hai cùng chỉ là hai đứa nhỏ, nhưng bác sĩ lại khuyên cáo nói rằng thể chất yếu ớt, cơ hội thụ thai rất thấp. Hơn nữa với bệnh tim của nàng, việc có thai sẽ vô cùng nguy hiểm. Nhưng nếu không may sảy thai, cơ hội sau này sinh con sẽ rất thấp. Lôi Hân Hán nghe việc có thai ảnh hưởng đến bệnh tim của nàng, gây nguy hiểm cho tính mạng của nàng thì sợ chết khiếp, lập tức bắt nàng phải phá thai. Nghĩ đến trong bụng là đứa con ruột thịt, nàng dù chết cũng quyết tâm sinh con ra. Bác sĩ đành khuyên gia đình chỉ cần chăm sóc nàng thật cẩn thận, đừng để nàng xúc động quá mức thì sẽ không sao; nghe bác sĩ đã nói vậy, hân cũng đành thỏa hiệp. Sau đó không lâu, hai người chính thức kết hôn thành vợ thành chồng. Cũng bởi cả hai đều trẻ tuổi lại có thai trước khi kết hôn nên chỉ tổ chức một hôn lễ nhỏ đơn giản. Vì để thuận tiện cho việc dưỡng thai, Lôi Hân Hán yêu cầu nàng nộp đơn lên trường xin tạm nghỉ học ở nhà, tốt nhất không có việc gì thì không được rời khỏi nhà. Đi đâu cũng phải có người hầu theo giám sát. Lăng Hi Tĩnh thấy mình mang thai chẳng khác nào đang ngồi tù, nhưng vì tiểu bào bối (cục cưng) trong bụng, nàng tự nói với bản thân phải nhẫn nại. Mấy tháng sau, nàng thuận lợi sinh được một bé trai mũm mĩm nặng 3,8 kg. Chuyện vui liền tiếp tới Lôi gia khiến trong nhà ai cũng hạnh phúc. Lôi Hân Hán nhìn con nhìn vợ cười đến toe toét. Con hân thì béo tròn, da thịt mềm mại trắng nõn khiến ai nhìn cũng yêu. Vợ chồng hai người vẫn chưa đặt tên cho con, định chờ ông Lôi Đình Quân về Đài Loan sẽ bàn tính kỹ sau. Trong nhà lâu lâu lại vang lên tiếng khóc trẻ con, nhưng đứa bé này cũng rất thông minh, mỗi lần được cha mẹ gọi bé là ‘cục cưng’ và ôm vào lòng đều cười ha ha ngây ngô. Đối với con, Lôi Hân Hán rất vui sướng và yêu thương vô cùng, nhưng hân càng cảm kích vợ hơn. Hân thầm cảm ơn nàng đã tặng cho hân một món quà đáng yêu như vậy. Nhưng trong phòng sinh, thấy nàng chịu mọi đau đớn mới có thể mẹ tròn con vuông, hân khổ sở nắm tay nàng, hận không thể thay nàng trải qua phiên tra tấn này. “Tiểu Tĩnh, về sau chúng ta đừng sinh thêm nữa, tôi không muốn em lại phải chịu đựng đau đớn này, em có biết em đã khiến tôi sợ hãi thế nào không, nếu bởi vì sinh con mà em đánh mất mạng, tôi sẽ khiến đứa bé này cùng đi với em”. Kỳ thật nàng cũng được xem là thuận lợi sinh con, chỉ là suốt vài giờ từ khi nàng chuyển dạ, lòng hân thực nóng như lửa đốt. Lăng Hi Tĩnh ôn nhu cười, gắt giọng: “Anh thật ngốc. Lỗi vậy mà anh cũng nói ra cho bằng được. Chẳng lẽ anh không sợ con sau này lớn lên trách anh là một người cha tàn nhẫn sao?” Nàng cũng biết khoảng thời gian nàng mang thai, vất vả không chỉ có nàng mà còn có hân, mỗi ngày hân so với nàng càng khản trương, hận không thể mau mau đem đứa bé từ trong bụng nàng chuyển sang thân hân. (Sia: >_ « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Like Fanpage để ủng hộ dịch giả

Facebook

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Bác sĩ, tôi muốn lập tức xuất viện!” Ở trong bệnh viện nằm nghỉ suốt 3 ngày, rốt cuộc Lăng Hi Tĩnh chịu không nổi mới lên tiếng hỏi ý bác sĩ. Từ hôm nàng được Lôi Hân Hán cứu thoát khỏi phòng chứa rác liền bị hân đem đến bệnh viện này. Hân còn muốn bác sĩ làm một đợt kiểm tra tổng quát cho nàng. Nhưng trừ lúc mới được đưa đến, nàng bị sốc khiến bệnh tim tái phát nhẹ thì mấy hôm nay nghỉ ngơi dưỡng bệnh, sức khỏe đã không còn gì đáng lo. Thế tại sao bác sĩ lại tỏ vẻ không đồng ý, “Cô Lăng, bản thân có bệnh tim bẩm sinh, dù cơ hội phát bệnh rất nhỏ, bệnh tình lần này cũng không đến nỗi nghiêm trọng nhưng vẫn cần tĩnh dưỡng, chú ý tránh để tái phát gây nguy hiểm đến tính mạng. Mong cô lắng nghe, phối hợp điều trị với chúng tôi.” “Nhưng tôi đã không sao rồi, mong bác sĩ cho phép tôi mau chóng xuất viện—” “Lăng Hi Tĩnh, tôi có đồng ý cho em xuất viện sao?” Ngay lúc nàng đang năn nỉ với bác sĩ việc rời khỏi đây thì cửa phòng bệnh hạng sang bị người dùng sức đẩy ra. Lôi Hân Hán mặc một thân quần áo somi đen, sắc mặt ác liệt nhanh chóng bước vào, giọng nói lạnh như thể mới từ nhà xác đi ra. “Ai cho phép em tùy tiện xuống giường đi lại? Còn không lập tức trở về giường nằm nghỉ cho tôi?” Lăng Hi Tĩnh giật mình khi thấy hân đột nhiên xuất hiện, nghe thấy giọng nói đe dọa đó của hân, nàng theo bản năng chầm chậm lui bước về sau, ngồi lên giường. Hân nhú mày nhìn nàng rồi lại quay sang cùng bác sĩ trao đổi thăm vài câu. Bác sĩ nghe xong gật đầu, nhìn nàng cười chào rồi đi. Sau đó Lôi Hân Hán lại chuyển tầm mắt đến trên người người nàng, trên khuôn mặt tuấn tú lộ rõ vẻ bất mãn với nàng. “Em đang nghĩ cái gì trong đầu? Có bệnh thì lo ngoan ngoãn ở trong bệnh viện điều trị cho khỏi. Em xem bản thân bệnh đến nỗi khiến sắc mặt trắng bệch như người sắp chết, thế mà còn la hét muốn xuất viện. Em không muốn sống nữa hả?” Từng lời răn dạy của hân cứ đổ xuống đầu nàng, mắng đến nỗi Lăng Hi Tĩnh không dám ngẩng đầu lên. Thời gian dường như quay trở lại nhiều năm trước, khi đó hân là chúa tể của nàng, nàng luôn nhu thuận tuân theo mệnh lệnh của hân nếu không sẽ phải chịu tội. Nhưng mà... nàng chợt bừng tỉnh lại, từ lâu hai người đã ly hôn, không còn quan hệ, dựa vào cái gì mà muốn nàng nghe lời hân. Khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn ngẩng lên, nàng dùng cảm hỏi người đối diện, “Anh là gì của tôi? Dựa vào gì anh có thể quản việc của tôi?”. Lời của nàng chạm đến nỗi đau sâu kín cũng là điều cấm kỵ trong lòng hân, sắc mặt hân càng khó coi hơn hân. Thật chết tiệt! Nàng... nàng dám dùng lời nói đáng đánh đòn vậy thốt lên với hân. Cho dù hai người đã ly hôn, quan hệ vợ chồng không còn thì có sao? Giữa hai người còn có một đứa con, quan hệ huyết thống không phải muốn phủ nhận là được. Việc nàng là mẹ của con hân là điều không thể chối cãi. Dựa vào đây cũng đủ gắn kết hai người cả đời này. “Tôi quản việc của em?” Hân bước một bước dài đến trước mặt nàng, trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không biết sợ là gì. “Em có biết khi tôi đưa em đến phòng cấp cứu, bác sĩ nói là chỉ cần chậm trễ một chút thì cái mạng nhỏ của em cũng không còn, hiện tại chỉ sợ em đi gặp thượng đế rồi.” “Tôi như vậy là do ai?” Nàng phản bác lại, “Anh xem lại xem, con tôi sinh ra vốn là một đứa bé dễ thương thông minh, dễ anh nuôi dạy lại trở thành một đứa trẻ ngỗ nghịch, trong trường muốn làm gì thì làm, trêu chọc cả giáo viên. Cũng may lần này đối tượng bị con đùa giỡn là tôi, nếu đổi thành người khác, lỡ có chuyện gì xảy ra có phải ân hận cả đời, không thể bù đắp không?” Nghĩ đến con hư hỏng ngang ngược, cái gì cũng dám làm, Lăng Hi Tĩnh thật sự tức

muốn chết. Đứa con mà nàng mao hiểm cả tính mạng để sinh ra lại bị Lôi Hân Hán – người không xứng làm cha này – “giáo dục” thành phiên bản tiêu ma đầu của hán lúc nhỏ, sớm biết vậy nàng nằm đó dù bằng cách nào cũng vụng trộm mang con đi theo. Nghe được lời trách cứ của nàng, Lôi Hân Hán hoàn toàn không đồng ý. “Tôi đương nhiên có cách dạy con của riêng tôi, không tới phiên em can thiệp, huống hồ em lấy tư cách gì nói tôi? Em tự hỏi chính mình xem những năm qua, em có từng một ngày nuôi dạy con không? Năm đó em nói đi là đi, có nghĩ rằng tương lai con sẽ thành gì không? Hiện tại nếu con sai, em cũng có một phần trách nhiệm!”. “Tôi...” Nàng không biết chống đỡ ra sao. “Em nghĩ con bản tính vốn như vậy à? Một đứa trẻ sinh ra không bao lâu thì bị mẹ ruột nhắt tâm vứt bỏ, tất nhiên sẽ vì vậy mà chịu ảnh hưởng về mặt tâm lý; nhìn những đứa bé khác có mẹ thương, có mẹ chiều, bản thân lại chẳng có, trong lòng sao không đau được? Từng lời chỉ trích của hán giống như dây roi hung hăng quất vào lòng nàng, khiến nàng đau đớn, áy náy không thôi. Năm đó, nàng vì muốn thoát khỏi sự trói buộc của hán, tránh xa vòng khống chế của hán mà tuyệt tình đòi ly hôn. Ngay cả khi hán đưa ra các điều kiện không công bằng, hứa không bao giờ được gặp con nữa, và nếu tình cờ gặp ngoài đường cũng không được nhận mặt, tim nàng như rỉ máu cũng cam chịu đồng ý. Nàng ngày ngày đêm đêm không ngừng tự nhắc nhở bản thân đừng hi vọng, cố gắng làm nhiều việc để bản thân bận rộn không nghĩ đến con nữa. Những đêm dài yên tĩnh, ngay cả trong mơ nàng cũng mơ gặp con, rồi khi tỉnh dậy vẫn thấy nước mắt đã khô lại trên mặt. Nếu hỏi nàng có yêu con không? Nàng làm sao không thương được chứ, chỉ có điều nàng không thể ở bên con. Cũng do nàng ích kỷ, tùy hứng mà chọn sai đường. Lôi Hân Hán nhìn nàng vốn đang giận đỏ mặt tím tai, vừa nghe nhắc đến con, khuôn mặt nhỏ nhắn lại trắng bệnh, từ đôi mắt trào ra hai dòng lệ như chân trâu rơi không dứt. Thấy thế, hán không khỏi xót xa, muốn đem nàng ôm vào lòng mà an ủi, nhưng lo lắng làm vậy sẽ bị nàng cự tuyệt. Hán nhớ nàng từng nói mình không còn là Lăng Hi Tinh tùy ý hán bắt nạt như trước kia. Không lẽ ý nàng là bọn họ không thể quay lại như trước sao? Thấy nàng khóc, hán không biết phải làm gì, rõ ràng đối mặt với người mình yêu thương lại phải kìm nén tình cảm, thực chết tiệt! Một lúc lâu, hán đành khẽ thở dài, dịu giọng xuống, “Được rồi, biết bản thân có bệnh tim, không nên xúc động mạnh. Mấy ngày nay tôi đã liên hệ với vài bác sĩ hàng đầu về tim mạch ở nước ngoài, em ngoan ngoãn ở lại trong bệnh viện, chờ họ đến kiểm tra.” Nàng sụt sịt, nghẹn ngào nói: “Không cần, cơ thể tôi như thế nào tôi tự biết – “Em có cần cứ phải đối nghịch với tôi như vậy không?” Hán tròn trĩnh nhìn nàng, “Mấy năm qua sống bên ngoài cũng không học được cách tự chăm sóc bản thân, còn hỏi sao giờ không kiểm tra kỹ một lượt!” Lăng Hi Tinh nghe hán quát tháo vậy đành ngoan ngoãn không nói nữa, lòng ngổn ngang bao cảm xúc phức tạp. Bộ dáng hán lúc này làm nàng nhớ lại thời kỳ mang thai, nửa đêm nàng chợt thức dậy, thấy hán nằm bên không ngủ mà cứ nhìn chăm chăm nàng, rồi lại đặt tay lên ngực nàng, hỏi hán làm sao, hán nói hán chỉ sợ trái tim của nàng đột ngột ngừng đập, nên tốt nhất là lắng tai nghe nhịp tim của nàng để có thể yên tâm hơn. Khi đó bọn họ thật sự rất yêu nhau, lòng tràn trề hạnh phúc, vui vẻ cùng nhau chào đón cục cưng trong bụng. Vì sao giờ lại như vậy, ông trời có phải đang trêu chọc nàng không? Bọc đường ngọt ngào bên ngoài nhưng khi cần phải mới phát hiện nhân bên trong đầy chua cay đau xót. Dù cho giữa bọn họ giờ đã không còn tình yêu, nhưng sao cảm giác khó chịu đó vẫn tồn tại. Tâm tình chua chát cứ tràn ngập giữa hai người. Âm ỉ một hồi, nàng luôn nói Lôi Hân Hán không cần khoa trương mời hán một đồng bác sĩ có uy tín ở nước ngoài về kiểm tra hơn nửa ngày, khiến nàng thấy chết khiếp. Kết quả là các bác sĩ liên hợp lại cam đoan với hán rằng nàng không sao mới khiến hán tin tưởng bệnh tình của nàng không đáng ngại, chỉ cần tránh bị đá kích lớn thì nàng tuyệt đối có thể sống thêm 50 năm. Cuối cùng hán mới hết ngoan cố, để cho nàng xuất viện. Làm nàng bất ngờ nhất là hán nói nàng có thể tiếp tục việc dạy học ở trường, hán sẽ không truy cứu việc lần trước nàng đánh con. Hừ! Nàng bị trường học xử phạt còn không phải do hán nhúng tay, bây giờ còn mang bộ dạng mèo khóc chuột thì nàng sao không tức được. Mà thôi quên đi, mọi chuyện được giải quyết như vậy cũng tốt rồi. Lần này trở về trường, nàng nhất định phải vừa làm một cô giáo tốt, còn phải vụng trộm làm một người mẹ tốt. Sau một tháng nghỉ dạy, hôm nay nàng vừa bước lên bục giảng, nhìn xuống phía dưới đã thấy học trò dùng ánh mắt nhìn nàng như mù phù thủy xấu xa tột ác tà trời, bọn tiểu quỷ này còn ồn ào cản trở việc nàng dạy học, còn nói không cần nàng làm giáo viên của bọn chúng. Nàng cau mày, chúng nghĩ vậy là có thể khiến nàng lùi bước sao? Đang định mở miệng yêu cầu trật tự, một tiếng nói trong trẻo ở phía trước nàng phát ra – “Đủ rồi!” Nãy giờ không nói một lời nào, Lôi Hạo Dương bất chợt đứng lên, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có khí chất của bậc lãnh tụ. Nghe hán lên tiếng ai cũng lập tức ngậm miệng lại. “Tất cả trật tự cho ta. Và nếu ai còn dám ồn ào trêu chọc cô giáo Lăng thì từ nay không còn là bạn của Lôi Hạo Dương ta.” Trong lớp có học sinh không chịu, liền cãi lại, “Tụi mình làm vậy còn không phải vì cậu? Ai kêu cô ta trước mặt cả trường dám đánh cậu?” Một học sinh nữ cũng nói: “Đừng vậy, đừng vậy, không thể đánh Hạo Dương của mình.” Lôi Hạo Dương tức giận trừng mắt nhìn mọi người, “Bị đánh là chuyện của ta, không cần các người chõ mũi vào, nếu các người còn xem ta là bạn, từ hôm nay trở đi hãy học tốt hơn, ngoan ngoãn nghe lời cô giáo Lăng, ai không chịu thì đừng làm bạn với ta nữa.” Một đám học trò nghe Hạo Dương nói vậy, bối rối nhìn nhau không nói lời nào. Lăng Hi Tinh kinh ngạc nhìn con, một lớn một nhỏ đối mặt nhau, trong ánh mắt của con tràn ngập ý muốn không vâng lời, nhưng phảng phất lại không thấy địch ý như trước. Là nàng nhìn lầm sao? Con trai nàng có vẻ khang khác... Nàng cứ nghĩ hôm nay là một ngày bình yên, nhưng khi tan học thì ngoài ý muốn lại thấy Lôi Hạo Dương cản đường mình. “Cô, nghe nói cô bị em chinh thiếu chút nữa đã không sống nổi phải không?” Con ngửa đầu, tròn tròn mắt nhìn nàng khiêu khích. Ngoại trừ đôi mắt thì con và cha của nó thật sự giống nhau như khuôn đúc, y như Lôi Hân Hán nàng biết năm xưa, từ bộ dáng đến sự thông minh, cũng như tính cách bá đạo... còn đầu óc thì toàn nghĩ chuyện xấu. “Thật có lỗi, cô còn sống mà không như ý em muốn. Hãy nói rõ xem em đang bày mưu tính kế gì, không chừng hôm nay lại giúp cô?” Lăng Hi Tinh ngoài mặt cười, trong lòng khó chịu. Nàng khoanh hai tay, không muốn cho con biết điều nàng thật sự nghĩ. Lôi Hạo Dương cũng học theo nàng khoanh hai tay lại, “Ta chỉ muốn cho cô biết, trên thế giới này không ai có thể khiến ba ta ra tay trừng phạt ta, cho dù ta có làm sai gì đi nữa, ba cũng chưa một lời la mắng, nhưng cô – “. Ánh mắt của nó nhìn nàng đầy bội phục, “Lại có bản lĩnh khiến ba ta phá lệ.” “Ba con phạt con? Hán đánh con sao? Có đau không?” Nàng đau lòng hỏi không ngừng, lo lắng kéo lấy bàn tay nhỏ bé của con, nhìn kỹ xem có vết thương nào không. Nó bị ba bắt ở nhà chép phạt một ngàn lần câu: “Từ nay con phải nghe lời cô giáo Lăng”, còn chỗ nó bị đánh không phải ở tay – nhưng nó vẫn để cô giáo nắm lấy tay mình, biểu tình có chút tức giận, lại có chút xúc động, khuôn mặt nhỏ nhắn mang nhiều cảm xúc phức tạp. “Cho nên ta muốn cô nghe cho rõ, ta – Lôi Hạo Dương, từ giờ trở đi quyết định sùng bái cô!” Vốn tưởng rằng con sẽ độc địa rủa mình, thiếu chút nữa nàng vì câu này mà ngã ngửa ra. “Hà?” “Mặt khác...” Nó lại nói tiếp, “Bởi vì ta cảm thấy rất thích cá tính của cô nên ta quyết định sẽ bồi dưỡng cô thành mẹ của ta.” Nàng hoàn toàn giật nảy mình, dờ khóc dờ cười với tình huống hiện tại. Nàng chưa biết phải nói gì thì nghe thấy tiếng còi xe đặc biệt hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Một chiếc xe thể thao màu đỏ đỗ sát vỉa hè, cửa xe mở ra, Lôi Hân Hán đi xuống. Hán mặc áo sơ mi màu lam, tay áo xắn lên, mỗi động tác đều toát lên vẻ tao nhã cùng khí chất hơn người. “Wow, chú đẹp trai kia phong độ quá...” “Chú ấy là anh của ai vậy?” Xung quanh một đám học sinh nhỏ đang tò mò quan sát, thảo luận. “Ba?” Lôi Hạo Dương cau mày, “Sao ba lại đến đây? Không phải luôn là quản gia đến đón con tan học sao? Hôm nay sao ba lại có lòng tốt như vậy?” Lôi Hân Hán vừa xuất hiện đã khiến Lăng Hi Tinh đỏ mặt, tim đập thình thịch. ... Ông trời ơi, bọn họ cũng biết nhau hơn 20 năm, sao nàng vẫn không thể miễn dịch trước bộ dáng đẹp trai mê người của hán vậy? Phản ứng bây giờ của nàng là sao? Thật kỳ lạ... Nhưng hán dù gì cũng là chồng trước của nàng, cho dù có anh tuấn hơn ngôi sao nổi tiếng cũng không liên quan tới nàng. “Ai nói ba đến đón con nào?” Lôi Hân Hán xoa xoa đầu con, rồi chuyển hướng đôi mắt với Lăng Hi Tinh. “Con thật nghịch ngợm, ở trường quậy phá gây nhiều chuyện phiền toái cho ba, còn hại m... cô giáo của con phải nhập viện. Về tình về lý, ba vốn là... ba của con, tất nhiên phải đến chuốc lỗi, quan tâm, bù đắp cho cô giáo của con.” Nói xong, hán không khỏi xúc động cầm tay nàng, lại không ngừng phóng điện hiệu suất cao, “Vậy xin hỏi cô giáo có cho tôi được vinh hạnh tự mình chở cô về nhà không?” “Hà...” Chuyện hiện tại là sao vậy? “Ba...” Lôi Hạo Dương chen ngang nói: “Ba thì muốn bù đắp cho cô giáo con mới muốn đưa cô về nhà, vậy vốn là con ruột của ba, xin hỏi có phải con cũng được vinh hạnh ngồi xe ba, cùng nhau về nhà không?” Lôi Hân Hán tròn mắt, bỗng cảm thấy đứa con này sao hôm nay thật chướng mắt, thật to gan. “Quản gia sẽ đón con sau, ông ấy sẽ lái xe an toàn đem con về nhà.” “Ba, ba làm như vậy không phải là trọng sắc khinh con sao?” Nó nhướn lông mi học y theo động tác của cha. Hán cúi xuống nheo nheo lỗ tai nhỏ, đứng thẳng người giả vờ đá vào mông con, “Nếu con còn rầy rà không chịu đi, ba không ngại người khác nói ba ngược đãi con ruột.” “Hừ! Ba thật bất công”. Nó ôm cái tai bị nheo đau, nhấn cái mũi, chu cái miệng nhỏ nhắn

ra, làm bộ đáng mặt quỷ thật đáng yêu. Lăng Hi Tinh nhìn hai cha con cãi qua cãi lại đầu vô mồm, nhìn không được phải che miệng cười khê. Xem hai cha con ở bên cạnh nhau hòa hợp như vậy, đáy lòng nàng có chút tiếc nuối nhưng có chút an ủi. Lôi Hạo Dương bị quản gia kéo đi, đến lượt nàng trước mặt bao nhiêu người cũng bị Lôi Hân Hân kéo vào xe thể thao. Các giáo viên khác cũng không thể tin được, mới mấy ngày trước còn nghe chuyện hai người như nước với lửa, làm sao giờ lại thân mật như cá với nước? “Lúc anh tới, thằng nhóc nghịch ngợm đó đang nói gì với em?” Xe đi được một lúc, Lôi Hân Hân tò mò hỏi. Hân vừa lái xe vào cổng trường đã thấy con trai đang nói chuyện cùng nàng, sau đó sắc mặt nàng có chút quái lạ. Lăng Hi Tinh nhớ lại lời tiểu quỷ kia nói, mặt không khỏi ửng đỏ. Hix, muốn nàng nói như thế nào đây, con đột nhiên ngạo mạn nói muốn bồi dưỡng nàng thành mẹ nó. Mà nàng ở sâu trong tim vẫn luôn hy vọng con gọi nàng một tiếng “Mẹ”. Nhưng nhớ đến lời hứa giữa hân và nàng lúc ly hôn: cả đời này nàng không được nhận mặt con. “Chỉ hỏi một ít bài học”. Nàng tìm cách lảng tránh vấn đề, quay đầu hỏi hân: “Anh không phải vì chuyện của tôi mà giáo huấn con một trận chứ?” Nàng nhớ đến chuyện lúc trước bị Triển Tư Doanh nhốt ở nhà vệ sinh, vừa tìm được nàng hân đã tát cô gái xinh đẹp kia một cái thật mạnh, không lẽ hân cũng làm vậy với con à? Lôi Hân Hân hừ lạnh, “Một chút giáo huấn sẽ giúp ích cho việc trưởng thành của con trẻ.” Hân không phủ nhận việc đúng là vì Lăng Hi Tinh bị thằng nhóc nghịch ngợm kia hại phải vào bệnh viện, tức đến mất lý trí, có đánh mông con mấy cái, còn bắt con chép phạt, chưa xong thì chưa được đi ngủ. Con vì bị đánh bị phạt nên giận lẫy, không thèm để ý tới hân suốt 3 ngày. Cũng không biết vì sao con vốn còn quật cường làm mặt lạnh với hân, đột nhiên lại chạy đến phòng sách, ngoan ngoãn thừa nhận sai lầm. Con còn cam đoan với hân từ giờ sẽ không trêu đùa ai nữa, nhất là cô giáo Lăng. Lăng Hi Tinh hiểu rõ hân hơn ai hết, nét căng thẳng trên mặt hân đã nói cho nàng biết hân “giáo huấn” con bằng bạo lực. Không nhìn được tức giận, “Hiện tại mới dạy con như vậy có khi nào quá trễ không, trước kia con trêu chọc các giáo viên khác sao không thấy anh nói gì?” Hân bĩu môi, “Trước kia chẳng có giáo viên nào chạy đến kể tội con cho anh biết đâu, em là người đầu tiên.” Nghĩ đến điều gì đó, hân đột nhiên bật cười to, “Nhưng mà cách chạy đến kể tội của em cũng rất khác người, à, đã quên nói em, trong bộ đồng phục của người giao nước, ngực và mông em có vẻ khá nhỏ.” “Này! Anh cầm miệng ngay” Nàng bắt mẫn trùng hân, “Tại sao tôi phải nghe anh nói nhảm chứ”. Đúng là tên đáng ghét nhiều chuyện. Hân làm cho nàng tức giận mà khôn quẩn, bộ đáng thật đáng yêu làm hân cười ha ha, “Sao em lại thẹn thùng nhỉ, có chỗ nào trên người em mà anh chưa từng nhìn qua? Còn nhớ lúc em mới đến ở nhà anh, ngốc nghếch cực kỳ, mỗi lần tắm ngay cả cửa cũng không khóa, ở trong phòng tắm rộng mênh mông hưng phấn chạy tới chạy lui.” “Anh... Làm sao anh biết chuyện này?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hồng hồng lên, trời ạ, đã lâu rồi, nàng cũng xem chút quên chuyện này. “Em nên hỏi có chuyện nào của em mà anh không biết không?” “Cái này gọi là rình mò.” Nàng thờ phỉ phỉ trùng hân, vô tình để ý thấy đường cong hoàn mỹ của đôi má hân. Ánh hoàng hôn chiếu lên trên khuôn mặt tuần tú, khiến hân càng có vẻ ma mị, cái mũi cao, đôi môi kêu gọi, thật là hấp dẫn. Ôi trời, tim nàng lại đập thành thịch nữa rồi, mắt cũng vô thức nhìn chằm chằm hân, không muốn quay đi. Nhiều năm như vậy mà sức ảnh hưởng của hân đến nàng vẫn nhiều như ngày đầu mới quen. Đọc đường đi, Lôi Hân Hân cùng nàng nói cười vui vẻ, hai người giống như trở lại lúc xưa, 8 năm như mộng Nam Kha (giấc mộng phù du không có thật). Hân tiếp tục không để ý lời phản đối của nàng, dẫn nàng đi ăn. Nếu không phải nàng một hai đòi về nhà nghỉ ngơi, hân còn muốn chờ nàng lên núi ngắm cảnh đêm. Gần đến khu nhà nàng không hiểu sao giao thông tắc nghẽn, một đám đông đang tụ tập phía trước. Xe cứu hỏa, xe cứu thương, xe cảnh sát gầm rú, gào thét đi qua, náo động một vùng. Nàng đột nhiên cảm thấy bất an, liền kêu Lôi Hân Hân ngừng xe ở ven đường. Hai người cùng nhau xuống xe, lách qua đám đông, vừa tới gần đã thấy một đám cháy lớn, nàng không khỏi la lên “Ôi trời ơi! Nhà tôi bị cháy...”

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Lăng Hi Tinh khóc không ra nước mắt, trơ mắt nhìn phòng trọ của mình cháy thành một đồng tro tàn. Khu nhà nàng ở vốn đã cũ kỹ, lại không thường xuyên tu sửa, nên rò rỉ khí ga gây nổ mạnh, bởi vì nhiều đồ dùng làm bằng vật liệu dễ cháy, cứu hộ khó khăn, lửa càng cháy hừng hực, dù cuối cùng cũng dập lửa được thì nhà đã gần như sập. Tại hiện trường nơi xảy ra vụ cháy, có người khóc, có người nháo nhào tìm cách cứu được thứ gì thì hay thứ đó. Mọi thứ đều hỗn loạn cả lên, Lăng Hi Tinh lại bị Lôi Hân Hân gắt gao ôm trong lòng ngực vì sợ nàng hoảng quá lại không để ý tính mạng, cô chạy vào đám cháy. “Em sao lại ở cái nơi như thế này? Chỗ này vừa nhỏ vừa cũ, an ninh trật tự lại không tốt, cái đầu của em có dùng để suy nghĩ không? Làm sao có thể thuê phòng sống ở đây bao lâu nay?” Trong lòng Lôi Hân Hân vẫn còn đang rất sợ hãi, may mắn hôm nay hân dẫn đến trường đón nàng, chứ nếu nàng theo thường lệ đi thẳng về nhà, chẳng phải giờ đã... Suy tưởng trong đầu khiến hân sợ đến mức không dám nghĩ tiếp nữa. Mà Lăng Hi Tinh đang xót của nghe hân nói vậy thì lập tức xoay người tức giận trừng mắt nhìn hân. “Ai nói chỗ này không an toàn, tôi ở nơi này nhiều năm chẳng phải vẫn yên ổn đó sao?” Tên này tốt nhất đừng xoay thời điểm hiện tại mà chọc nàng, nàng đã có đủ chuyện phiền toái rồi. “Này, anh chỉ là lo lắng cho em thôi, em đứng là không biết phân biệt đúng sai gì cả.” Hân thực sự muốn biết trong cái đầu nhỏ của nàng nghĩ gì. Nếu năm đó không phải nàng nóng nảy, một mực kiên quyết đòi tự do chớ má gì đó, ly hôn với hân, thì làm sao giờ nàng phải một thân một mình ở bên ngoài tự bươn chải cuộc sống nhiều năm như vậy. Người phụ nữ ngốc này không thể ở yên bên cạnh để hân chăm sóc bảo vệ sao? Hân ai oán nhìn nàng, nghĩ đến 8 năm qua, nàng tự mình lo toan cuộc sống, không biết chịu bao nhiêu khổ cực, làm lòng hân thật sự rất đau. Nếu lúc trước hai người có một bên chịu nhún nhường, có lẽ bọn họ không đến mức phải ly hôn? Nhà trọ trước mắt trong chốc lát chỉ còn là một đồng phế tích, không thể ở được nữa. Nhưng trận hỏa hoạn này cũng thật đúng lúc, tuy rằng như vậy thật không nên, mà tình huống hiện tại khiến hân nghĩ đến một ý tưởng. “Giờ phòng trọ cũng đã không còn, em nên nhanh chóng tìm nơi khác để ở đi.” Lôi Hân Hân cố ý nhắc nhở, muốn chờ nàng mở lời nhờ cậy hân. Sắc mặt Lăng Hi Tinh trở nên khó coi, gạt đầu đồng ý, tiếp theo lấy điện thoại di động trong túi ra, dò tìm tên liên lạc và gọi, rất nhanh ở đầu bên kia đã có người nhấc máy, giọng nói của nàng cũng nhe nhủn ra, “Vũ Hân, Tiểu Tinh đây, nhà mình vừa mới xảy ra vụ cháy... Ừ, mình không sao, chỉ là phòng không ở được nữa, định hỏi xem có phải lần trước cậu nói nhà cậu đang muốn tìm người thuê phòng chung sao, nếu vẫn chưa có người... Chưa có? Thật sự tốt quá, vậy cho mình thuê... Này! Lôi Hân Hân sao lại gạt điện thoại của tôi?”. “Em gọi cho ai? Vũ Hân là người nào?” Sắc mặt hân cực không tốt. “Đó là đồng nghiệp của tôi.” Hiện tại nàng đang phiền não muốn chết, tên đáng ghét này làm ơn đừng gây thêm phiền phức được không. “Đồng nghiệp?”. Bộ dáng hân như người chồng hay ghen, rồi lập tức nghĩ đến một người. “Có phải là tên đeo mắt kiếng nhìn yếu ớt giống như tiểu bạch kiếm không?” (Tiểu bạch kiếm là chỉ đàn ông lợi dụng vẻ bề ngoài để moi tiền phụ nữ, làm trai bao hoặc như Sở Khanh) “Này, cái gì mà nhìn yếu ớt giống như tiểu bạch kiếm? Vũ Hân là bạn tốt của tôi đó –“ “Lăng Hi Tinh!” Hân dùng hết sức quát nàng, “Em chẳng lẽ muốn nói với anh, em định cùng ở chung một nhà với người không phải người thân, cũng không phải chồng em?” “Không, Vũ Hân là...”. “Em còn nói được nữa! Em có thể ngu ngốc thêm được không hả?”. Hân vô cùng oán giận nói: “Một nam một nữ sống chung, nếu để ai biết lại nói bậy bạ, em nghĩ đồng nghiệp, học sinh của em sẽ nghĩ gì về em?” “Này, quan hệ giữa tôi và Vũ Hân không phải như anh nghĩ.” Nàng liếc mắt xem thường, điều nàng thực sự lo sợ là đồng nghiệp, học sinh của nàng sẽ nghĩ gì về nàng khi nàng đi cùng hân lúc chiều. Chắc đến kiếp sau hân

cũng không đợi được cô ngốc này thông suốt mà mở miệng, vậy hấn quyết định chủ động ra tay trước. “Tóm lại chuyện của em không đến phiên tên Vũ Hân gì đó lo. Nhà anh rộng, còn nhiều phòng trống, thêm em không vấn đề, thôi thì em đến đây ở đi”. “Không cần –”. “Được rồi, em nghĩ kỹ xem”. Hấn lại một lần nữa đánh gãy lời cự tuyệt của nàng, dùng lời ngon ngọt dụ dỗ nàng, “Em từ nhỏ đã sống ở Lôi Gia, hơn nữa chúng ta cũng đã có con, em sợ người ta nói gì, em còn không tranh thủ cơ hội này ở bên con vun đắp tình cảm?”. Lăng Hi Tinh nghe hấn nói vậy nhất thời xao động, trong lòng bỗng trỗi dậy tình yêu của người mẹ dành cho con. Nhưng mà... cùng con sống chung một nhà, sao nàng cứ cảm thấy là lạ? Thấy nàng do dự, hấn vốn đặc ý giờ khuôn mặt tuấn tú lại suy sụp xuống, cố ý tỏ thái độ không cho rằng nàng đúng, “Em đừng tưởng tôi có ý gì với em, tôi chỉ là không đành lòng để mẹ ruột của con tôi phải vất vả ở bên ngoài chịu khổ thôi”. Thế mới là lạ! Hấn tất nhiên phải tranh thủ lúc này cùng nàng bắt đầu lần nữa, nói lại tình xưa, gương vỡ lại lành, đây mới là mục đích hấn thực sự muốn. Khi nhìn thấy nàng ngất trong phòng chứa rác, hấn cũng đau lòng như trước không giảm. Hấn suy nghĩ nhiều ngày rồi, nếu hấn vẫn vô cùng yêu thương nàng thì nên giữ nàng bên mình. Nếu nàng muốn tự do, hấn có thể cho nàng, có điều nàng sẽ giống con điều, nàng muốn bay cao, bay xa cũng được nhưng dây điều vĩnh viễn sẽ trong tay hấn. Thấy vẻ mặt hấn có chút đau lòng, oán giận, làm Lăng Hi Tinh nhất thời không đành lòng, hấn từ nhỏ đến lớn luôn bá đạo, kiêu ngạo, có bao giờ vì người khác mà xuống nước ăn nói khép nép? Nàng do dự mãi, rốt cuộc cũng chậm rãi nâng đôi mắt to ngập nước, “Tôi... tôi có thể tạm thời theo anh về lại Lôi gia, nhưng mà anh cũng không cần đem thân phận thật sự của tôi nói cho con”. “Vì sao?” Yêu cầu này làm cho Lôi Hân Hân bất ngờ, nàng không phải tính nhân cơ hội này nhận mặt con sao? Nàng thờ dài, nãy nê nói: “Tôi... tôi chỉ là lo lắng, một khi con biết tôi thật ra là mẹ ruột của nó, trong khoảng thời gian ngắn không thể chấp nhận, dù sao... tôi... tôi cũng đã rời xa con nhiều năm, chưa từng làm tròn trách nhiệm một người mẹ...”. Nói tới đây nàng khổ sở, nước mắt chảy xuống, hấn thấy thế nhanh chóng xoay nàng đối diện với hấn, nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt nàng, “Được rồi được rồi, anh sẽ không nói với con, đừng khóc, em biết rõ anh sợ nước mắt của em nhất.” Nàng vì một câu nói ôn nhu này của hấn mà kim lòng không được nấp sát, trốn vào ngực hấn, mong nhận được chút ấm áp an ủi. Không thể nhận con, nàng là người đau khổ nhất. Gần 10g tối, Lôi Hân Hân mang nàng về đến biệt thự của Lôi gia. Trở về nơi đã xa cách nhiều năm, trong lòng Lăng Hi Tinh bỗng dâng lên một dư vị chua xót. Tòa nhà xa hoa này đã từng cùng nàng trải qua thời thơ ấu và năm tháng thanh xuân, lưu lại không biết bao nhiêu kỷ niệm giữa nàng với hấn. “Ba, sao ba lại đem cô giáo Lăng về nhà mình?” Lôi Hạo Dương đang uống sữa nóng, chuẩn bị lên giường ngủ, liếc thấy cha và cô giáo, hai người tay nắm tay bước vào, thiếu chút nữa là phun hết sữa trong miệng ra. Nó dùng một ánh mắt khó hiểu nhìn về e dè xấu hổ của Lăng Hi Tinh, “Cô giáo, con có thể xem hành vi này ý nói hai người đang trong giai đoạn hẹn hò không?” Nàng nhất thời bị cậu nhóc tinh ranh này trêu chọc đến mặt không thể đỏ hơn, vốn còn đang nắm lấy bàn tay to lớn của Lôi Hân Hân cũng giật phắt ra như muốn nói giữa hai người không có gì. Điều này càng làm Lôi Hân Hân bất mãn, khó chịu; hấn tức giận trừng mắt nhìn con, “Con hư thật, con nói chuyện cần thận chút cho ba, chủ ý đúng mực, tốt nhất đừng để ba biết con lại dám trêu chọc... cô giáo của con.” Vẻ mặt hấn đe dọa, chỉ chỉ vào trán con, “Nếu mà để ba biết con lại có ý nghĩ chọc phá làm càn, xem ba không lột da con, đánh đòn con, đánh gãy cả chân... A!”. Ngay sau khi kêu thảm một tiếng vì chân hấn vừa bị đập trúng, liếc thấy chiếc giày cao gót của Lăng Hi Tinh.... dĩ nhiên biết ai là thủ phạm. Hấn ai oán nhìn nàng, “Em làm chi đâm chân anh?”. Nàng giả vờ cười, trừng mắt nhìn hấn nói: “Theo bác sĩ tâm lý nhi đồng nói, khi dạy con nhỏ, tốt nhất không sự dụng hành vi bạo lực hay ngôn ngữ có tính uy hiếp, nếu không sẽ ảnh hưởng tâm sinh lý yếu ớt của trẻ nhỏ.”. Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tên nhóc kia chắc chắn một chút cũng không có tí yếu ớt nào trong người.”. Nàng tiếp tục trừng hấn, “Nhưng dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ 8 tuổi.”. Hấn cũng tức giận trừng mắt lại với nàng, “Em cảm thấy một đứa trẻ 8 tuổi có thể có chỉ số thông minh như thằng nhóc này sao?”. Người phụ nữ này đúng là ra tay không chút nể nang gì, nàng đâm chân hấn đau quá. Không chỉ có vậy, nhưng nàng chẳng quen nhìn hấn bắt nạt con. “Dù sao nói đi nói lại, đều là do anh dạy con không tốt”. Nàng thấp giọng quát hấn, “Hiện tại tất cả lại đổ lên đầu anh, chẳng lẽ bác sĩ tâm lý nhi đồng không nói cho em biết là trẻ con không có tình thương của mẹ cũng rất đáng thương sao?” Hấn nhỏ giọng trả lời bên tai nàng, “Anh...”. “Này!” Nhóc con không thích bị ngó lơ, liền chen ngang, “Hai người nói chuyện xong chưa, nếu muốn liếc mắt đưa tình thì chọn chỗ trước hoa dưới trăng, đừng ngay cả trước mặt trẻ con cũng thì thầm âu yếm như nơi không người”. Lăng Hi Tinh xấu hổ, không thể tin chính mình lại ở trước mặt con cùng Lôi Hân Hân tranh chấp, cái này đành quên đi, còn bị con hiểu lầm là đang liếc mắt đưa tình, thấy là hiểu lầm chết người mà. Lôi Hân Hân dùng dụng như không có gì, “Nhà của cô giáo Lăng bị cháy, cho nên từ giờ cô ấy sẽ tạm thời đến ở nhà chúng ta” Khuôn mặt cậu nhóc lên ngôi sáng, hoàn toàn nói lên điều nó đang nghĩ, hấn lập tức nhủ mảy, uy hiếp nhìn con, “Như thế nào? Con có ý kiến gì sao?” Lôi Hạo Dương nhún vai, quý quyết cười một cái. “Con làm sao dám a, cô giáo Lăng hiện tại là người ba để ý, con chỉ là một đứa trẻ nhỏ yếu, sao dám lên tiếng phản đối nhân vật cỡ lớn như ba.” Nói xong nó còn cố ý sờ sờ móng mình, bữu cái môi nhỏ nói: “Lại nói con gần đây luôn gặp điều không may, cũng không phải ngựa móng thích ăn đòn, làm sao còn dám lộn xộn gây chuyện?”. Thấy Lăng Hi Tinh càng có vẻ xấu hổ, nó lại giả bộ ôm hai tay, “Nhưng Lôi Hạo Dương – con luôn luôn rất phong độ đàn ông, sẽ không cùng nữ giới chấp nhất từng li từng tí đâu.”. “Xì!” Nàng nhìn không được cười ra tiếng trước bộ dáng đáng yêu ấy, khom người, đem con kéo đến trước mặt mình, về mặt tràn đầy yêu thương nhìn con, “Cò...”. Những lời nàng muốn nói cứ mắc trong cổ, nàng muốn đem con ôm chặt vào lòng, bù đắp những gì nàng đã thiếu con trong suốt 8 năm qua. Nhưng lại sợ con gạt tay nàng ra, sợ con nghi ngờ, nàng đành phải đem những lời muốn nói nuốt vào. “Từ nay con và cô cùng sống dưới một mái nhà, chúng ta chung sống hòa bình với nhau, được không?” Lôi Hạo Dương cười đến xấu xa, “Nếu cô đang cân nhắc lời đề nghị con đã đưa ra lúc tan học chiều nay, con nghĩ tương lai chúng ta sống chung sẽ có rất nhiều niềm vui đang chờ!”. Lần này đến lượt Lôi Hân Hân không hiểu lời hai người đang nói gì, định hỏi con đã thấy cậu nhóc bước về phòng. “Tốt rồi, không quá rầy rầy hai người yêu thương âu yếm ngọt ngào, con muốn đi ngủ, ba ngủ ngon, m... cô giáo ngủ ngon.”. Mặt tây con xoay người liền biết mặt, Lôi Hân Hân khó hiểu quay đầu nhìn về phía Lăng Hi Tinh, “Lời con nói có ý gì? Con đã đưa ra lời đề nghị kỳ quái gì à?”. A... làm sao mà nàng nói ra được chứ, nghĩ đến lời đề nghị kia, nàng không khỏi đỏ mặt bừng bừng, “Tại sao lại phải nói cho anh biết chứ, đây là bí mật riêng của tôi và con.”. Tuy rằng Lôi Hân Hân không moi được nội dung cụ thể của bí mật đó từ chính miệng nàng nhưng nhìn khuôn mặt đỏ bừng, không khó nhìn ra nàng bị tên nhóc ranh ma kia dùng “bí mật riêng” làm khó dễ. Đứa con này tinh quái cỡ nào, hấn làm cha sao lại không biết. Chuyện này hấn sẽ từ từ tìm hiểu sau, dù sao không hấn là chuyện xấu, hai mẹ con ở bên nhau hòa thuận thì hấn càng vui mừng. Thấy con đã vào phòng ngủ, hấn cũng kéo Lăng Hi Tinh lên lầu. Biệt thự này có ba tầng, lầu một gồm phòng khách, nhà ăn, phòng bếp và phòng cho người hầu, lầu hai là phòng ngủ của chủ và phòng khách, còn có một phòng làm việc xa hoa, lầu ba là phòng khách và phòng tập thể thao. Gian phòng ở cuối hành lang lầu hai là phòng của Lăng Hi Tinh trước khi kết hôn ở; khi cùng hấn lên lầu hai, nàng theo thói quen nhanh chóng đến trước phòng đó định mở cửa vào. Thình lình cổ tay của nàng bị hấn giữ chặt, “Phòng của em ở kế bên”. Lôi Hân Hân nhìn nàng, lộ ra nụ cười mê người, tiếp theo mở cửa phòng ngủ bên cạnh, đẩy nàng vào trong. Nàng thấy khó hiểu, người này đem nàng đến phòng này làm gì, không có đèn đuốc gì, tối thui, định chơi trốn tìm sao? Ánh đèn ngoài hành lang le lói rọi vào, nàng mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt hấn chấp chôn trong ánh sáng nhàn nhạt. Hấn đột nhiên nâng tay ôm lấy khuôn mặt nàng, trông ngực nàng đập liên hồi như nai con chạy loạn, không nói lên lời, toàn thân cứng lại, trong lòng phảng phất như mong chờ điều gì đó. Tay hấn nhẹ nhàng vuốt lại một sợi tóc trên trán nàng, bất chợt một cảm xúc ngọt ngào ấm ấm nhẹ nhàng gợn sóng trong lòng nàng. “Trên trán em có vết bẩn”. Tiếng nói khàn khàn của hấn vang lên bên tai nàng, mang theo ý cười nồng đậm. Hấn quỳn luyến nhìn người trước mắt, từ một thiếu nữ tóc dài ngây ngô trở nên một phụ nữ trưởng thành quỳn rũ, Lăng Hi Tinh như vậy càng mê hoặc hấp dẫn hấn. Làn da nàng vẫn mềm mại, khiến hấn luyến tiếc không muốn buông... Nội tâm dâng tràn xúc động cuồng nhiệt, hấn không muốn chống lại, cúi người, một tay kéo nàng gần sát, tình té hôn như mưa xuống mặt nàng, rồi mũi nàng, sau đó ngấu nghiến đôi môi phần hồng như sắc anh đào. Lăng Hi Tinh thỏa mãn khẽ rên, nhưng lập tức nhớ tới quan hệ hiện tại giữa hai người làm như vậy không hợp, “Không cần... như vậy...” Nàng đẩy hấn nhưng sức lực quá yếu ớt. “Không cần như thế nào?” Lôi Hân Hân phát ra tiếng cười nhẹ, ý cười thâm trầm, hai tay xoa ngực nàng, khiêu khích nàng, “Hân Hân...” Nàng nhỏ giọng gọi tên hấn, thanh âm run run làm cho người ta đau lòng, áo đã bị hấn cởi ra, nàng thực sự lo lắng sẽ có người bắt gặp. Nàng cố gắng giãy giụa. Nhưng hấn làm sao có thể buông nàng ra,

dục vọng như hạn hán nhiều năm gặp mưa, như củi khô gặp lửa, cuồng nhiệt làm sao ngăn chặn được. Nghĩ đến việc hai người đã ly hôn, hành vi như vậy thực sự không thích hợp... “Con có thể nhìn thấy, hơn nữa... hơn nữa chúng ta đã ly hôn...” Lôi Hân Hân nghe thấy nàng nói vậy càng hôn nàng sâu hơn, nàng cảm thấy như hòa tan vào trong nụ hôn của hắn, toàn thân không có sức lực gì, đột nhiên lưng nàng đụng tới công tắc, chốc lát trong phòng tràn ngập ánh sáng. Nàng thấy hai người mặt ai cũng ửng hồng, quần áo lộn xộn, carvat của hắn bị kéo ra gần hết, cổ áo somi mở rộng, lộ ra đường cong đẹp ở cổ. Nhưng có một thứ hấp dẫn ánh nhìn của nàng hơn hết, đó là... chiếc vòng cổ bạch kim luồn qua một chiếc nhẫn, vừa vặn ở gần cổ áo. Nàng không thể tin được, tròn mắt nhìn chiếc nhẫn... đó chẳng phải là chiếc nhẫn mà nhiều năm trước hai người đi chợ đêm, ở quán ven đường mua được sao? Sau này bọn họ tình cờ thấy ở hàng bán nữ trang có kiểu nhẫn giống vậy, hỏi người bán hàng mới biết mỗi chiếc chỉ đáng giá gần 200 tệ, so với nhẫn họ mua còn rẻ hơn 90 tệ, hẳn lúc đó vì chuyện này còn cười nàng ngốc, nói nàng khờ không biết mua bán. Nàng giận dữ nói, dù sao cũng là lần đầu nàng tặng quà cho hắn, cho dù hàng rẻ, hắn không thích nhưng cũng nên biết trân trọng. Hắn lúc ấy khó chịu, không đồng ý, nói hắn thân phận cao quý, làm sao có thể đeo thứ hàng rẻ tiền đó. Không nghĩ tới chỉ vì một câu nói trong lúc dỗ hờn của nàng mà hắn thật sự luôn đeo chiếc nhẫn trước ngực, giữ bên mình cẩn thận như đồ quý... Nhìn thấy ánh mặt kính ngọc của Lăng Hi Tinh, Lôi Hân Hân hiểu lắm, nghĩ nàng bị mình làm cho hoảng sợ, bỗng nhớ lại lời nói lên án hắn nhiều năm trước của nàng – [Từ nhỏ đến lớn có bao giờ anh thật sự tôn trọng em không? Ở trong mắt anh, em tựa như con chim hoàng yến anh nuôi trong lồng...] Muốn nàng đồng ý quay về bên hắn, nếu không thay đổi cách xử sự với nàng, có khả năng cả đời nàng cũng không chịu chấp nhận hắn. Hắn tự nhắc nhở mình. “Xin lỗi, do anh xúc động quá, làm em sợ rồi!” Hắn chậm rãi nói, giọng đầy ôn nhu, hắn hôn lên trán nàng, ánh mắt sâu thẳm nhìn nàng, “Em nghỉ ngơi cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều nữa, anh đi ra ngay đây.”. Nói xong, hắn nhanh chóng rời khỏi phòng, đôi môi nhếch lên, dường như rất miễn cưỡng che dấu áp lực trong lòng. Lăng Hi Tinh nhìn thấy hành động của hắn, tâm tình phức tạp, cắn môi dưới, tự hỏi làm sao có thể? Hắn rất bá đạo, luôn làm theo ý mình, một khi đã muốn gì thì nhất định sẽ quyết tâm đến cùng... sao hôm nay có thể tôn trọng, thuận theo ý muốn của nàng? Hơn nữa hắn vừa mới... Phản ứng của hắn rõ ràng rất mãnh liệt như sắp nổ mạnh, cư nhiên có thể buông tay đi ra, hắn... đã thay đổi? Hắn quan tâm đến cảm xúc của nàng sao? Nàng không khỏi thấy ngọt ngào, nhưng cũng thấy có chút mất mát, thực ra... đôi khi bá đạo một chút cũng không có gì không tốt. Ngày hôm sau, Lăng Hi Tinh dậy sớm theo thói quen, rửa mặt chải đầu, bước ra khỏi phòng. Đối diện là phòng ngủ của Lôi Hạo Dương, nhìn cửa phòng, đáy lòng nàng không khỏi có chút kích động. Con ngủ ở phòng này, nhiều năm qua, một mình mỗi ngày thời gian càng như dài thêm, không có mẹ, nửa đêm lỡ con bị gì thì sao? Nếu mơ thấy ác mộng, ai sẽ dỗ dỗ con? Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, không gian bên trong đứng như nàng nghĩ, căn phòng xa hoa được trang trí dựa theo sở thích của con; giường ngủ, bàn học, ghế dựa, trên tủ là đủ loại đồ chơi. Nếu năm đó con đi cùng mình, chắc chắn sẽ không có cuộc sống vật chất xa xỉ giống như bây giờ. Nàng nhẹ nhàng đến bên giường con, cậu nhóc vẫn đang ngủ say, tiếng hít thở phát ra đều đều. Có thể nhìn con gần như vậy khiến nàng cảm thấy vô cùng cảm động. Nàng vươn tay yêu thương xoa đầu con, cái trán của con, khuôn mặt nhỏ nhỏ, hàng lông mi dài, dù ai thấy cũng đều yêu thích. Nàng tin chắc rằng sau này con lớn lên sẽ trở thành người dễ dàng khiến nữ giới động lòng. Nàng lập tức nhớ đến năm đó Lôi Hân Hân nổi tiếng ở trường đại học, đẹp trai nhiều tiền, tài hoa đào dạt, không biết đã khiến bao cô gái ngây thơ mê mẩn. Mà nào ai ngờ hắn như vậy lại không có mắt nhìn người, chọn ai không chọn cuối cùng lại chọn nàng – không xinh đẹp cũng chẳng giỏi giang, nhưng hắn đối với những cô gái khác không thèm liếc mắt một cái. So với trước kia, mị lực của Lôi Hân Hân chỉ có hơn chứ không có kém, một người thành công như hắn, bên cạnh không thể nào không có phụ nữ làm bạn? Nghĩ đến đây khiến nàng như thấy có một tảng đá đè nặng trong lòng, không khỏi cảm thấy khó chịu. Thì ra nàng cũng có ý muốn độc chiếm hắn thật mãnh liệt. Giờ phút này, con nằm trên giường hơi hơi cử động, Lăng Hi Tinh giật mình, vội vàng xoay người định lui ra ngoài, mới đi vài bước, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng nói non nớt của Lôi Hạo Dương truyền đến từ phía sau. “Cô giáo, sao cô lại tùy tiện chạy vào phòng của nam giới, cô là sói hảo sắc à?!” Nàng vô cùng ngạc nhiên, nàng cũng chỉ đến xem con thế nào, xoa đầu con, thế mà con lại nói nàng vậy thì quá nghiêm trọng rồi. “Hơn nữa cô hết sở lại chạm vào con, xét tới mấy lần từ trước đến nay, thật sự rất khó không hoài nghi mục đích của cô, hay là... cô ghen tị làn da của con đẹp hơn cô?” Nàng nhìn không được bật cười ra tiếng. Lôi Hạo Dương tỉnh ngủ đứng dậy khiến nàng thấy rõ bộ đồ ngủ màu trắng in hình nhân vật hoạt hình, mái tóc ngắn có chút rối, trên khuôn mặt thiên sứ nhỏ nhắn lộ ra một chút ý cười xấu xa. “Ai nói cô – Á!” Ngay tại lúc nàng đang muốn tìm lý do giải vây, nhóc con tỉnh ranh từ trên giường nhảy dựng lên, lập tức chạy đến nhào vào lòng nàng. Nàng theo bản năng vươn tay ôm con, thân hình con nhỏ bé, nàng nhìn không được cúi xuống hôn lên tóc con. “Làm sao vậy? Không phải định làm nũng với cô chứ?” Nàng chọc con. Lôi Hạo Dương ôm chặt lấy nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn dựa vào ngực nàng, bộ dáng thân thương vô cùng, thật sự giống hai mẹ con. Con ở trong lòng nàng buồn rầu nói: “Cô giáo... con có thể vụng trộm gọi cô là mẹ được không? Vụng trộm là được rồi.” Lăng Hi Tinh run run cả người, khóe mắt ươn ướt. Ông trời ơi, đương nhiên có thể, trăm ngàn lần cũng được! “Ba nói mẹ con là công chúa Bạch Tuyết, bị 7 chú lùn xấu xí bắt cóc, nên hoàng tử và tiểu hoàng tử chỉ có thể nương tựa nhau mà sống.” Nàng vỗ vỗ đầu con, lắng nghe con nói. “Con biết ba kể câu chuyện cổ tích đó là đang gạt con, nhưng con không muốn vạch trần, bởi vì con tin, ba vẫn yêu nàng công chúa của mình.” Ý của con là... hẳn vẫn yêu nàng sao? Ông trời ơi, nước mắt của nàng sợ không kịp chế được nữa. “Vẫn còn con? Con có chán ghét công chúa – mẹ của con không?” Cậu nhóc lắc đầu, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của nàng, nó vỗ về nàng, “Con thích mẹ xinh đẹp, tất cả đều do bọn người lùn độc ác gây ra, tại sao con lại có thể chán ghét mẹ con cơ chứ.” Hắn tiếp tục gât gao ôm lấy nàng như chú bạch tuộc nhỏ. “Đúng rồi, mẹ, con vẫn luôn muốn hỏi, mẹ cảm thấy ba con là người như thế nào? Vụng trộm nói cho con nghe đi, ba rất anh tuấn, lại nhiều tiền, tuy có một đứa con riêng, nhưng mà con tin tưởng mẹ sẽ không để ý chuyện này, đúng không?” “Con...” Con hỏi vậy để làm gì? “Mẹ, ba con thật sự rất vĩ đại, mà con cũng không phải tùy tiện làm mai mối bất cứ ai cho ba đâu, dù sao mẹ ruột con cũng bị người lùn bắt đi rồi, mẹ hãy giả bộ như mẹ là mẹ con từ chỗ người lùn trốn về, làm mẹ của con thôi.” Lăng Hi Tinh nghe lời trêu chọc của con mà má hồng hồng, vui lòng để con bày tỏ lòng thành thiết đến không rời, con hoàn toàn tự coi mình như một chú gấu bông, mà nàng cũng luyến tiếc không muốn buông con ra tí nào. Tuy vậy nàng cảm thấy có chuyện gì đó không ổn đang diễn ra, trước kia con trai còn chán ghét nàng đến chết hay sao, nhưng mà chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, thái độ thay đổi đến 180 độ? “Lôi Hạo Dương con đang làm gì đó?” Cửa phòng bị đẩy ra, Lôi Hân Hân nhìn cử chỉ của hai người, vẻ mặt hầm hầm lập tức nhanh chóng đến gần, một tay ôm lấy Lăng Hi Tinh, một tay đẩy cậu nhóc, lỡ tay dùng sức quá mạnh làm con thuận thế ngã lên giường. Lôi Hạo Dương cố làm ra vẻ xoa xoa móng, tức giận trừng mắt với hắn, “Lão ba, đau à nha!” “Làm trò, con ngã trên cái giường đáng giá mấy vạn này mà thấy đau thì ba lập tức đòi ngay.” Hân đem Lăng Hi Tinh bảo hộ ở phía sau người, tức giận trừng mắt với đứa con bại hoại dám ăn đậu hũ của người phụ nữ hắn yêu. “Con hư quá, con có biết thế nào được gọi là nam nữ thụ thụ bất thân không?” “Con chỉ là cùng cô giáo vun đắp tình cảm thầy trò, hơn nữa ôm cô rất ấm áp, mềm mại, thật sự rất thoải mái. Ba nên khuyến khích hành vi này của con mới phải. Cô giáo ơi, chúng ta tiếp tục, cho con ôm một cái...” Lời nói này suýt khiến con giận trong người Lôi Hân Hân bùng nổ, nếu nhóc con này không phải là con ruột của hắn thì nhất định đã đem quăng ra ngoài biển làm mồi cho cá. Hân không khách khí vươn tay búng vào trán con một cái, “Con tốt nhất từ giờ trở đi không được nghĩ đến chuyện này nữa, còn dám tùy tiện đụng vào người phụ nữ của... Á, y ba là, đụng vào cô giáo của con, đừng trách ba độc ác đem con đưa vào trại trẻ mồ côi.” “Ba, con muốn gọi 113, tố cáo ba ngược đãi trẻ con.” Nhóc con xảo quyết đem ánh mắt tròn xoe đáng thương, làm nũng nhìn Lăng Hi Tinh... Nhìn đến con nước mắt ươn ướt như sắp khóc đến nơi, nàng đau lòng chết khiếp, vội vàng đẩy Lôi Hân Hân ra, chạy tới đem con ôm vào lòng an ủi. “Con yên tâm, cô cả đời sẽ yêu thương con, không để ai khác bắt nạt con.” “Ai khác” ở đây bao gồm cả người cha đang cố tình gây sự. Nàng xoay người, tức giận nhìn Lôi Hân Hân, “Anh là người lớn mà lại đi ức hiếp một đứa trẻ, tôi cảnh cáo anh, nó là con... À, là học trò yêu quý của tôi, nếu anh còn tùy tiện khi dễ nó, tôi sẽ dẫn nó rời nhà trốn đi.” Lôi Hân Hân sao có thể chịu được những lời này, nhìn người phụ nữ mình yêu ôm ấp người khác, hẳn nhất thời ăn dấm chua mà tức giận đến mất lý trí, cho dù người khác là con ruột của mình cũng không được. Hân bá đạo kéo nàng lại, mặc kệ sự có mặt của con, “Nếu em dám mang con rời nhà trốn đi, anh cũng dám ép trường học của em đóng cửa, thay em trả nợ.” “Anh... thật đáng giận mà!” Nàng trừng mắt nhìn hắn. “Được rồi, hiện tại ngoan ngoãn theo anh xuống dưới nhà ăn sáng, còn con, Lôi Hạo

Dương, giờ là mấy giờ mà còn ngồi trên giường, có phải muốn đi học trễ hay không? Cho con 5 phút đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà!” Hân không còn chút ý đùa giỡn, tỏ rõ uy phong của người cha, ngang nhiên ôm Lăng Hi Tinh không giây phút được trong lòng hân, bước ra khỏi phòng con. Ngồi ở trên giường, Lôi Hạo Dương nhìn hai người vừa rồi đi, trong mắt toát ra ý cười cổ quái đầy thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Cái gì? Đợt tuyển truyền lần này của trường học sẽ do tôi làm người phát ngôn chính?” Lăng Hi Tinh nghe hiệu trưởng thông báo quyết định mà bị dọa chết khiếp, người phát ngôn chính gì chứ, năng hoàn toàn không hiểu. Hiệu trưởng thân ái tươi cười, “Cô giáo Lăng, trường tiểu học St. Louis Asia hàng năm đều chụp hình một số thầy cô trong trường để tuyển truyền thu hút học sinh. Năm nay ban giám đốc nhà trường nhất trí cho rằng cô rất thích hợp làm người phát ngôn chính.” “Tôi làm sao thích hợp?” Nàng vẫn thấy là lạ sao đó. “Bởi vì lớp học nghịch ngợm nhất trong trường 2 năm qua vào tay cô giáo Lăng lại trở nên ngoan ngoãn, lễ phép, mấy nhóc con ngỗ ngáo đó cũng không kiêu ngạo giống như trước, đó đều là công lao của cô giáo Lăng.” “Không phải đâu hiệu trưởng, thật ra những học sinh trong lớp này đều rất đáng yêu, chỉ là từ trước không ai hiểu và dạy bảo nghiêm cho nên—” “Cô giáo Lăng, cô sẽ không chối từ chứ, đây vốn là hoàn thành vai trò gương mẫu của người làm nhà giáo, và cô rất xứng đáng a!” “Nhưng mà...” Làm giáo viên là một chuyện, làm người phát ngôn tuyển truyền lại là việc khác. “Tóm lại cô giáo Lăng về ngoại hình lẫn khí chất đều rất phù hợp với hình tượng của đợt tuyển truyền lần này, cứ như vậy đi, tuần sau chúng ta sẽ bắt đầu buổi chụp hình.” Vì vậy, Lăng Hi Tinh gặp cảnh không trâu bắt chó đi cày, phải chấp nhận chụp ảnh theo yêu cầu của đợt tuyển truyền. Tuy nhiên nói rõ về chuyện lớp học trở nên có ngoan ngoãn hơn đều là nhờ có Lôi Hạo Dương. Nhóc con này đúng là vô cùng thông minh, tuy rằng nghịch ngợm nhưng thành tích học tập khiến người khác không khỏi kinh ngạc, lại có năng lực lãnh đạo bẩm sinh khiến mấy học trò khác trong lớp ai cũng nghe lời cậu. Mọi người nhìn vào đều nghĩ do nàng có bản lĩnh, ngay cả Chu Vũ Hân cũng khoa trương gọi nàng một tiếng Khổng Tử ngày nay. Nhớ đến Chu Vũ Hân, lần trước nhà nàng bị cháy, gọi nhờ giúp đỡ, nhưng nghe tin bởi vì có việc riêng nên xin phép nghỉ dài hạn 2 tháng, bay đến Đức, lâu lâu dăm ba bữa thì gọi về hỏi nàng chuyện đông chuyện tây và tranh thủ kể khổ với nàng. Vũ Hân vẫn rất ngạc nhiên về mối quan hệ giữa nàng và Lôi Hân Hân, ai kêu nàng từ trước đến giờ không kể việc tư của mình cho ai nghe. Đối mặt với Chu Vũ Hân ép hỏi, nàng đương nhiên áp a áp ứng, hiện tại có thể xem là thời điểm tốt để nói sao? Vẫn là để sau nói vậy, nàng chỉ đành lấy cớ hoặc trả lời có lẽ cho qua. Hôm nay khi tan học, Lôi Hân Hân lại cố tình đến tìm nàng, nàng đành nghe lời lên xe của hân, dạo này nàng loáng thoáng nghe được mấy lời đồn đãi thật khó nghe, nói nàng là cô giáo không chỉ thu phục được nhóc mà cả lớn cũng không chừa. Đối với lời đồn này, nếu càng cố gắng giải thích thì càng phức tạp, càng nói càng sai, đành im lặng để lời đồn lên men mốc meo, hy vọng chuyện này vào tai trái ra tai phải thì tốt rồi. “Công ty gần đây có phải hiệu quả làm việc giảm thấp, không có mỗi làm ăn nên ngay cả tổng tài cũng ăn không ngồi rồi?” Nàng không nhịn được mà trêu chọc hân. Lôi Hân Hân khó hiểu cau mày, “Sao em lại nghĩ vậy?”. Tập đoàn Thế Hoa năm nay có mấy bộ phim đạt kỷ lục danh thu phòng vé, kiếm tiền nhiều đến đếm không xuể, đây là lần đầu có người lo lắng công ty phải đóng cửa. “Bởi vì anh mỗi ngày đều đến trường học đón tôi, cuối tuần cũng ở nhà, có đôi khi mang tôi cùng con đi dã ngoại, làm tổng tài như anh thật nhàn, có nhiều thời gian rồi.” Từ hôm nàng về nhà họ Lôi, Hân Hân giống như cái đuôi bám theo nàng, mỗi ngày cùng nàng ra khỏi cửa, cùng nàng về nhà, đem cuộc sống của nàng an bài ngay ngắn, chăm sóc nàng cẩn thận, cuộc sống an nhàn, còn có con bên cạnh, tưởng chừng thật sự như một gia đình ba người. Chẳng qua hạnh phúc quá lại khiến nàng lo lắng, e sợ sẽ mất đi nó bất kỳ lúc nào. Lôi Hân Hân cũng đùa giỡn nói: “Không nghĩ tới em quan sát thật cẩn thận, ngay cả công ty anh sắp phá sản cũng đoán được”. Hân giả vờ than thở, “Đều do gần đây kinh tế tài chính không ổn định, các ngành nghề cũng lâm vào nguy cơ, công ty anh lâu nay không phát triển mấy. Tương lai của anh cùng con thật đáng lo.” Lăng Hi Tinh nghe vậy liền khản trương, cứ nghĩ chỉ định giỡn chơi, không ngờ lại đoán trúng, “Thật vậy à? Chúng ta từ giờ phải tiết kiệm, anh cuối tuần không cần mang tôi cùng con đến loại nhà hàng cao cấp đó ăn cơm, từ giờ về sau, chúng ta ăn ở nhà; còn nữa, không cần mua cho tôi quần áo, đồ dùng đắt tiền!”. Nàng chưa nói xong đã bị hân kéo lại gần, bàn tay to nhẹ nhàng che cái miệng nhỏ nhắn đang lải nhải của nàng. Nàng lúc này mới phát hiện xe đã ngừng lại, đang chờ đèn đỏ. Nàng ngẩng đầu, từ trong lòng hân nhìn lên, thấy ánh mắt hân tỏa ra ý cười nồng đậm mê người. “Anh đùa thôi, em đúng là ngọc, thật sự tin à?!” Nàng tức giận đẩy hân ra, đánh hân một phát. “Chuyện đùa này không vui chút nào.” Nàng hậm hừ, cảm thấy mình giống như một người mẹ hay lo lắng thái quá. Bản thân mình cũng thật là, làm chi quan tâm đến chuyện của hân, cho hân phá sản, đối chết luôn, đáng đời hân! Xe lại chạy tiếp, hân mở miệng hỏi: “Nếu anh thật sự phá sản, em có thể nuôi anh không?”. Nói xong cũng lộ ra vẻ mặt đáng thương, mong nhận được sự đồng tình của nàng. “Tôi chi phụ trách con.” Nàng lạnh lùng đáp. Hân lộ ra vẻ mặt thất bại, “Anh thật sự đau lòng a, xem ra trong lòng em anh cũng không có một chút địa vị nào.” Lăng Hi Tinh nhìn thấy hân vậy cười không ngừng, “Anh giờ mới biết à.” Thấy nàng vui cười rạng rỡ, hân cũng vui vẻ. “Tiểu Tinh”. Nghe hân gọi nàng thân mật, ánh mắt vẫn nhìn về phía trước nhưng nàng lại cảm thấy toàn bộ sự chú ý của hân đều đặt trên người nàng. “Chúng ta nói lại quan hệ đi, cho nhau thêm một cơ hội được không?” Nàng bất ngờ, xe vẫn đang tiếp tục di chuyển, thế nhưng nàng cảm thấy thời gian như ngưng đọng lại vào thời khắc này, kích động không biết nói gì. “Em nên biết, thật ra anh vẫn còn yêu em, hơn nữa con cũng cần có mẹ...” Hân không muốn nàng tiếp tục lảng tránh vấn đề này. Nhiều ngày qua cùng ở bên nhau, đối với tình cảm của hân, nàng hẳn phải hiểu rõ hơn ai hết. Hân cũng không còn đủ sức nhẫn nại tiếp, nhìn thấy người yêu mỗi ngày đều ở trước mặt hân đi tới đi lui, nếu không phải vì hai chữ “tôn trọng”, hân đã sớm không suy nghĩ gì đem nàng ôm vào lòng, giải tỏa dục vọng đau đớn đang hành hạ hân. Hân chỉ là một người đàn ông bình thường, cho dù cố gắng kìm nén cỡ nào cũng sẽ có một ngày không nhịn được mà bùng phát. “Tôi...” Một nhà ba người bên nhau sống vui vẻ là điều nàng mong mỏi nhất trên đời. Nhưng cùng hân xây dựng gia đình vẫn khiến nàng lo sợ. Nếu chuyện cũ xảy ra lần nữa thì sao? Nếu nàng lại không chịu nổi cuộc sống đó mà trốn tránh bỏ đi, vậy sẽ gây ra tổn thương lớn hơn đối với con và không gì bù đắp nổi đúng không? Nhưng nàng biết bản thân cũng không thể lừa gạt chính mình, nàng xác thực vẫn còn yêu hân, khát vọng hân thật ôn hòa, ngọt ngào với nàng. Máu thuẫn trong lòng cứ giằng xé nàng, khiến nàng không thể nào đưa ra quyết định, giống như đi lạc trong mê cung, không biết lối thoát ở đâu. “Tiểu Tinh, cho anh một cơ hội tiếp tục yêu em được không?” Không biết khi nào thì Lôi Hân Hân đã cho xe dừng lại, hai bàn tay ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của nàng, vẻ mặt thật sự tỏ ý thỉnh cầu nàng. “Chúng ta đã lãng phí thời gian 8 năm, chẳng lẽ em định tiếp tục bỏ qua như vậy sao? Em chắc thấy được con rất cần em, tuy rằng con bề ngoài cười nói vui vẻ, nhưng ai biết được trong lòng con có phải luôn thấy cô đơn lẻ loi?” “Con...” “Con trẻ sẽ lớn rất nhanh, trong nháy mắt sẽ đến giai đoạn nổi loạn, lỡ khi đó con đi sai đường trở thành người xấu thì sao?” Lấy con làm lợi thế đúng là quyết định sáng suốt, thấy vẻ mặt nàng hoang mang, hân biết phần thắng đã nghiêng về mình. Hân nói đúng, có một mái ấm gia đình đầy đủ cha mẹ sẽ là nền tảng vững chắc giúp con tránh lầm đường lỡ bước; nuốt nước miếng, nàng cố mà gật đầu, “Tôi... tôi có thể thử xem sao”. Ngụ ý là việc nói lại quan hệ với hân có khả năng thực hiện được. Nhưng như vậy cũng đủ làm cho Lôi Hân Hân mừng rỡ như điên, hân không khỏi vui mừng quá mức, ôm chặt lấy nàng, hôn nàng mãnh liệt. Ông trời, bọn họ này giờ dừng lại trên đường cũng đã lâu, mặc dù bây

giờ là ban đêm, nhưng như vậy mà trình diễn một màn “xe chẵn” cũng không tốt lắm đâu. Nàng đẩy hẳn ra, cố gắng dời đi sự chú ý của hắn, thờ gáp, ghé vào tai hắn nói: “Đúng rồi, tôi đã đồng ý với hiệu trưởng sẽ chụp hình cho đợt tuyên truyền của nhà trường sắp tới.” “Tóm lại anh không cho phép!” Từ phòng khách Lôi gia truyền đến tiếng rống to của nam chủ nhân. “Hiệu trưởng của trường em cũng thật là thích chết, tự nhiên muốn em công khai chụp hình gì chứ, có phải muốn trường học đóng cửa luôn rồi?” Nếu vậy hẳn cũng sẵn lòng giúp! Lăng Hi Tinh hiểu sai ý hắn, tức giận trừng mắt, “Ý anh là hình chụp tuyên truyền của tôi sẽ khiến trường học không thu hút thêm học sinh sao?” Lôi Hân Hán vội vàng xin lỗi, “Ý anh không phải vậy, nhưng em là vợ anh, ảnh chụp em làm chi phải cho người khác xem, anh không cho phép!” Đùa chắc! Người phụ nữ của Lôi Hân Hán sao có thể xuất đầu lộ diện chôn đông người, thân hình Tiểu Tinh nhỏ nhắn, cả người toát ra hương vị tươi mát mà cũng rất âm áp làm người ta khó thể kháng cự, hẳn thật sự không muốn cùng kẻ khác chia sẻ. “Nhưng tôi đã đồng ý với hiệu trưởng tuần sau sẽ chụp hình.” “Anh có thể giúp em từ chối.” Thật ra Lăng Hi Tinh cũng không muốn chụp ảnh tuyên truyền, nhưng nhìn thấy Lôi Hân Hán cứ nhất quyết phản đối, nàng bị quá khứ ám ảnh, thấy hắn cứ muốn khống chế mọi việc của nàng như lúc trước. Hồi chiều mới đáp ứng hắn cho cả hai một cơ hội để gương vỡ lại lành, hiện tại thấy hắn nhúng tay vào chuyện của nàng làm nàng càng thêm quyết tâm không thể dễ dàng đồng ý với đề nghị của hắn, nếu không nhất định hẳn sẽ ngày càng lấn lướt, khiến mọi chuyện lại như cũ. “Nhưng tôi vẫn muốn thử xem sao, tôi hy vọng anh có thể tôn trọng quyết định của tôi.” Lôi Hân Hán lập tức bùng tỉnh, thiếu chút nữa hẳn đã đi vào vết xe đổ năm xưa. Tuy rằng hắn trăm ngàn lần chẳng thích nàng chụp ảnh tuyên truyền, nhưng vì để nàng thêm tin tưởng mình, hắn đành thôi không phản đối nữa. Nhưng điều đó đâu có nghĩa hẳn sẽ không để ý chuyện này, hắn nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy đi động, gọi cho một vị đạo diễn nổi tiếng nhất của tập đoàn Thế Hoa. “Raymond, tôi muốn anh giúp một việc, sắp tới trường tiểu học St. Louis Asia có kế hoạch quay tuyên truyền... Cái gì? Trong tay anh có rất nhiều hợp đồng quảng cáo?” Hân bá đạo rống lên, “Tôi mặc kệ, trong tay anh hiện có case gì thì hủy hết thấy, tôi sẽ chịu hết phí tổn bồi thường.” Lăng Hi Tinh vội vàng ngăn cản, “Anh không cần làm vậy, trường học sẽ xử lý tốt mấy chuyện này, anh đừng làm người ta khó xử. “Không khó xử”. Kẻ không biết điều ở đâu bên kia trả lời câu “Khó xử gì sao?”, nếu đôi phương dám nói “Có” thì nhất định là đang chán sống. Quả nhiên câu trả lời của Raymond khiến ông chủ rất hài lòng. Lôi Hân Hán cúp máy, đặc ý nhìn nàng cười, “Anh ta nói ok, ngày mai sẽ chủ động liên lạc với hiệu trưởng của em.” “Anh thật là...” Nàng không biết phải nói hắn thế nào nữa. “Thật sự rất lợi hại đúng không? Em phải biết rằng vị đạo diễn này đã từng đoạt giải Oscar, anh có thể khiến ông ta đồng ý làm việc với trường em trong đợt tuyên truyền này, hiệu trưởng của em chắc chắn khi ngủ cũng cười ha ha.” “Tôi cũng nói trước với anh, không biết trường học có đủ kinh phí để trả cho vị đạo diễn tôn quý của công ty anh đâu nha.” Nàng đảo cặp mắt trắng dã nói. “Cũng đâu phải em trả, em cần gì lo lắng.” Lôi Hân Hán cúi gằm xuống, giang hai tay ôm nàng vào lòng. “Anh chỉ muốn cho em biết, trên thế giới này duy nhất mình anh có tư cách đem hình ảnh của em thu lại trên màn ảnh.” Đối với thỏa hiệp không còn ép buộc này của hắn, Lăng Hi Tinh đành chịu thua thờ dài. Nhưng nàng cũng nhìn ra được rằng hắn vì nàng mà đang cố gắng thay đổi. Nếu như trước kia hẳn nhất định không đồng ý cho nàng chụp hình, mà hiện tại hẳn đã tôn trọng ý kiến của nàng – tuy rằng còn hơi miễn cưỡng, nhưng nàng cảm thấy, đây là một tín hiệu tốt. Nàng và hắn sẽ cùng nhau cố gắng, hy vọng sau này có thể bình yên sống an nhàn tự tại ở bên nhau. Lăng Hi Tinh lần đầu đến studio cũng có chút lo sợ, đứng trước nhiều ống kính, còn phải trang điểm kỹ càng. Hiệu trưởng cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới có thể mời đội sản xuất cấp cao của tập đoàn Thế Hoa thực hiện đợt tuyên truyền này, ngay cả tổng tài cũng tự mình đến hiện trường làm việc, thiếu chút nữa bị dọa đến luống cuống tay chân. Nhưng đây chỉ là một hợp đồng quảng cáo nho nhỏ mà Lôi Hân Hán cứ làm to ra, hẳn giống như một bà mẹ già nhãi không ngừng, chốc lát thì cảnh cáo đạo diễn không thể dùng góc độ này, một hồi lại nói nhiếp ảnh gia nhất định phải chụp được nét đẹp tự nhiên của Lăng Hi Tinh. Ông chủ đích thân chỉ đạo nhân viên làm việc khiến mọi người ai cũng hồi hộp lo lắng, một cảnh quay đơn giản cũng bị ông chủ kêu sửa đi sửa lại cho đến khi hoàn hảo, không khí làm việc hết sức căng thẳng. Lần đầu tiên đối mặt với máy quay, Lăng Hi Tinh vô cùng khấn nguyện, biểu tình cứng nhắc, tay chân vụng về, cố gắng bày ra vài tư thế chụp hình. Lôi Hân Hán ngồi bên cạnh đạo diễn, một hồi nhủ mày, một hồi chống má lắc đầu, sắc mặt vô cùng nghiêm khắc, nàng sợ tới mức không biết phải làm như thế nào cho đúng. Cuối cùng đạo diễn bị hắn chọc đến tức điên lên, quát lên ngừng quay, để xem ông chủ này rốt cuộc muốn quay phim chụp hình thế nào. Nhân viên trang điểm thấy trán Lăng Hi Tinh đỏ mồ hôi liên tục ghé để nàng ngồi nghỉ, lấy khăn để nàng lau mặt, liếc nhìn nàng một cái rồi nhanh tay đi lấy hoa quả cùng đồ uống cho nàng. Có ông chủ tự mình đến giám thị, hiển nhiên có thể thấy được cô gái thanh tú này rất được ông chủ xem trọng. Bên này Lăng Hi Tinh được mọi người săn sóc vô cùng chu đáo, bên kia ông chủ lại cứ vạch lá tìm sâu soi mói đủ chuyện. Hân càng nói càng lớn tiếng, nàng nghe thấy liền không nhịn được định tới gần hỏi có chuyện gì, chỉ thấy một đám thanh niên ngoan ngoãn cúi đầu đang bị hắn la mắng, những người khác cũng sợ tới mức không dám hé răng. Nàng lên tiếng hỏi: “Hân Hán, có chuyện gì à?”. Sắc mặt Lôi Hân Hán rất khó coi, cầm trong tay một lọ kem dưỡng da, dùng sức quăng lên trên bàn, va chạm phát ra một tiếng “Rầm”. “Mấy người làm ăn thế nào vậy hả? Ngay cả đồ trang điểm quá hạn sử dụng cũng dám đem ra dùng tiếp, lỡ gây ra tác dụng phụ ảnh hưởng lên da mặt, làm người khác bị hủy dung thì làm sao?” Nhân viên trang điểm ảo não sao bản thân nhất thời lại sợ sẩy, trong lòng cũng thầm vụng trộm oán than tổng tài cũng rảnh quá đi, ngay cả việc nhỏ này cũng đích thân kiểm tra. Vốn chỉ định làm rõ ràng nguyên nhân nhưng Lăng Hi Tinh thấy tình huống như vậy liền đem Lôi Hân Hán đang tức giận kéo qua một bên, trừng mắt nhìn hắn, “Đúng là đồ trang điểm đã quá hạn sử dụng mà vẫn đem ra dùng là không tốt, nhưng chỉ cần đổi lọ mới là được, có cần phải hung hăng mắng chửi người khác như vậy không. Được rồi, được rồi, đã không có việc gì nữa đâu.” Nàng an ủi nhân viên kia, vỗ vào vai động viên, thân thiện cười nói: “Ông chủ của em khá nóng tính, đừng đem lời nói ấy để trong lòng, giờ đã trưa rồi, mọi người nhất định đều đói bụng, hay là nghỉ chút ăn cơm trưa đi.” Nàng thấy nhân viên ai cũng e ngại tính tình khó chịu của Lôi Hân Hán, cho dù đói bụng hay mệt mỏi cũng không dám lên tiếng nửa lời. Mọi người không dám đi chuyện nửa đùa, khiếp sợ nhìn về phía Lôi Hân Hán, chờ ông chủ ra lệnh. Cô gái này dù có thể có địa vị trong lòng tổng tài, nhưng trước mặt mọi người lại đảm chỉ trách nhiệm vì của ông chủ, tất cả đều nghĩ rằng lần này Lăng Hi Tinh hẳn nhất định chết chắc rồi. Ngoài dự đoán của mọi người, đối mặt với nàng, Lôi Hân Hán lại bật cười. “Được rồi, nếu Tiểu Tinh đã nói vậy, sai lầm lần này bỏ qua.” Hân tức giận trừng mắt nhìn nhân viên đã làm sai kia rồi vẫy tay ra dấu hiệu cho mọi người nghỉ đi ăn cơm, hiển nhiên giờ mọi người đều xem những lời Lăng Hi Tinh thành thánh chỉ, một mực tuân thủ theo. Bên cạnh đó ai cũng âm thầm ngạc nhiên, cô gái đứng trước mắt họ có thể khiến ông chủ Lôi Hân Hán khó tính, đáng sợ chịu khuất phục và thỏa hiệp. Sau giờ cơm trưa, công việc được tiến hành khẩn trương, ông chủ tiếp tục tự mình giám sát mọi việc, Lăng Hi Tinh cũng có vẻ thích ứng với hoàn cảnh, chậm rãi thả lỏng bản thân. Kế tiếp, buổi chụp hình tiến hành ngày một thuận lợi; sau vài ngày nữa nàng sẽ cùng đoàn làm phim về trường học quay cảnh. Hôm nay Lăng Hi Tinh đến văn phòng của hắn xem ảnh chụp, lại nghe thư ký Hoàng nói hắn đang ở phòng họp tiếp khách. Nàng đành kiên nhẫn ngồi chờ trong văn phòng, nhàm chán nhìn xung quanh, thấy trên bàn của Lôi Hân Hán có ảnh chụp cùng con, hai cha con ôm nhau thân mật, bức hình này khiến nàng vô cùng yêu thích không muốn buông tay. Không bao lâu cửa văn phòng có người mở ra, nàng tưởng là Lôi Hân Hán trở lại, nhưng nàng đã đoán sai, không ngờ đó là thư ký Hoàng. Thư ký cầm trong tay một bộ âu phục được giặt ủi cẩn thận, lễ phép cười với nàng. “Đây là áo khoác của tổng tài, vừa được tiệm giặt là giao tới.” Lăng Hi Tinh cũng cười đáp lại đôi phương, ánh mắt lơ đãng nhìn bộ âu phục, tầm mắt đột nhiên bị hấp dẫn, “Cúc áo trông thật tinh xảo.” Nàng đi đến gần nâng tay áo lên, nhìn cúc áo trên đó trông rất quen mắt. Thư ký Hoàng gạt đầu giải thích, “Bộ âu phục Armani này là tổng tài ỉu hội thời trang quốc tế bên Pháp năm trước mua được, số lượng có hạn. Ngài ấy rất thích cách cắt may này, nhất là cúc tay áo, dùng loại kim cương cao cấp tạo thành, mỗi nút áo đều là có một không hai. Đáng tiếc tổng tài không cẩn thận làm rơi một chiếc cúc, ngay cả thợ may bên đó cũng không biết phải sửa làm sao.” Sau khi nghe xong, Lăng Hi Tinh dường như nhớ ra cái gì đó, vội vàng chạy tới sofa, cầm túi của mình, lấy từ trong bóp ra một cái cúc áo hình thù đặc biệt. Mấy tháng trước nàng ở cạnh mộ của mẹ tìm thấy cúc áo này, mà nó cùng mấy chiếc trên bộ âu phục đắt tiền của Lôi Hân Hán lại giống nhau như đúc. Trong khoảng thời gian ngắn, nàng bị chuyện này làm cho khiếp sợ... Điều này có thể xảy ra sao? Hoàng thư ký thấy không có gì nữa nên lui ra ngoài. Đến khi Lôi Hân Hán quay trở lại văn phòng, nàng mới hồi phục lại tinh thần. “Tiểu Tinh, làm em đợi lâu.” Hân chú ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang thất thần. “Sắc mặt em có vẻ không khỏe, hay gần đây chụp hình nhiều nên mệt mỏi muốn chết rồi phải không?”

Hắn đi đến sau lưng nàng, ôn nhu mát xa cho nàng, động tác thật chu đáo, có vẻ sợ dùng sức quá lớn sẽ làm tổn thương đến nàng. Lăng Hi Tinh ngẩng mặt lên, hai đôi mắt nhìn nhau, lòng ngổn ngang cảm xúc, tràn đầy cảm động không nói lên lời. “Hân Hân, mấy năm qua, anh... có phải anh từng đến viếng mộ của mẹ em?” Rốt cuộc nàng vẫn không nhìn được, hỏi ra nghi vấn trong lòng, về chuyện của mẹ nàng cũng là cảm ký trong lòng hắn, năm đó hai người cãi nhau cũng bắt nguồn từ điều này. Không ngờ nàng lại hỏi chuyện này, sắc mặt của Lôi Hân Hân bỗng dưng có chút mất tự nhiên. “Em... Em sao lại hỏi vậy?” Hắn còn tưởng bản thân có thể che dấu hết chuyện này. Từ nhiều năm trước hai người bởi vì ngày giỗ của mẹ nàng mà ly hôn, sau đó hắn nghĩ thông suốt. Hai mươi mấy năm trước, tai nạn đã cướp đi tính mạng hai người mẹ, hắn đem oán hận việc mất đi mẹ trút lên người mẹ nàng. Rồi ý nghĩ cực đoan này lại làm cho hắn mất đi Tiểu Tinh; hắn đến mộ mẹ vợ sám hối, khẩn cầu bà, nếu có một ngày tha thứ cho hắn đã vô lễ, xin hãy cho hắn có thể gặp lại con gái bà. Lăng Hi Tinh kéo lấy tay hắn, đem cúc áo đặt vào lòng bàn tay, “Đây là chứng cứ.”. Hắn nắm chặt cúc áo, muốn nói lại không biết phải nói gì. “Tiểu Tinh, anh...” “Anh đúng là ngốc, chủ động thừa nhận sai lầm của bản thân thì sao chứ?” Nàng chủ động ghé đầu vào lòng hắn, ôm lấy cổ hắn, “Em nghĩ mẹ nhất định sẽ rất vui lòng.”. “Anh mới không có nhận sai, anh chỉ thuận tiện đi viếng thăm bà thôi...” Hắn vẫn tiếp tục mạnh miệng, giây tiếp theo liền bị môi nàng che lại. Từ lúc chào đời đến nay đây cũng là lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn, Lôi Hân Hân ngạc nhiên, cùng lúc đó, trong lòng như có thêm can đảm. Hắn ôm sát lấy nàng, hơi dùng lực một chút, chỉ sợ thân thể mềm mại của nàng bị hắn ôm quá chặt trong lòng. Dục vọng động lại nhiều năm, theo nhiệt tình của hai người bấy giờ chợt bạo phát, hắn gầm nhẹ một tiếng, ôm lấy thắt lưng của nàng, ánh mắt lóe lên tia dục hỏa. “Tiểu Tinh, đây là em khoi nào anh trước đó.” Mấy tiếng đồng hồ tiếp theo, hình ảnh ngọt ngào vẫn ngập tràn trong phòng. Thư ký Hoàng thông minh, ở trước cửa văn phòng treo tấm biển “Không làm phiền”, chính bản thân cũng tuân thủ phép tắc không xem không nghe, chỉ có không nói là hơi khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Công tác quay phim chụp hình tuyên truyền đã gần kết thúc, hết thấy đều tiến triển thuận lợi. Lăng Hi Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm, nàng thật sự không có khiếu làm diễn viên, ngay cả Lôi Hân Hân cũng rất muốn mua pháo về đốt chúc mừng một phen, từ nay người phụ nữ hắn yêu có thể không cần bị một đồng người nhìn ngắm. Hiện tại, hắn ghen tuông cũng phải thật cẩn thận không để Lăng Hi Tinh biết lại nói hắn “ngăn cản tự do cá nhân”. Bây giờ hắn – thân là chồng trước phải quan sát kỹ, tốt nhất vẫn là không cần ăn bậy dâm chua. Tuy thể tính hay ghen của đàn ông vẫn khó khống chế, chính do cái tên đang ở nước ngoài tên là Chu Vũ Hân, không ba thì năm bận liền gọi về hỏi thăm Tiểu Tinh, hai người thì thì thăm thăm không biết nói cái gì, càng chẳng cho hắn nghe. Tốt nhất tên kia đừng về Đài Loan nữa, bằng không hắn mà gặp được, cam đoan tên Chu Vũ Hân này khó toàn thây. Á... Loại nguyên rùa độc ác này đương nhiên chỉ vụng trộm xà trong lòng, tuyệt đối không thể cho Tiểu Tinh biết. Hôm nay có buổi chụp ảnh bổ sung một số bức hình để chuyển sang khâu chế tác, Lăng Hi Tinh sau khi chụp hình xong liền trở về phòng hóa trang. Lôi Hân Hân gọi điện báo nàng đợi chút hắn sẽ đến đón. Đang ngồi tháo trang sức, nàng vô tình nghe được vài cô gái trẻ vừa đi vừa nói chuyện – “Nghe nói ca sĩ kiêm diễn viên, đại minh tinh Cổ Mị Oánh đã quay xong phần ngoại cảnh ở Mỹ, vừa rồi sắp chúng ta cũng nói rằng sau khi trở về, cô ta sẽ chính thức đàm phán hợp tác làm bộ phim tiếp theo.” “Thật vậy chẳng?” Một cô gái khác hưng phấn tiếp lời, “Mình rất thích vai diễn chính của bộ “Spice girl’s odd story*”, từng hành động của nhân vật đều phù hợp với diễn biến tâm trạng, nhân vật cũng thật xinh đẹp, kịch bản viết rất hay, rất phù hợp với hình tượng của cô ấy.”. (* trong bản convert là “Cô em kỳ tình”: 『辣妹奇情』 dịch tiếng việt ra dài lê thê: Câu chuyện tình kỳ lạ của cô nàng cay độc >..

Hoạt động tuyên truyền kết thúc thành công, được khen ngợi không ít, hình tượng trường tiểu học St. Louis Asia trong mắt mọi người cũng nâng cao đáng kể. Trong cuộc sống những ngày kế tiếp, Lôi Hân Hân luôn trong trạng thái bận rộn, gần đây đang quay một bộ phim dài về lịch sử, lượng công việc gia tăng không ít. Lăng Hi Tinh hiểu ý, yên lặng ủng hộ sau lưng hắn, hưởng chi hắn nặc dù bận việc, mỗi ngày vẫn thường tới đón nàng khi tan lớp. Tình cảm của bọn họ có thể nói như nhiệt độ tăng không ngừng. Nhưng cuộc đời không phải luôn thuận buồm xuôi gió như nàng ước muốn, tưởng rằng hai người có thể từ nay về sau hạnh phúc bên nhau. Lâu ngày, Lôi Hân Hân vài lần vô tình biểu hiện tính tình bá đạo cùng chuyên chế ra ngoài. Bởi vì hoạt động tuyên truyền nhận được hồi đáp tốt từ công chúng, rất nhiều phụ huynh đưa con đến trường đều có ý muốn gặp gỡ làm quen có giáo xinh đẹp trong quảng cáo. Lôi Hân Hân dĩ nhiên rất khó chịu, vài lần hắn bắt quả tang có phụ huynh giương mắt nhìn chăm chăm Tiểu Tinh của hắn. Ngoài miệng không nói gì nhiều đâu có nghĩa trong lòng hắn hết phiền muộn. Có vết xe đổ, hắn không dám ép bức nàng phải từ chức, đành phải dùng cách khác, có ý vô tình ám chỉ với hiệu trưởng tốt nhất tìm lấy một cái cơ linh tinh nào đó cách chức Lăng Hi Tinh. Trong lúc vô tình bại lộ chuyện này, kết quả là Lăng Hi Tinh tức giận cùng hắn cãi nhau âm ỹ một trận. Tâm tình Lôi Hân Hân phiền muộn nên một người chạy tới quán bar uống rượu giải sầu, không nghĩ tới tình cờ gặp kẻ hay gây ra scandal – Cổ Mị Oánh. Mấy tay săn tin gặp thời cơ tốt đương nhiên sẽ không bỏ qua, ngày hôm sau trang đầu mục giải trí của vài tờ báo là hình ảnh mập mờ Lôi Hân Hân ôm hôn Cổ Mị Oánh. Hắn không làm chuyện thẹn với lương tâm, sự việc kia căn bản là tình cờ không ai biết trước được, tuy vậy hắn cũng không cố biện minh, muốn thử xem rốt cuộc Lăng Hi Tinh có tình ý gì với hắn không. Kết quả là về mặt nàng lạnh lùng không để tâm tới. Hắn không khỏi bức mình, liều mạng dùng công tác để phân tán suy nghĩ, làm việc đến sứt đầu mẻ trán đâu có thời gian về nhà, đáy lòng chịu áp lực lại chẳng biết nên nói với ai. Scandal kia qua vài ngày lên men, một vài bài báo càng nói càng quá đáng, một ít tạp chí bịa đặt sự việc sinh động như thật, hắn cũng không tin Lăng Hi Tinh thật sự hoàn toàn không thêm dè ý. Nhưng sớm chờ tối chờ, mỗi ngày ngồi ở trong văn phòng, giống kẻ ngu ngốc chỉ mong một cuộc điện thoại của nàng, kết quả suốt ba ngày không hề có động tĩnh từ nàng, sức nhẫn nại của hắn cũng đến giới hạn. Khi hắn rốt cuộc không chịu được nữa đành hạ mình lái xe đến trường tiểu học St. Louis Asia, nghe đồng nghiệp của nàng nói nàng vừa nhận được điện thoại liền ra ngoài, vội vàng đến nỗi để quên điện thoại di động trên bàn không kịp đem theo. Lôi Hân Hân chờ một chút, càng thêm lo lắng cho nàng, cầm lấy điện thoại mở lên xem. Nàng mới đây nhất nhận cuộc gọi từ người tên Chu Vũ Hân. Hắn lại tiếp tục mở xem mục tin nhắn, vừa đọc tin thiếu chút nữa đầu muốn nổ mạnh, tất cả đều là cuộc trò chuyện tâm sự mấy ngày nay giữa nàng với Chu Vũ Hân, nội dung tin nhắn càng làm hắn không chịu nổi. Thậm chí, hắn còn đọc thấy có tin nhắn nàng gửi cho Chu Vũ Hân, viết cái gì mà “Em yêu anh”, “Em nhớ đến anh”..... Nàng yêu Chu Vũ Hân?! Nàng nhớ Chu Vũ Hân?! Chết tiệt! Cho dù là thần thánh, hiện tại cũng chắc chắn sẽ nổi điên, bằng không không gọi là đàn ông! Đồng nghiệp của Lăng Hi Tinh nói cho hắn biết địa điểm gặp mặt nghe được lúc nàng nói chuyện điện thoại có nhắc đến, biết vị trí, hắn giống kẻ điên nhanh chóng rời khỏi văn phòng khoa. Sắc mặt hắn xanh mét, người phụ nữ chết tiệt kia, đang trong giờ làm việc lại cùng người đàn ông khác đi uống cà phê cái gì chứ? Hắn đi vào quán cà phê liền tận mắt thấy hai người thân mật tựa vào nhau, tư thế muốn nói có bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu, Chu Vũ Hân hoàn toàn ôm bả vai của nàng, tên đáng giận kia miệng còn dính sát bên tai nàng, không biết là đang thấp giọng nói lời nhỏ nhẹ gì. “Lăng Hi Tinh!” Lôi Hân Hân giận

đừ, cau mày, bắt buộc chính mình nhẫn nại, không được tức giận, không hề để ý tới khách khứa trong quán cà phê đều kinh ngạc nhìn, đi đến chỗ hai người đang ngọt ngào ôm nhau. “Có thể giải thích một chút hay không, em rốt cuộc đang làm cái gì?” Lăng Hi Tinh kinh ngạc một lát, khẽ nhếch cái miệng nhỏ, đôi mắt to lộ vẻ khó hiểu. “Hân Hân, sao anh lại tới đây?” “Anh đến mới có thể nhìn thấy chứng cứ em phản bội anh!” Hân lộ ra khuôn mặt tuấn tú mà âm trầm đến đáng sợ. “Anh hiểu lắm” Chu Vũ Hân vội vàng đứng lên. “Trên thực tế tôi cùng Tiểu Tinh —” “Tôi không muốn nghe anh nói.” Một đôi mắt sắc bén, hung hăng nhìn chằm chằm Lăng Hi Tinh đang không biết làm sao. “Anh đang hỏi em, em chột dạ nên không trả lời được sao?” Ông trời ơi, hân cảm thấy chính mình ghen đến điên rồi, người phụ nữ này nếu không mở miệng, hân nhất định không khờ khạo được chính mình mà đánh tên tiểu bạch kiêu này một trận! “Em cùng Vũ Hân. Chúng em chính là.” Trong khoảng thời gian ngắn, Lăng Hi Tinh cũng không biết nên nói từ đâu, khách trong quán đều đang chú ý tới đây, nàng đem việc riêng tư của bạn tốt ra nói thì không ổn lắm đâu! “Hân Hân, chúng ta có thể rời khỏi đây trước rồi hãy nói được không?” Nàng bước tới kéo cánh tay của hân, lại bị hân hất bỏ, “Có cái gì không thể nói ở đây? Chẳng lẽ em sợ bị người khác biết mình bắt cả hai tay?” Chu Vũ Hân gấp đến độ nói chen vào: “Lời tiên sinh, anh thật sự hiểu lầm, Tiểu Tinh cô ấy không làm gì có lỗi với anh, cô ấy sợ dĩ ở cùng với tôi, là vì —” “Nhưng nếu cậu sống ở đây, A Khải sẽ có ý kiến, cậu biết rõ —” “Cậu còn dám nói?” Nàng tức giận đứng trước mặt bạn tốt nói nhỏ: “Nếu sớm biết rằng người yêu thân mật của cậu chính là Dương Khải, mình mới không cùng cậu bày trò người thứ ba này, thật sự là tức chết đi được, khiến tên Khải đáng ghét biết hết lại kiêu ngạo cười một trận.” Nghĩ lại thật bức mình, trước đó không lâu Chu Vũ Hân tuyên bố tìm được bạn đời, nàng cũng vui mừng không ngớt vì hân, dù sao ở trong thế giới đồng tính, người có thể tìm được tình yêu chân chính, gần nhau, hiểu nhau cũng không phải dễ dàng. Hai người bạn họ tình cơ quen nhau ở Đức, yêu đến chết đi sống lại, khó khăn chia lìa, lại bởi vì một chút hiểu lầm nhỏ mà cãi nhau tới tấp, Chu Vũ Hân tức giận chạy về nước, nhưng không cam lòng nên tìm bạn tốt hỗ trợ diễn trò, nhấn tin mập mờ tình cảm, rồi còn hẹn hò ở quán cà phê. Diễn kịch tính như vậy, người yêu của anh ta xác thực tức giận như mong đợi, nhưng làm cho Lăng Hi Tinh không nghĩ tới, bạn trai của Chu Vũ Hân lại là bạn học lúc trước của nàng, Dương Khải.

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Một màn khôi hài như vậy cũng kết thúc, đối mặt với ánh mắt trêu chọc của Dương Khải, Lăng Hi Tinh xấu hổ không thôi, cảm thấy chính mình nực cười như một tên hề. Nghĩ đi nghĩ lại, đương nhiên Chu Vũ Hân sai nhiều nhất, nàng cùng Lôi Hân Hân nháo loạn, nàng cuối cùng cũng không thể vẫn ngồi ở khách sạn, đến nhà hân cũng coi như vừa vặn mà thôi. Nghĩ tới Lôi Hân Hân, nàng liền không kìm được thở dài, từ lần trước ở quán cà phê cãi vã qua đi, nàng đã ba ngày không trở lại Lôi gia. Lôi Hạo Dương gọi điện thoại trước ba bữa cơm và thêm lúc ăn điểm tâm, ăn khuya mỗi ngày, nàng không dám nói cho con chuyện nàng cùng lão ba của con mới gây âm ỹ lớn, cũng lo lắng một khi cùng Lôi Hân Hân lại quyết liệt, nàng chỉ sợ sẽ một lần nữa mất đi cơ hội ở chung cùng con. Đây lòng đầy mâu thuẫn nhưng tiếc thay lại tìm không thấy cách giải quyết. Lời nói vô tình của Lôi Hân Hân kia, từng câu từng chữ như búa nện vào lòng của nàng. Hóa ra từ đầu tới đuôi đều là nàng tự mình đa tình, chỉ theo nhận định của riêng mình cho rằng hai người lần nữa gặp lại nên nhau, là vì trong lúc đó cả hai đều tình cũ khó quên, nhen nhóm lửa tình. A! Nàng không khỏi cười khổ, sai lầm rồi! Hoàn toàn sai lầm rồi! Kỳ thật cho tới nay người nhớ mãi không quên đoạn tình cảm này có nàng mà thôi. Nếu không làm sao có thể suốt tám năm cũng không quên bạn trai, cho dù đối mặt người khác theo đuổi, cũng sẽ tìm ra đủ loại lý do từ chối đối phương. Nàng đột nhiên cảm thấy chính mình ngu ngốc, khi đau khổ mong chờ hân yêu mến mình, thật sự là mất mặt về nhà, chỉ sợ tên hỗn đản Lôi Hân Hân còn có thể đang âm thầm cười nhạo chính mình si ngốc chân thật quá đi. Nhưng mà chính mình có chút quần áo, đồ đạc còn để ở Lôi gia nên tất nhiên vẫn trở về một chuyến. Thời điểm lại bước vào ngôi nhà lớn này là cuối tuần ba ngày sau. Trong phòng khách, Lôi Hân Hân đang cùng quần gia thảo luận, nhìn thấy nàng trở về, sắc mặt có chút mất tự nhiên, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong nhất thời xấu hổ không có lời nào để nói. Quần gia thức thời lui ra, Lăng Hi Tinh đứng bước, ánh mắt có chút sợ hãi, “Em. Em đã tìm được nhà ở, em trở về chuyển đồ của em đi.” Mặc dù cách xa con trai sẽ làm tâm tình nàng khô sở, nhưng mà Lôi Hân Hân nói tuyệt tình như vậy, nàng còn có thể diện gì để tiếp tục ở nơi này? Sắc mặt Lôi Hân Hân cứng đờ, dường như không dự đoán được nàng sẽ đưa ra quyết định như vậy. “Như vậy ba ngày qua, em đều ở tại nhà hân ta?” Hân tận lực làm cho thanh âm của mình bình tĩnh, lại không ngăn được đau đớn trong ngực kia gây xé. Nàng hiểu hân ám chỉ ai, chính là thân nhiên gặt đầu. “Em đi vào phòng thu thập hành lý.” Hân hừ lạnh một tiếng, “Lôi gia đối với em mà nói là khách sạn sao? Lại còn là khách sạn miễn phí.” Nàng nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh hân, cũng không muốn nhiều lời cùng hân. Lúc trước là hân muốn nàng chuyển vào, hân nghĩ nàng thích thú lắm à! Nàng đi đến cầu thang, nhưng giữa đường bị hân ngăn lại. “Em nghĩ em không có tư cách ở lại chỗ này.” Nàng chẳng muốn ngẩng đầu nhìn hân. Được rồi, nàng thừa nhận nàng sợ hãi gần gũi đối mặt với hân như thế, mà lực ảnh hưởng của hân tới chính nàng rất lớn, khó thể phủ nhận điều đó. “Không có tư cách?” Hân cười lạnh lặp lại lời của nàng, lạnh như băng, khuôn mặt anh tuấn bỗng dưng bịt kín một tầng sương lạnh, “Nói như vậy, em còn có tư cách đến ở nhà Chu Vũ Hân?” “Anh không nên nói khó nghe như vậy?” Nàng nhịn không được quát trả, “Từ nhỏ đến bây giờ, anh có chân chính tôn trọng em một lần nào hay không? Được, cho dù Vũ Hân là tình nhân cũ của em, như vậy Cố Mị Oánh thì sao? Cô ta được tính là người gì của anh nào? Chúng ta đã ly hôn, anh có thể ở bên ngoài tìm phụ nữ khác, em vì sao không thể tìm người đàn ông khác?” Nàng tức giận đến nói không rõ ràng, “Hay là anh thực tình nghĩ rằng em sống thì vẫn phải thủ thân như ngọc cho anh đến khi tám năm sau gặp lại?” Sắc mặt Lôi Hân Hân càng khó coi, “Xem ra sự tồn tại của anh có lẽ gây trở ngại đến em, em muốn rời đi, cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được!” Nói xong, hân xoay người rời đi, xem ra chắc hẳn đi về hướng phòng làm việc. Lăng Hi Tinh bị đứng hóa đá tại chỗ, xấu hổ tới cực điểm, nước mắt ủy khuất cũng rơi xuống. Nàng gian nan đi hướng tới căn phòng hai người từng cùng ở rất nhiều đêm, mở tủ quần áo một cách máy móc, thu thập hành lý. Cho dù đã muốn chuẩn bị tốt tâm lý phải rời khỏi hân, nhưng vẫn đau xót muốn chết. Đây không phải kết quả nàng muốn, rời đi hân. Cho tới bây giờ cũng không phải là kết quả nàng chân chính muốn. Nàng chính là tưởng tùy hứng ở trước mặt hân, muốn hân tôn trọng, làm cho hân hiểu được như thế nào xem nàng trở thành một nữ nhân, mà không phải vật dụng. “Cô giáo, cô thật sự phải rời khỏi đây sao?” Tiếng nói trẻ con non nớt từ phía sau truyền đến, Lăng Hi Tinh không dám quay đầu, cố gắng bình phục cảm xúc, lau đi nước mắt còn đọng trên mặt. Nàng dùng hết sức lực toàn thân bày ra một khuôn mặt tươi cười, xoay người, ôm lấy Lôi Hạo Dương, “Nhà của cô ở đã sửa sang trang hoàng tốt lắm, cho nên. Cho nên cô sẽ quay về nhà, Tiểu Hạo phải hứa với cô rằng về sau ngoan ngoãn nghe lời ba.” “Nói như vậy, ba cùng cô giáo trong lúc đó. Thật sự không thích hợp ư?” Tiểu tử kia ở trong vòng tay của nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, “Hay là ba làm chuyện gì khiến cho cô giáo không vui, cho nên cô mới tức giận muốn rời đi?” Lăng Hi Tinh không muốn để cho con biết mâu thuẫn giữa người lớn với nhau, nàng nhẹ nhàng vuốt tóc con, “Không liên quan đến ba của con, là vấn đề của chính cô, từ đầu tới đuôi, cô cũng không phải là một.” Nàng rất muốn chính mồm giải thích cho con, nói với con rằng mình không phải một người mẹ tốt, nhưng lời nói đến miệng đột nhiên dừng lại, “Cô. Cô bỗng nhiên cảm thấy thiếu Tiểu Hạo rất nhiều, thực ra Tiểu Hạo

được ba giáo dục rất khá.....” “Thực đáng tiếc, cô sẽ rời đi, sau này buổi sáng cũng không thể lại làm nũng trong lòng cô giáo, cũng không được ăn bữa tối cô nấu, thích nhất mặc quần áo cô giáo giặt cho con, thơm ngào ngạt, còn có mùi hoa lá tự nhiên.....” Lôi Hạo Dương ôm lấy cổ nàng, thanh âm mềm rầu rĩ, “Cô giáo có nhớ rõ chúng ta trước kia đồng ý rằng khi không có ai, con muốn kêu cô là mẹ a, đây là bí mật của riêng hai chúng ta, ngay cả lão ba cũng không được biết.” Lăng Hi Tĩnh bị lời nói nhỏ nhẹ của con nói một tiếng mẹ, mà cả người run lên. “Cho nên mẹ.....” Tiểu quý gọi mẹ ngọt ngào, tươi cười trên mặt cũng là cực kỳ chân thành, “Trước khi rời đi, con muốn đưa lễ vật tặng cô giáo nha.” Nói xong, con rời khỏi vòng tay của nàng, lôi kéo nàng ra khỏi phòng ngủ. Lăng Hi Tĩnh không hiểu sao lại bị lôi kéo đi. Mà đến khi nàng bị Lôi Hạo Dương kéo đến cửa phòng ngủ quen thuộc trước kia, đáy lòng chợt nhảy dựng. Đây..... Là phòng ngủ của nàng khi vừa chuyển tới Lôi gia, khi về lại Lôi gia, nàng từng muốn vào xem thì phát hiện cửa đã bị khóa. Từng hỏi Lôi Hân Hân mượn chìa khóa vài lần, hần đều nói đã vứt chìa đi, bên trong chỉ có một ít đồ đạc xưa cũ, không có gì đáng xem, nói hai ba câu chặn đứng ý niệm trong đầu nàng. Nàng thấy Lôi Hạo Dương không biết bằng cách gì lấy được một cái chìa khóa, thuận lợi mở cửa. Thì ra cái chìa khóa không phải bị rớt, mà là bị Tiểu Hạo cầm đi sao? Nàng có chút suy nghĩ hoang mang. Đi vào trong phòng, vách tường bốn phía trắng như tuyết, rèm che lay động, chiếc giường lớn đặt ở giữa, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, sáng sủa sạch sẽ, bốn phía tỏa ra hương hoa lá tự nhiên. Đó là..... Mùi hương nàng thích nhất. Càng làm cho nàng giật mình là bên trong treo ảnh cưới của Lôi Hân Hân cùng nàng. Hần hai mươi tuổi cùng nàng mười tám tuổi, mặc lễ phục cô dâu chú rể, ngọt ngào ôm nhau, nét mặt nàng tươi cười như hoa, hần anh tuấn đỉnh đặc, những bức hình lớn treo đầy trên tường quanh toàn bộ căn phòng. Nàng thật cẩn thận bước vào phòng, ánh mắt nhanh chóng nhìn xung quanh, lưu luyến cảnh vật ngày xưa của hai người. Mở tủ quần áo ra, bên trong hai ngăn tủ lớn được sắp xếp ngăn nắp, tất cả đều là quần áo váy vóc nàng từng mặc trước kia, mỗi một bộ đều tự hần chọn lựa, gạt đầu đồng ý, cuối cùng mới được mặc lên thân thể của nàng. Hần luôn bá đạo tham dự cuộc sống của nàng trong từng chi tiết nhỏ, vô không bắt nạt giữ lấy nàng toàn bộ sinh mệnh. Nàng bị yêu đến sắp hít thở không thông, hoàn toàn mất đi không gian riêng của chính mình, cho nên mới muốn chạy trốn, nhưng không nghĩ rằng thoát khỏi bàn tay hần thì nàng vẫn chưa thể như nguyện có được cuộc sống thoải mái như trong tưởng tượng. Hóa ra thiếu đôi cánh che chở từ hần, cuộc sống càng ngày càng nhiều cô đơn tịch mịch cùng hư không. Trên mặt bàn có một chiếc máy ghi hình (DV: digital video) loại nhỏ, nàng nhớ rõ đây là quà sinh nhật đầu tiên hần tặng mình. Tiểu Tĩnh, trong cuộc sống tương lai, ta sẽ dùng nó chụp từng cái nháy mắt xinh đẹp của em, ghi lại từng chút vui vẻ trong thế giới của em..... Khi đó hần đã nói như vậy. Nhớ lại đoạn ký ức rất đẹp, nàng không kìm được lộ ra một nụ cười ôn nhu. Nàng ấn nút play (chạy), hình ảnh sáng lên, trên màn hình nho nhỏ là cảnh một con mèo trắng ôm một con chuột lông vàng ngủ say giấc cực ngọt ngào. “Tiểu Tĩnh, anh đã nói mèo cùng chuột cũng có thể hòa bình ở chung, thế nào, lý luận của anh không sai chứ?” Hình ảnh thay đổi, hần xấu xa cười, thừa dịp nàng đang chơi đùa con mèo mập ú, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng. “Không cho phép em lại chỉ để ý con mèo thôi kia, em là con chuột nhỏ của anh, từ nay về sau em cũng chỉ có thể thuộc về một mình anh.....” Nàng giận dỗi trừng mắt nhìn hần, “Ai muốn làm con chuột nhỏ của anh, hơn nữa em không phải là con chuột.” Hần tiếp tục cười xấu xa, “Em từ nhỏ sợ anh, không phải con chuột thì là con gì?”. Nói xong, hần hôn cái mũi nhỏ xinh của nàng, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, nhẹ nhàng cắn một cái, đau đến nỗi nàng a a kêu to. Hình ảnh cắt, nàng nằm ở trên giường ngủ say, sáng sớm hần nghịch ngợm đem máy quay nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trong thuần khiết của nàng. Hần lấy từ trong túi ra chiếc bút vẽ, cứ nhiên vẽ linh tinh lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến cho mặt nàng hoàn toàn thay đổi. Mọi việc như trò đùa dai, nhiều vô kể, khoảng thời gian đó nàng thật sự rất giống con chuột nhỏ của hần, bị hần đùa xử ác độc, và không hề có lực phản kích. Nàng lâm vào trầm tư, màn hình chiếu lại làm gọi nhớ những kỷ niệm xưa giờ một lần nữa hiện lên trong óc, hốc mắt không khỏi ướt át. Thì ra lúc trước bọn họ cũng từng vui vẻ hạnh phúc như thế. Máy quay (Chiếc DV) đặt trên một quyển sổ bìa da màu lam, nàng ngạc nhiên trong lòng, đây là..... Nhật ký của nàng. Nàng run run mở ra, nét chữ quyền tú được viết bởi tay nàng. Trong nhật ký có kể lý do lần đầu tiên nàng cùng hần cãi nhau, lần đầu tiên bị hần đẩy ngã, lần đầu tiên bị hần trêu chọc, lần đầu tiên một mình nàng cùng hần ở nhà, lần đầu tiên hần hôn môi nàng, lần đầu tiên..... Trong cuộc đời nàng có rất nhiều lần đầu tiên, tất cả đều có hần, tất cả đều bởi vì hần. Lật xem tiếp, không phải nét chữ mềm mại, mà thay bằng những nét chữ rồng bay phượng múa, cứng cáp hữu lực — Ngày thứ 9 em rời đi, anh vẫn đang chẳng thể tin được chúng ta đã ly hôn, cái cô nhóc nhút nhát, nhất gan luôn luôn coi anh là trời, giờ lại nói đi là đi, bỏ lại anh cùng con, nữ nhân nhẫn tâm này, từ nay về sau anh quyết định hận em!..... Ngày thứ 33 em rời đi, tâm tình siêu cấp phiền chán, công tác cực kỳ không hài lòng, hóa ra anh cũng sẽ vì một nữ nhân mượn rượu tiêu sầu, một mình ở quán bar say rượu, ngay cả tự tôn cũng mất đi, anh còn là Lôi Hân Hân sao? Con rớt cuộc nên đặt tên là gì, vốn muốn đặt là Lôi Hân Tĩnh, nhưng thôi quên đi, vẫn gọi là Hạo Dương đi. Hoàn hảo, nữ nhân ngu ngốc để lại bảo bối cho anh, nếu không anh lấy cái gì để nhớ thương em, quý tha ma bắt, kỳ thật anh tuyệt đối không nhớ em..... Đã ba năm rồi ư? Cho đến bây giờ, anh phát hiện chính mình tới nay vẫn chưa thật sự quên được em, loại cảm giác này thật sự là không hiểu nổi, chẳng lẽ trong lòng em, anh thật sự không thể tha thứ như vậy sao? Hay là em chưa từng chân chính thích anh? Gần đây có cái cô tên Cố Mị Oánh giống bạch tuộc tám chân bám đuôi, kẻ ra ngẫu nhiên lợi dụng một chút thân phận ngôi sao của nàng ta cũng là ý thường không tồi, không tin nữ nhân ngu ngốc lúc nhìn thấy tin scandal của anh cùng người khác còn có thể thần nhiên ngồi yên một chỗ. Truyền thông truyền tin sinh động như thật, nói anh muốn cùng nữ nhân khác đính hôn, nhưng mà quý tha ma bắt, em cứ nhiên vẫn chưa có một chút phản ứng nào, chẳng lẽ em thật sự chẳng hề để ý gì sao? Hay em đã hoàn toàn quên anh rồi?..... Hôm nay anh làm một chuyện ngu xuẩn, sáng sớm thức dậy, anh đem vứt chiếc nhẫn em tặng anh mai liêm giới nhẫn vào thùng rác, nhưng hai giờ sau, anh giống như một kẻ ngu ngốc chạy đến khu chứa rác, tìm bắt bảy tiếng mới rốt cục đem chiếc nhẫn quý quai kia tìm trở về, vì chiếc nhẫn xấu xí này là kỷ vật duy nhất em lưu lại cho anh..... Anh dùng thời gian tám năm để nhớ thương một người phụ nữ, vốn tưởng rằng em sẽ hoàn toàn biến mất trong cuộc đời của anh, không nghĩ tới hôm nay em cứ nhiên giống đũa ngọc xuất hiện ở văn phòng của anh, anh..... Anh không cách nào hình dung được, ngay lúc đó tâm tình thực chết tiệt có điểm kích động, anh làm sao có thể y như thiếu niên mười tám tuổi ngây ngô, ngay cả tim đều đập không hề theo quy luật.... Giọt nước mắt nhỏ to rơi xuống và đọng lại trên trang nhật ký ủa màu, nước mắt làm cho chữ viết bằng bút máy nhanh chóng nhòe mực. Nàng không hề được báo động trước nên giờ đây nhìn thấy chân tình của hần, rõ ràng hai người đều yêu đối phương, thật vất vả gặp lại, càng muốn đem chân tình che giấu, dùng lời nói ác độc nhất thương tổn lẫn nhau, chỉ tại vì lý do tự tôn sau lưng, loại tự do chết tiệt này, cố chấp tin vào quá khứ, không thể tiến tới tương lai..... “Phòng này bị lão ba cấm, bất luận kẻ nào cũng không thể vào đây.” Thanh âm của Lôi Hạo Dương gọi hoàn hồn nàng, “Con mới trước đây thực nghịch ngợm, có một lần thừa dịp ba không chú ý nên tìm cách chuồn êm tiến vào đây, kết quả bị lão ba mắng một trận, sau đó cũng chưa dám thử lên vào nữa.” Cậu nhóc nói xong, mặt có chút hồng lên, “Cho đến lần trước lão ba bởi vì con hại cô giáo phải vào bệnh viện, ba đánh con, con tức giận quá, càng muốn cãi mệnh lệnh của ba xông vào đây.” Cậu bé nhìn bức tường bốn phía treo đầy ảnh cưới của hai người, ánh mắt chờ mong nhìn về phía nàng, “Con mới biết được, hóa ra..... Con cũng có mẹ.....” Trong đầu Lăng Hi Tĩnh giống như có một tiếng sấm sét nổ vang, “Tiểu Hạo..... Con.....” Nàng nói có chút không như bình thường, “Con đều biết rồi ư?” Đợi chút! Hình như có gì đó không thích hợp, Lăng Hi Tĩnh trong giây lát suy nghĩ, nhớ tới ngày đầu tiên chính mình về lại Lôi gia, cậu nhóc này tựa như gấu trúc ôm nàng, dùng tiếng gọi trẻ con gọi nàng là mẹ làm tim nàng đập mạnh. Từ đó về sau, con thường thường biểu hiện với chính mình thật sự thân mật, một câu một câu mẹ, kêu thân thiết cực kỳ. Hay là con đã sớm biết mình chính là..... Mẹ ruột của con? Ý nghĩ này nếu là sự thật thì quả thực rất đã kích nàng, như vậy nói cách khác, cho tới nay nàng đều giống người ngu ngốc bị con lừa dối xoay quanh? Lôi Hạo Dương thực sự nhũn mảy, “Con mới không cần giống mấy tiểu hài tử (nhóc con) ngu ngốc, tìm được mẹ ruột liền khóc rung rức, tuy rằng con vẫn rất muốn có một người mẹ, nhưng nếu không phù hợp tiêu chuẩn của con thì cũng sẽ bị con thẳng tay hạ knockout a.” Tiểu từ kia nói được như đúng rồi, Lăng Hi Tĩnh lại nhìn không được chán nản, đàn ông nhà họ Lôi quả nhiên đều có khí chất ác ma. “Nhưng mà.....” Nhóc con đột nhiên trở nên nghiêm trang, “Trải qua những ngày này con đã thử thách mẹ, con đã muốn quyết định, chính thức cam kết mẹ làm mẹ ruột của con mãi mãi.” “Con thật là.....” Lời răn dạy còn chưa nói hết, thân thể của nàng thỉnh thoảng bị cánh tay trắng nõn của con chặt chẽ ôm lấy, “Mẹ, mẹ đã không cần con tám năm, từ nay về sau, mẹ..... Sẽ không lại dễ dàng buông con ra chứ?” Lôi cậu toát ra một chút bất lực,

cánh tay nhỏ nhỏ nắm chặt tay nàng, sợ nàng buông ra, trước mặt thật vất vả tìm được người thân sẽ không cho phép biến mất. Dù Lăng Hi Tinh có ý chí sắt đá cỡ nào cũng không thể nào địch nổi lời cầu xin nhỏ nhẹ của con trai bảo bối trong lòng kia. Từ lúc nàng bước vào căn phòng này, từng thứ rồi rầm tiềm tàng ở đáy lòng nhiều năm đã được giải quyết dễ dàng. Nàng quả nhiên là kẻ ngu ngốc, làm sao có thể mù quáng cảm thấy Hân Hân cùng chính mình hòa hợp lại là vì muốn trả thù đây? Những trang nhật ký, từng cảnh từng vật trong phòng này đều có thể chứng minh cho nàng rằng mấy năm nay hân không hề quên nàng. Mà mấy năm nay nàng cũng vậy, nàng thủy chung khắc hân vào tận góc sâu nhất trái tim. “Mẹ, con chắc chắn đã quên nói cho mẹ biết, mấy năm qua lão ba dường thành một thói quen rất xấu, chính là mỗi khi tâm tình ba không tốt, liền đột nhiên một người chạy tới nước ngoài trốn đi không chịu gặp người, gần thì nửa năm, lâu thì một năm, ngay cả con ruột này cũng không liên lạc được với ba.” “Trốn đi?” Lăng Hi Tinh rất giật mình. “Mấy ngày hôm trước mẹ không trở về, tâm tình lão ba trở nên rất kém cỏi, mỗi ngày đều trút giận lên người hầu, còn nữa, buổi sáng hôm nay con nhìn thấy ba vụng trộm ở trong phòng thu thập hành lý, cho nên con đoán ba khẳng định lại muốn chuồn êm xuất ngoại.....” Không đợi tiêu tử kia nói xong, Lăng Hi Tinh cũng dường như tông cửa xông ra ngoài, chạy nhanh đến phòng của Lôi Hân Hân, thấy không có ai cả! Tiếp theo chạy đến phòng làm việc của hân vẫn không thấy! Nàng vội vàng gọi quản gia hỏi, quản gia vẻ mặt mờ mịt không hiểu, nói: “Thiếu gia vừa mới ra khỏi cửa không bao lâu, bộ dáng hình như muốn đi ra sân bay.....” Nàng nhìn không được rửa thắm, “Người đàn ông này thật đáng giận, khi nào thì đã học thói tức giận sẽ bỏ nhà đi?” Nàng mang theo tâm tình phức tạp chạy tới sân bay, nhìn đến đám người ở sân bay bắt đầu chú ý, nhiều người như vậy đều tròn tròn mắt. Di động thì tắt máy, cũng không trả lời tin nhắn, chẳng lẽ đã lên máy bay sao? Trong đầu không xóa đi được hình ảnh khi hân phát tay áo rời đi, vẻ mặt lạnh như băng tuyết, nàng thương tổn hân quá sâu sao? Ai có thể gọi hân bảo rằng nàng không thật lòng khi nói những lời này đâu? A, hân đã hiểu lầm, nàng chạy nhanh muốn giải thích với hân, Vũ Hân chi là bạn tốt của nàng, nàng không có gì với anh ta..... Có lẽ hân sẽ tin tưởng thế? Nhưng chẳng may hân không tin lời nàng thì nên làm cái gì bây giờ..... Đúng rồi, vậy tìm Vũ Hân giúp nàng chứng minh, nếu Vũ Hân không đủ, còn có Dương Khai..... Đây lòng lộn xộn đầy suy nghĩ, hai mắt mờ mịt ở trong sân bay hỗn loạn tìm kiếm thân ảnh quen thuộc kia. Bên tai truyền đến thanh âm nhẹ nhàng trên loa, nàng ở đại sảnh đăng ký giống một con ruồi bọ không có đầu óc, xoay quanh tìm kiếm. “Anh ở nơi nào? Lôi Hân Hân..... Anh rốt cuộc ở nơi nào?” Nàng gấp đến độ cao giọng kêu to, nước mắt chảy điên cuồng, giờ phút này nàng cô độc bất lực như thế, nhìn xung quanh người đến người đi đều là gương mặt xa lạ dùng ánh mắt tò mò đánh giá nàng. Hình như bằng trực giác, nàng nhanh chóng xoay người, đổi mặt chống lại một đôi mắt sâu thẳm thúi. Đất trời trong lúc đó dường như chỉ còn lại có hai người bọn họ, đám đông đi tới đi lui hoàn toàn thành bối cảnh nhợt nhạt lu mờ. Trong mắt Lôi Hân Hân mang theo cái nhìn kinh ngạc, khó hiểu, hoài nghi, do dự..... Nhiều loại cảm xúc đồng thời trộn lẫn trong đó, nhìn đến nàng sau khi phát hiện ra hân liền vui sướng bỏ nhào vào trong lòng hân, hân khó hiểu, chỉ có thể theo bản năng giang tay ra ôm nàng tràn đầy cõi lòng. “Tiểu Tinh?” Hân có chút không biết làm sao. “Em biết tất cả rồi.....” Nàng từ trong ngực hân ngẩng đầu lên, “Em biết em thật ngu ngốc, cho tới bây giờ đều không có đứng trên lập trường của anh mà suy nghĩ, đơn thuần cho rằng tình cảm của chúng ta trong lúc đó đều không phải là tình yêu vì nó không giống thứ tình yêu như em nghĩ.” Lôi Hân Hân nhủ mảy, muốn ngắt lời, lại bị nàng ngăn lại. “Kỳ thật, em chỉ là muốn nói..... Cho dù tám năm trước em đưa ra chuyện ly hôn cũng đều không phải xuất phát từ chân tâm, được rồi, em thừa nhận chính mình khi đó thực cứng đầu, cố chấp, hy vọng giành được sự chú ý của anh, em..... Em cả ngày bị nhốt ở nhà, cảm thấy thực tịch mịch thực cô đơn, em chỉ là ngây thơ muốn anh dành nhiều thời gian ở cùng em.....” Từ ngữ nàng nói không theo trình tự, đứt quãng thốt ra đã biết tám năm qua, đêm khuya trong mơ cũng thấy hối hận, luôn nhớ mong hân. Nàng còn giải thích chuyện giữa mình cùng Chu Vũ Hân, hai người từ đầu tới đuôi đều không có một chút ái muội. Nghe được nàng nói đến tình cảm của nàng, Lôi Hân Hân chỉ cảm thấy toàn thân máu đào lưu, nội tâm kích động không thôi. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trước mặt chờ mong hân có chút gì đó hường ứng, trong đôi mắt thật to hàm chứa sưng mù, bộ dáng lại càng muốn bị thăm cổ chịu đựng không chịu để nước mắt chảy ra, hân nhìn không được đau lòng vạn phần. “Tiểu Tinh, em hấp tấp chạy đến sân bay, cùng anh nói nhiều như vậy..... Đến tốt cùng..... Có mục đích gì?” Hành động này của nàng thực tại có chút không đầu không đuôi. Lăng Hi Tinh rất đáng thương cần mọi dưới, mang theo thần sắc sợ hãi, nói: “Em..... Em chỉ là muốn hỏi, anh..... Anh còn yêu em không?” Nàng hỏi không xác định, dường như sợ chính mình nếu quá mức lớn tiếng một chút sẽ nhiễu loạn đáp án trong đầu hân. Hân không khỏi nhếch cao mày, đây là cái vấn đề gì? Nếu không thương nàng thì tại sao mỗi ngày đều đau lòng vì nàng? Nếu không thương nàng, hân làm chi ghen tức giận vì nàng đến nóng nảy? Nếu không thương nàng, vì sao khi hân nhìn thấy nước mắt của nàng, cũng vẫn giống nhiều năm trước, nói cho nàng chỉ cần có hân ở đây, trên đời này không ai dám hại nàng thương tâm cùng khổ sở? “Em thật ngu ngốc quá.” Rốt cục kiềm chế không được đáy lòng cuồng nhiệt, một tay của hân ôm lấy thân thể của nàng chặt vào lòng. “Giống người điên vọt vào sân bay, trước mặt nhiều người như vậy, chẳng lẽ cũng chỉ vì muốn hỏi anh chuyện anh rốt cuộc còn yêu hay không yêu em?” Nàng giống như mới ý thức được hành động của chính mình, then thùng đem mặt vùi vào trong lòng hân. Bên tai truyền đến tiếng động ồn ào từ đám người xung quanh, nàng dùng khóe mắt vụng trộm nhìn, trời ơi, thật nhiều người nha, nàng... nàng..... Nàng hình như quá mức liều lĩnh rồi. Mặc kệ như thế nào, nàng tìm được hân có vẻ quan trọng hơn, mặt mặt một chút không tính là cái gì. “Em.....” Nàng rầu rĩ giải thích, “Em chỉ là sợ hãi, anh thật sự sẽ bị em tức giận đến nổi rời nhà trốn đi, suốt một năm không hề tin tức, như vậy..... Em nghĩ em sẽ điên mất.” “Anh bị em làm cho tức giận đến nổi rời nhà trốn đi? Suốt một năm không hề tin tức?” Lôi Hân Hân lặp lại lời nàng, nàng vì sao nói như vậy? Nữ nhân này khi nào thì coi hân nhỏ nhen, tính tình hân xấu như thế sao? “Tiểu Hạo nói.....” “Tiểu Hạo nói?” Hai người đều ngẩn ra, có lẽ ý thức được chút gì đó, cái ý nghĩ mình bị mắc mưu, bị lừa đồng thời xâm nhập trong đầu óc của bọn họ. Mà một góc sáng sủa ở đại sảnh sân bay, một nhóc tiểu quý đang tránh ở sau cây cột lớn xem náo nhiệt, vụng trộm che miệng cười. Đều nói nhóc thông minh, buổi sáng hôm nay trong lúc vô tình nhìn thấy lịch làm việc của lão ba, biết được ba hôm nay muốn tới sân bay tiếp đón khách hàng, lúc cậu cùng mẹ nói chuyện lập tức nghĩ ra một diệu kế, nên mới có một màn trình diễn trước mắt phấn khích như thế. Cậu đã nói cậu rất có thiên phú tính kế người khác đi. Hi! Toàn thư hoàn!

Bạn đang đọc truyện *Không Phụ Trách Vợ Trước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.